

NÍSTOR BASTERRETXEA
JORDI BOTELLA
JOSEP CORREDOR MATHEO
JOSEP VICENT MARQUÉS
JULIA OTXOA

ANTONI MIRÓ
RECUILL DE SOMNIS
OBRA GRÀFICA

PALAU VICTÒRIA EUGÈNIA
BARCELONA 1992

R E C U L L D E S O M N I S

NESTOR BASTERRETXEA
JORDI BOTELLA
JOSEP CORREDOR-MATHEOS
JOSEP-VICENT MARQUÉS
JÚLIA OTXOA

ANTONI MIRÓ
R E C U L L D E S O M N I S
OBRA GRÀFICA
1990-92

BARCELONA JULIOL-AGOST 1992
PALAU VICTÒRIA EUGÈNIA

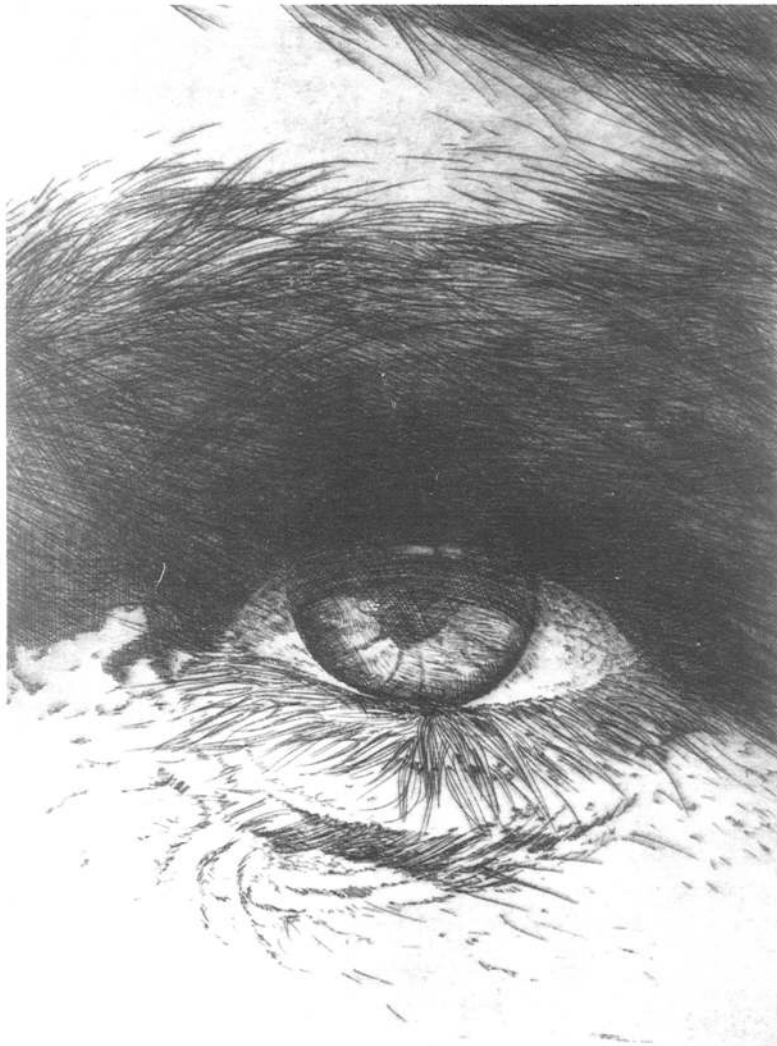
ORGANITZA: FRANSQUIN ET CHAIBAN, BRUSSELS.
KLS, BELGIUM. IMG, LONDON.
COLLABORA: COMITÈ OLÍMPIC INTERNACIONAL.
XXV JOCS OLÍMPICS DE BARCELONA.
EDITA: DIPUTACIÓ D'ALACANT.

© ANTONI MIRÓ & AUTORS DEL TEXT.
© PER LA PRESENT EDICIÓ: DIPUTACIÓ D'ALACANT.
COLLABORA: EDICIONS DE LA GUERRA, VALÈNCIA.
FOTOGRAFIA: PACO GRAU, ALCOI.
ENQUADERNACIÓ: CAM-VI, VALÈNCIA.
FOTOGOMPOSICIÓ: TEXTOGRAFIC, ALCOI.
IMPRESSIÓ: GRÀFIQUES EL CID, S.L., ALCOI.
AMB-DISSENY

ISBN: 84-87734-15-4
DIPÒSIT LEGAL: A-623-1992

TAULA D'ESCRITORS	PÀGINA
NESTOR BASTERRETXEÀ.....	7
JORDI BOTELLA.....	10
JOSEP CORREDOR-M. ATHEOS.....	13
JOSEP-VICENT MARQUÉS.....	15
JÚLIA OTXOA.....	16
(VERSIÓ ANGLESA).....	19
REPRODUCCIONS D'OBRA GRÀFICA.....	30
ASPECTES DEL MAS SOPALMO.....	33
DADES BIOGRÀFIQUES (PER ROMÀ DE LA CALLE).....	85
PREMIS I CERTÀMENS.....	88
EXPOSICIONS INDIVIDUALS.....	90
EXPOSICIONS COL·LECTIVES.....	92
RESUM BIBLIOGRÀFIC, MONOGRAFÍES.....	102
BIBLIOGRAFÍA DE REFERÈNCIA (RESUM).....	106
COL·LECCIONS INTERNACIONALS.....	110
MUSEUS.....	111

DEDICAT (SOBRETOT) A JOAN FUSTER
DESTINAT (TANMATEIX) A BARCELONA

L'ULL 1991 (AIGUAFORT, -/75. PLANXA 33 x 25)

En l'antic i prestigiós art de dibuixar ideogrames i jeroglífics, o en el parlar dels pobles de l'altiplà central mexicà —que va ser en llengua nàhuatl— el nom del deu Quetzalcoatl es va formar amb la suma de dues paraules maclades, una es referia a la presència sobirana de la serp, i l'altra anomenava el plomatge aeri de la bellíssima au quetzal.

Van haver inevitablement de superposar diverses imatges de diferents orígens a fi que sumades les seues potències expressives (forçades a conuiu en harmonia) configuraren de la millor manera allò trascendental dels símbols emblemàtics amb què es regien. En conseqüència, va resultar definitivament ineficaç haver de confiar als termes d'una imatge simple els complexos continguts teocràtics, matemàtics i endivinatoris que determinaven les rígides normes de convivència col·lectiva.

Allò va esdevenir quan casualment i italianament va ser anomenat Amèrica un continent immens, violat fins la vilesa extrema d'arruinar la seua múltiple ànima original.

Si Antoni Miró haguera estat un antic mexicà, ens haguera pintat el cos d'un escorxat amb una papallona blanca en els seus llavis i sobre ell un gran recipient ple d'aigua i amb un pescador dins; haguera representat així la suma d'imatges necessàries per a donar notícia ritual i gràfica sobre l'onzè dia del mes. És també probable que s'haguera recreat dibuixant-nos el divuitè dia, que era el del gall d'indi de pit obert sobre cercles concèntrics, esplendoroses aus i gemmes de lluna, tots veïns de l'*Espejo humeante* del déu Tezcatilpoca i de l'home groc perdent els ulls en un recinte bicolor.

Però sense ser molt antic, ni mexicà, Antoni Miró no es resigna a perdre les gràcies còsmiques, i li apena —i això ho denuncia— que visquem renunciant a les fletxes ardents que eren llançades des del misteri. Antoni ens diu que ens cremen la pell perquè el foc ens naix avui fabricat electrònicament en el bol de les nostres pròpies mans.

Per a salvar-se ell s'ha aventurat a clavar els seus peus en les roges terrasses de terra del mas Sopalmo, i allí ha imaginat un gran escena-

ri que és una finestra oberta al món. (Diuen que sol veure's en els núvols la seua ombra fina i barbada amb un llum en una de les seues mans i un ganivet en l'altra mà).

Antoni Miró "Pinteu-Pintura" comparteix l'arcaica valoració dels ideogrames, ja que les complexes temàtiques provoquen complexes estètiques per damunt d'allò que desfà el temps i crea les edats.

Al mas Sopalmo, daurat pel sol i prop de verds color sargantana, acudeixen convocats, una i una altra vegada, els protagonistes dels encontres impossibles.

Allí se cita el trot pesat i autoritari del cavaller comte duc d'Olivares (centaure meitat Velàzquez meitat anunci de marques d'automòbils i neumàtics) amb l'aldarull de banderes arrossegades i guitarres i llibres i bastidors, cordes de cànem i peces de seda que, a un crit del pintor, s'agrupen fins asfixiar el soldat-detall, viu en una fusta grossa, que Antoni ha realitzat per a una de les seues obsessives versions de la *Rendició de Breda*.

Dos guàrdia civils, subjectes al silenci d'una ombra rectangular, vigilen, per ordre expressa del rei, l'ordre del recint palatí on les menines juguen a ser pintades i immortals, sense que els guàrdies puguen evitar que, pel túnel del temps, Antoni ens cole a Mortadelo-còmic.

A una dama de l'alta societat ens la desvel·la privilegiada i enigmàtica, pecadora i sense rostre, tocada per un capell de cartrò pla i el sostenidor obert per a admirar-li les seues sines generoses. Gràcies Toni.

Als patriotismes sota la sospita, tant a l'ús, els embolica en les vetes d'unes espartenyas catalanes.

Per sota d'unes taules amb grans tovalles, uns homes del mestre Bosco estan buscant afanyosament no se sap què.

Al gran Albercht Dürer hieràtic, provocador i acabat de pentinar-se i perfumat amb aigües del Rhin, Antoni li ha clavat descaradament una etiqueta en la jaqueta.

A un pobre i tristíssim frare mercedari que ens mira amb la tensa gravetat de Zurbarán, li ha elevat uns centímetres sobre el pla del suport per a compensar-li dels feridors cilicis amb què es maltractava, dels inacabables rosaris i de les seues obres secretes i íntimes mortificacions.

D'esquena —ja per a sempre— hi ha una dona que un dia lluminós va posar per a Dalí a Port Lligat (trenes grosses negres i olioses) no s'atreveix a mirar les tisoires que Antoni ha deixat prop d'ella, per si acàs la retallen.

Carles Marx ens observa pintat amb densitat estatuària, amb gest de pocs amics per la novetat aquesta de la perestroika.

A Pau Picasso —que d'haver-lo conegut haguera estat amic íntim d'Antoni— l'ha allotjat sota el seu crani tots els crits de Guernika, ja que això i més li cabia en el cap genial.

Un camió Mirofret s'estira per a prendre millor les revoltes que abans el portaven a Alcoi, cansat ja de tanta carretera.

"Al Vietnam no hi ha tanta distància com pot semblar" ens diu Toni, i també que "els negres estan cada vegada més negres i apallisats".

El dòlar puja.

Ens queda el consol de saber que, dret i angular sobre un espill, Salvador Espriu està entre nosaltres.

Pròxims o contraris, els anomenats al mas Sopalmo es conjuren per a accedir al joc que Antoni organitza cada matinada (que és aleshores quan millor treballa) i que, més que cap altra cosa, és un caleidoscopi on el caos ocupa el seu exacte i ordenat lloc per a reinventar críticament una part de la memòria del món. Desmistificada.

Admirem com l'artista s'arrisca en el seu testimoni —en l'obra que ens proposa— amb una llum justiciera en una mà i un ganivet momentani en l'altra.

NÉSTOR BASTERRETXEA - HONDARRIBIA, 1989

"VIVACE" D'ANTONI MIRÓ. SALUTACIÓ D'UNA NOVA SÈRIE

I

Es obvi que tota creació artística es mou per un impuls, una embranzida, un colp de timó que actua enèrgicament sobre la nostra existència i ens obliga a executar determinades accions. Altres voltes aquest sacseig que ens somou de sobte, produeix una reacció contrària: atura l'impuls i acte seguit l'ensinistra. Com si ens fés por donar un pas avant, ens estimem més reconcentrar-nos.

Enimg d'aquest estira-i-arrossa l'obra d'art sembla un joguet entre les mans de dos xiquets, un d'ells neguitós per apropiarse'n, i l'altre desficiós a força de mirar-la.

Aquests dos tipus d'artista s'assemblen a allò que deia Julio Cortázar respecte a les diferents actituds que adopten els escriptors front a la novel·la i el conte. Cortázar deia del primer, emprant un símil boxístic, que acabava guanyant per punts, i del segon que vencia el contrari per K.O.

El creador-cargol s'espera a "vore-les vindre" i acaba venent el monstre, que en forma d'obra d'art el mareja dia i nit, deixant que ell mateix s'esgote, abandone el combat o es rendisca davant la constància de l'artista per traure-li tot el suc possible.

El creador-serp en canvi, i a pesar de ser tan tastaolletes com el cargol, acurta el combat i conseqüentment l'agonia del contrari. Tanmateix, mentre el creador-cargol s'acarnissa amb l'obra d'art fins arribar al moll de l'os, el creador-serp, si bé fa diana més prompte, a voltes es troba amb feres tan traïdores com la rabosa que fingint-se morta escampa el poll en una badada del caçador.

Antoni Miró és un dels pocs pintors capaços d'alternar una creació reflexiva i continguda amb una creació esperonada per l'impacte immediat. La tenacitat del cargol i l'efecte de la serp.

Al llarg de la seua trajectòria Antoni Miró ha sabut companejar ambdues possibilitats. Gràcies a una clara voluntat de "servici públic" en forma de denúncia, reflexió irònica sobre l'art o compromís amb la rebregada història i l'aigualida llengua del nostre país.

Juntament amb altres artistes Antoni Miró ha sabut demostrar que la bellesa no era irreconciliable amb l'estirabot oportú, i que si la cultura havia d'arribar

a grans sectors de la població no era per fer de l'art unes beceroles sinó un plaer al què tenen dret totes les persones.

II

La meua salutació a la sèrie mampresa per Antoni Miró baix el lema "*Vivace*" va dirigida a tots els creadors que a les acaballes del segle aposten per la vida. A pesar de tot, és clar. A pesar dels cadàvers que arrosseguem a les espatlles i dels titelles que ens conhorten amb pilmes de progrés, consum i totes les meravelles d'un Estat de Beneits. A pesar de tot això, encara servem una carta en la mànega. Potser perquè després de vore com desapareixen els deus i els paradisos, ens ha arribat l'hora de proclamar l'Estat de la Innocència.

Desprovistos de qualsevol dogma, els artistes —i el que és més important: els ciutadans— a hores d'ara s'acaren a la creació, i a la vida, amb un sol bagatge: ells mateixos i el seu propi llenguatge. En una circumstància com l'actual en la què ja no ens valen de res les coartades, els creadors ja no poden confiar que una picadeta d'ull a l'espectador vaja a aclarir un missatge que la pròpia obra no resol. La rosa no necessita de cap sonet per ser més perfecta.

Amb la sèrie "*Vivace*" d'Antoni Miró tenim una prova d'aquesta nova actitud. Perquè el pintor alcoià, després de recórrer camins que feien prevaldre la reflexió sobre la passió i el sarcasme sobre l'espontaneïtat, torna als seus orígens sense perdre l'ofici guanyat llenç a llenç. Crema les naus i surt nedant, però, amb més vigor que abans.

Habituat com estàvem a la seua voluntat cartesiana d'esgotar un tema fins les seues últimes possibilitats —fóra contingut social, nacionalista o metaartístic...— i a una expressivitat tancada en les seues pròpies referències, "*Vivace*", representa una forta alenada en l'obra d'Antoni Miró. Hi ha una "exteriorització" per la què tota l'energia que abans romania encorsetada per uns motius que es remetien ells mateixos, ix fora del quadre per tal de retornar al seu punt d'origen: la realitat, i no l'obra d'art.

La seua obra anterior, com un peix que es mossega la cua, girava al voltant d'uns cercles concèntrics sobre els què l'esguard de l'espectador actuava com l'efecte d'una pedra sobre l'estany. Com un precís artefacte de rellotgeria, amb l'esguard es bellugaven tota una cadena de mecanismes que assolien sentit per l'associació d'idees que despertaven. Així, de sobte, "Les Llances" de Velàzquez eren la humiliació dels catalans davant el poder espanyol, o

damunt del cap d'Espriu s'amuntegaven les dramàtiques figures del Guernica en un connubi de la guerra terrible i el pacífic desig de viure, com deia el poeta, "eternament en l'ordre i en la pau, en el treball, en la difícil i merescuda llibertat".

Tot aquest esforç de síntesi i concentració responia a una "interiorització" per la qual l'obra d'art restava subordinada envers una postura crítica respecte a la nostra història, artística o política. Amb la sèrie "Vivace" no desapareix aquest to revulsiu que abans quedava més explícit. Més bé ara deixa el camp lliure a l'esguard dels altres de manera que, sense renunciar a la voluntat crítica que de sempre ha caracteritzat l'obra d'Antoni Miró, el contingut de l'obra no haurà de remetre's a altres motius —en un cercle perillós que a la llarga podria esdevindre un atzucac per al pintor— producte de la cultura, sinó de la imaginació o l'experiència dels ulls que la miren.

Així doncs, observarem que en eixe "desig total" d'ara, obert i sense cap mena de prejudici, ja no tindran sols cabuda les reflexions estrictament artístiques o polítiques. Restant-li didactisme a la seua obra, Antoni Miró no gira l'esquena al compromís que havia amarat la seua trajectòria, ben al contrari el multiplica. Perquè per damunt de la urgència del període anterior, batega ara la necessitat d'anar més enllà, transcendir la immediatesa i tocar fons. Com si per heure's de veres del món real s'hagués capbussat del tot i, després de conèixer els límits, tornàs a la superfície.

El compromís, doncs, ja no queda establert "a priori", ni sotmés a cap lema. Amb "Vivace" s'endinsa, amb gran risc, en un territori vague i alhora més concret que en totes les sèries anteriors, possiblement més coherents però també més hermètiques per la seua subordinació envers un missatge previ.

El compromís ja no afectarà sols una parcel·la —artística, nacional o ideològica— sinó una totalitat. Ja no quedarà enregistrat en un marc de complaciments sinó en un univers lliure. No exigirà una reflexió sobre la Història, la Cultura o la Política perquè aquestes tres baluernes —només vàlides per a taxidermistes— amb la seua tenebror de sagristia no deixen vore les coses de la vida. Al capdavall, el veritable compromís.

J O R D I B O T E L L A - A L C O I , 1 9 9 1 - 9 2

L'obra d'Antoni Miró ens és ben coneguda, tant per les nombroses exposicions com per l'abundant bibliografia. Pel que fa a la bibliografia, convé destacar que no es limita a reproduir les pintures, els gravats i les escultures del moment sinó que en les diferents monografies s'inclouen també, en gran proporció, realitzacions d'etapes anteriors. D'aquesta manera, amb certa insistència, que considere que hem d'agrarir, ens permet tenir sempre a la vista el conjunt de la seua producció.

L'art de la nostra època ha estat, i ho segueix estant, a pesar que alguns consideren que la història haja arribat a la seua fi —justament quan aquesta sembla accelerar-se—, sotmesa a tota classe de canvis, deguts uns a la dinàmica interna de la creació plàstica i altres a la ràpida transformació de la societat. A aquesta pressió, cadascú ha respost segons els seus interessos profunds, inclosos aquells que poc o gens tenen a veure amb l'art. En el cas d'Antoni Miró veiem que totes les cartes són sobre la taula, cosa que ens permet apreciar la coherència de la seua evolució i la seua autenticitat.

El personatge que apareix absorbit per la jugada en la pintura *Kasparov, escacs i personatge*, de 1988, és el mateix d'*El bevedor* de 1960. És a dir, revela el principi o l'arrencada de l'actitud de l'artista davant de l'espectacle del món, contemplant com a una cosa distinta i fins i tot aliena, però que ens implica irremissiblement. I aquesta actitud és de rebuig. El món per a l'artista —Antoni Miró en aquest cas— està mal fet. D'ací, precisament, la seua feroç crítica. Les *Caretas* del quadre de 1960 amb aquest títol ja fan suposar aquest joc de vetlar i desvetlar la pròpia personalitat implícit en l'art i en el desenvolupament d'aquest artista. A mitjan dècada dels seixanta, la crítica es farà més violenta: l'acarnissament en la figura humana de *Crit, dejuni forçós*, de 1966, suposa la denúncia de la pròpia condició humana. L'arrel de l'horror —a causa, en el fons, a l'error— està en el propi home: és a ell mateix a qui afligeix aquest dolor, i una de les imatges que, molt aviat, ens el mostra és la pintura titulada *Esquizofrènia*, de 1967. Ací el rostre de l'home es desintegra, com ho faran més tard d'una altra manera en el desdoblament de les figures i les vibracions que les envolten en els primers anys dels setanta.

A vegades es pot dir que l'artista es complau en l'horror. Altres, que fa de la seua obra un cartell agressiu, que ens ix al pas. Els aspectes negatius

es potencien i extremen, en efecte, fins a fer-los rebentar. Ens agarra amb força per a portar-nos davant d'una realitat que sovint preferim ignorar i, a més, no ens estalvia gens d'aquest horror. Però advertim que en l'actitud de l'artista hi ha un accent irònic i a vegades sarcàstic. Res fa més mal al nostre adversari que la burla, i Antoni Miró no vol tampoc estalviar-li res d'allò que faça més eficaç la seua acció. La careta que li permetia en els seus inicis enfrontar-se simbòlicament al món real —el vertader adversari— es tornarà amb el temps més complexa. No consistirà sols en les aparatoses i divertides disfresses d'*Els titellaires*, de 1987, sinó en tota l'acumulació d'elements que bàsicament plenen l'espai dels seus quadres i figures volumètriques.

Com esdevé en el millor art, ens segueix dient el mateix: ara ja no ingènualement, però sí de manera més directa. L'acusació, el reconeixement —la confessió, diria, en nom de tots— li indueix unes vegades a la reflexió i a la tristesa del retrat —autoretrat d'una manera o altra, sens dubte— de la pintura de 1960 que obri la magnífica antologia de Joan Guill de 1988 i, en altres ocasions, cada vegada amb major intensitat, en passar a l'atac, agafant el proteic bou per les banyes amb el perill que això sempre comporta.

Tot aquest dolor i crueltat, la injustícia fonamental que es denuncia, té l'altra cara en l'amor. Aquest, potser també per pudor, no apareix amb la innocència primordial de la pintura amb la dona *Nua* —aquest és el seu títol— de 1964 o, retrocedint en poc més, amb l'amorós delit amb què s'agrada del món en el *Bodegó amb meló* de 1960. L'amor el reconeixem en negatiu. Però és feliçment inevitable que l'artista deixi veure, com per descurança, les seues inclinacions més profundes. I, sovint, les seues escenes més cruentes, les seues sàtires més dures, estan poblades de signes, aparentment accessoris, que revelen l'objectiu darrer. El color, doncs, en contraposició amb allò que es denuncia, té notes alegres. Perquè l'obra és imatge d'una festa on totes les potències, i totes les impotències de l'home, tenen el seu paper. I l'artista és, de tot això, testimoni, part i, en definitiva, creador.

JOSEP CORREDOR-MATHEOS — BARCELONA, 1991

B L A M M M !

Molt a sovint, mirant pintures d'Antoni Miró, he tingut la sensació que ens negava certa satisfacció que hom espera tenir fins i tot en la contemplació dels testimoniatges pictòrics del desordre establert. Alguna ironia deliberadament no subtil, un canvi de codi no sempre reduïble a cita de la seua indubtable erudició, postser una "gamberrada" més innecessària que iconoclasta. De no tractar-se d'un no-pertinent més que impertinent sadisme amb el seu públic, o d'una transcripció al llenç d'advertències contra l'enamorament, podria tractar-se d'una forma de protesta contra la impotència de la pintura per canviar les coses, contra l'aparent omnipotència d'una representació armònicament inarmònica de l'inarmònic. Això sí, feta des d'una íntima convicció de que la "xapuceria" tampoc és revolucionària.

Un desig, supose que disculpable, d'apropar les seues dissonàncies a les meues, em va fer recordar que de molt petit, al parvulari de les monges, anava fent jo carrera adavantant llocs en l'aula i quan estava situat ja en un àrea prestigiosa, alçava la tapa del pupitre i la deixava caure sorollosament. La monja m'enviava aleshores al darrer lloc de la classe —un simple banc, sense pupitre— i tot tornava a començar. Alguns quadres d'Antoni Miró m'han sonat al "blammm!" de la tapa soltada des d'una fosca però intensa convicció que —ja siga per supèrbia o militància— no s'aconsegueix res amb ser el primer de la classe.

(Redactat per segona vegada el vespre de l'exposició a Madrid, cinc de Maig del 92 i no entregat abans per confesable pudor. Set anys després, amb una gran abraçada.)

JOSEP-VICENT MARQUÉS — VALÈNCIA, 1985-1992

LA PINTURA COM A ESTRATÈGIA POÈTICA DEL CONTRAST

És satisfactori trobar en aquest temps de pensament invertebrat "postmodern" un lúcid creador que entén la cultura, no de manera narcisista, lamentablement avui en ús, sinó des de la romàntica, utòpica i necessària actitud del que se sap immers en la multitud, braç amb braç, com diria Benedetti. Postulats que uneixen l'estètica i l'ètica, tan presents com l'indisoluble unió en tota la trajectòria plàstica d'Antoni Miró.

Per a passar com Antoni Miró a l'altre costat de l'espill i desfer la realitat quotidiana de seguretats anivellades pel líquid tèrbol d'obscures aus dentades on tot aroma procedeix de l'origen on tot dorm o jau, prèviament estipulat, només es requereix el pols viu de la imaginació, de la sensibilitat que observa, filtra i tradueix, desvetlant els altres rostres que la boira poblada d'aguda inexistència.

Com un ull transgressor que invadeix el territori d'una iconografia històricament quotidiana, i ens revela, des d'un nou significat, que galopa des de la denúncia a la ironia desmitificadora. Partint d'aquest entorn abrumador d'imatges que ens subministren els mitjans de comunicació extrapola els objectes per a incitar a l'ull que percep a inquietar-se per a provocar en l'espectador la sensació d'una altra realitat diferent d'aquella que ens mostra la semàntica inamobile d'una manera de pensament no interrogador, no reflexiu, no crític. *Les Menines*, *Picasso*, el *Comte-duc*, *Inocenci X* o *La duquessa d'Alba*, se'ns ofereixen com a realitats descontextualitzades, introduïts sobtadament en un medi estrany, quasi sempre incòmodes, desarrelats de les coordenades estètiques, des de els que foren creats, es troben també nus davant d'aqueixa nova lectura de l'ull també nu, estrany i incòmode que els mira. El pintor, com a amagat i somrient alquimista, aconsegueix així el seu objectiu: estimular la percepció estètica, multiplicant fins l'infinit les interpretacions dels símbols que composen el nostre contorn cultural.

És la poètica d'una mirada que no va cap a la matèria de forma linial, frontal, per a després rebotar cap enrere, sinó que transpassa, voreja, capbussa, talla, refà imatges des de morfològiques que socaven l'acceptació, tot perseguint obsessivament l'averiguació de trames, la revisió de referències, el qüestionari de dades i les línies d'influència, per a lograr l'agilitat del volantiner inabastable a cavall d'un pensament que se sap viu per inacabat.

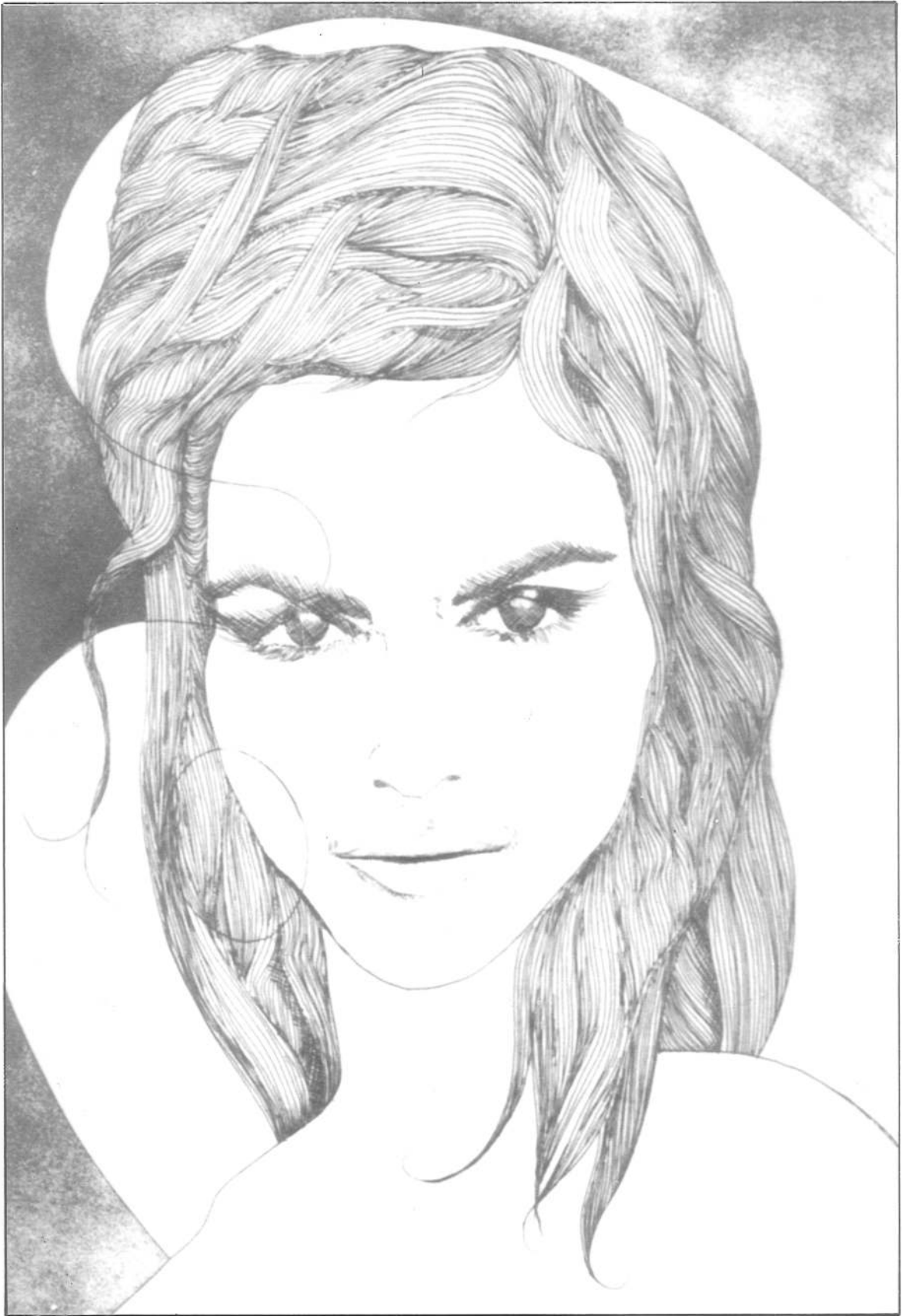
Antoni Miró en aquesta sèrie "Pinteu pintura", ens ofereix de forma rotunda la seua proposta estètica, descodificadora de llenguatges, inclòs el propi llenguatge històric de la pintura, des de la sorpresa creuada de missatge i de receptor, en una nova relació formal que propugna espais més àmplis i oxigenats de comunicació.

L'estratègia poètica del contrast com a plataforma des d'on Antoni Miró ens ensenya el calidoscopi constant de la trama del nostre bagatge cultural, és oferiment per a mirar d'una altra forma menys unilateral i monolítica l'ingent eixam de dades que ens plou, que ens aïlla de nosaltres mateixos i dels altres, en una paraula, és un brindis des de la sàtira, la ironia, la denuncia i l'amor, per a pegar-li la volta al vell i arnat vestit de la multiplicitat de símbols inamovibles.

Inscrit en els corrents del realisme crític, Antoni Miró roman en una experimental inquietud constant, com ho demostra la diversitat de camins dels seus llenguatges estètics: obra gràfica, pintura, pintura-objecte, escultura, etc.

Antoni Miró ens proposa i descompon, com en un exercici lúdic, l'envàs, per a lograr significats, que en facen més transparents, més humans, per a passar com Alícia a l'altra banda de l'espill i comprendre.

J U L I A O T X O A — D O N O S T I A , 1 9 9 0

LA MODEL 1991 (AIGUAFORT, /75. PLANXA 33 x 25)

In the ancient and prestigious art of drawing ideograms and hieroglyphs, or in the language of the peoples of the central Mexican plateau—which was the Nahuatl language—the name of the god *Queztalcoatl* was formed from all the amalgamation of two holy words, of which one referred to the sovereign presence of the Serpent, and the other designated the upper plumage of the very beautiful bird *Queztal*.

They considered as inevitable the superimposition of various images of different origins, so that they could gather their expressive powers (strengths for living together in harmony) in the best manner and give transcendental importance to the symbolic emblems by which they ruled themselves. Consequently, they considered as definitely ineffective the confinement into a simple image of the complex theocratic, mathematical and prophetic contents which determined the rigid norms of collective living.

That was before the name of America was given by chance and in the Italian manner to this immense continent and it was violated in an extremely despicable way to ruin its multiple original soul.

Antoni Miró, if he had been of ancient Mexican stock, would have painted for us the body of a down-and-out with a white butterfly on his lips and above him a large recipient full of water and with a fisherman in it; this were represented all the images necessary to give graphic and ritual information on the eleventh day of the month. It is also probable that he had recreated the features of the tenth eighth day which was that of the turkey with bared chest, on concentric circles of splendid birds and shining jewels: all this close to the "smoky reflection" of the god *Tezcatilpoca* and the yellow man losing his eyes in a two-coloured precincts...

But while not being remotely ancient, or Mexican, Antoni Miró did not resign himself to losing the cosmic graces, and it distressed him—and he deplored—that we lived renouncing the burning arrows which were flung from the mystery. Antoni told us that they burn our skin, because today the fire is born to us electronically, in the hollow of our own hands.

To save himself he risked thrusting his feet into the red terracotta jars of Mas Sopalmo, and there imagined a grand scenario which was a window open to the world. (It is said that he used to see in the clouds, himself, his thin bearded shadow, with a light in one of his hands and a knife in his hand).

Antoni Miró PINTEU-PINTURA, divides up the archaic valuation of the ideograms, then the thematic complexities provoke esthetic complexities, for on them times are destroyed and states created.

At Mas Sopalmo, gilded by the sun and surrounded by green coloured lizards, the protagonists of impossible meetings are called and come together at one time or another, of impossible.

There we come across the heavy trot of the horse rider Count Duke of Olivares (centaur half Velazquez, half advertisement for a make of cars and tyres), with the racket of flags being dragged along and guitars and books and stretchers, hempen cords and silk clothes, which at a signal from the painter, gather even to the point of asphyxiating the small soldier (?), alive in solid wood, which Antoni had made for one of his obsessive versions of the Defeat of Breda.

Two civil guards under the silence of a rectangular shadow, by express order of the King, watch over the order of the palace precincts, in which (meninas) play at being painted and immortal without being able to avoid —the guards— Antoni driving them to Mortadelo-Comic through the tunnel of time.

A high society lady revealed to us as privileged and enigmatic; sinner and faceless, wearing a cardboard hat and with open bodice to reveal her full breasts. Thanks Toni.

To patriotisms under suspicion, so much worn out, they are caught in the ribbons of some catalan rope-soled sandals.

Underneath some tables with big tablecloths some men of great master Bosch are laboriously looking for goodness knows what.

To the great hieratic Albrecht Durer, provocative and newly painted and perfumed with the waters of the Rhine, Antoni has blatantly fastened a label on his waistcoat.

A poor and very sad Mercedarian friar, who looks at us with the gravity of Zurbaran, has been raised several centimeters above the level of the base, so as to compensate him for the wounding hair shirt with which he was ill-treating himself, for the intemperate rosaries, and for his secret works and intimate mortifications.

Turning her back —and for ever— a woman who one bright day posed for Dali at l'ort Lligat (thick black, greasy plaits) does not dare to look at the scissors which Antoni has left around her lest they should cut her up.

Karl Marx observes us, painting with statutory heaviness, with a scowl of little friendship for the novelty of perestroika.

To Pablo Picasso —who would have been a close friend of Antoni, if he had known him— he lodged under his skull all the screams of Guernica, then this and more fitted into his genial big head.

A Mirofret lorry stretches out to handle the bends better before arriving at Alcoi, tired of so much road.

"Vietnam is not as far off as it might appear" Toni tells us, and also, "the blacks are ever more black and beaten".

The dollar is falling.

He leaves us the consolation of knowing that, raising a foot and cornerstone (?) on a mirror, Salvador Espino (?) is with us.

Near or the contrary, those called to Mas Sopalmo conspire to enter into the game that Antoni organises each morning early (which is when he produces his best work) and which, more than anything else, is a kaleidoscope where chaos occupies its exact and ordered place, so as to reinvent critically part of the memory of the world. Demythologised.

Let us admire how the artist dares to put himself forward in his testimony —in the work which he offers to us— with a light of justice in one hand and a momentary knife in the other.

NESTOR BASTERRETXEA - HONDARRIBIA, JULY 1989

VIVACE BY ANTONI MIRÓ: THE UNVEILING OF A NEW SERIES.

I

It is indisputable that any artistic creation is driven by an impetus, an outburst, a push of the rudder that stirs up our existence and compels us to take certain actions. At times the shakeup that suddenly moves us causes an opposite reaction and curtails the impetus and then takes control of it. It is as if we were afraid to take a step forward, and we prefer to withdraw.

Amid this give and take, a work of art looks like a plaything in the hands of two children, one of which is anxious to run off with it and the other is uneasy by dint of gazing at it.

These two types of artists remind one of what Julio Cortázar said about the various attitudes expressed by writers vis-a-vis the novel and the short story. Cortázar used a boxing metaphor to describe the first type, who would win by points, while the second type would win by knockout.

The first type, the "snail" creator, waits for creativity to arrive and in the end defeats the monster. The artist pesters the monster day and night, until he abandons the fight or surrenders to the artist who relentlessly strives to squeeze everything out of him.

The second type, the "snake" creator, on the other hand, and despite the fact that he is every bit as fickle as the snail, reduces the duration of the fight and, consequently, the adversary's agony. But, while the snail thoroughly gorges himself on the work of art, the snake creator, although he hits the bull's eye first, sometimes comes upon such treacherous beasts as the fox, who play dead and then slip away when the hunter is looking the other way.

Antoni Miró is one of the few painters able to fluctuate between a reflexive creation and a creation driven by immediate impact; that is, he alternates between the tenacity of the snail and the impact of the snake.

Throughout his career Antoni Miró has managed to combine both possibilities. He does so through an explicit "public service" urge expressed in the form of an accusation, ironic reflection on art or a commitment to the checkered history and the disquieting language of our country.

Along with other artists, Antoni Miró has managed to show that beauty is not irreconcilable with well-timed impertinence and that if culture is to reach the masses, it must be offered, not in the form of a

school textbook, but as a source of pleasure, something to which everybody has a right.

II

This presentation of the series of paintings by Antoni Miró, entitled *Vivace*, goes out to all those artists who, at the twilight of this century, are enthusiastic about life, despite everything, of course. And despite the deceased, whom we carry on our shoulders, and despite those fools who comfort us with modern conveniences and all the marvels typical of a nation of idiots. Despite all that, we still have one card up our sleeve, maybe because after seeing our gods and paradises vanish, the time has come to proclaim the State of Innocence.

Artists, devoid of any dogma, and, more important, the citizens, are confronted by creation and by life; their only baggage is their own language. In today's circumstances, in which alibis no longer work, creators can no longer hope to express, through the wink of an eye, a message that the creation itself fails to resolve. A rose does not need a sonnet in order to be more perfect.

Antoni Miró's series, *Vivace*, is an expression of this new attitude. Miró, a native of the city of Alcoy in Alicante, used to favour reflection over passion and sarcasm over spontaneity. But he has now returned to his roots, without losing the artistry he has gained from so many paintings. He has burnt his bridges and has emerged stronger than ever.

We are accustomed to his Cartesian view that he must exhaust a subject until its social, nationalistic or meta-artistic content is fully spent. And we are used to his expressiveness confined by his own references. In any event, *Vivace* is a bright spark in the work of Antoni Miró, in which we see an exteriorization by which he releases all the energy that used to be bound up by motives that used to run in circles, with the result that he returns to his point of departure: reality, rather than the work of art.

His previous work revolved around a series of concentric circles, like a dog chasing his tail. The viewer's gaze acted like a stone thrown into a pond. As regular as clockwork, the gaze triggered a whole chain of mechanisms that made sense thanks to the association of ideas that they aroused. Consequently, *The Surrender of Breda* by Velazquez is viewed as a humiliation of the Catalans by centralized Spanish authority and, in the *Guernica* painting, the dra-

matic figures are grouped above Espriu's head in a fusion of the atrocious war and the desire to live peacefully, or, as one poet once said "eternally in peace and order, in work amid the difficult and deserved freedom."

This effort at synthesis and concentration fulfilled the idea of interiorization, through which works of art remained subordinated to a critical posture vis-a-vis our artistic or political history. In the Vivace series, that revulsive tone that was more explicit before is still there. But now it gives free rein to the gaze of others in such a way that, without forsaking the critical will that has always prevailed in the works of Antoni Miró, the content of the painting no longer has to refer to other motives, be they a product of culture or the imagination of the person beholding it. In the past, these motives gave rise to a vicious circle.

So we see that in this present day "total desire", which is open and devoid of any prejudices, there is room for more than only strictly artistic or political reflections. In bringing to the fore the didactic side of his work, Antoni Miró does not turn his back on the commitment that has threaded through his entire career; quite to the contrary, he intensifies that commitment. Beyond the urgency of the earlier period, today there is a need to go further, to transcend immediate concerns and to shoot the moon, so to speak. As if to truly come to terms with the real world, you have to dive to the bottom, discover the limits and then return to the surface.

The commitment, then is no longer established a priori, nor is it subject to any particular slogan. Vivace, at great risk, enters a zone that is both cloudy and more tangible than all the previous series, and perhaps more coherent. But it is also more hermetic because it is subordinated to an earlier message.

The commitment will no longer affect only a segment, be it artistic, national or ideological, but rather a totality. It will be part of a free universe instead of being confined to a framework of complicity. The commitment will not necessitate a reflection on History, Culture or Politics because these three clumsy subjects, which are really only valid for the taxidermist, and which are as obscure as sacristy, do not reveal life as it really is. That, at the end of the day, is what a real commitment is all about.

J O R D I B O T E L L A

Antoni Miró's work is well known to us, both through his numerous exhibitions and his abundant bibliography. And there is something here which should be emphasised: he has not restricted himself to reproducing paintings, engravings and sculptures of the moment, but has also included, in different monographs, large numbers of works from previous phases. In this way, with positive insistence, which I consider we must be thankful for, he constantly allows us to keep the whole of his work in view.

The art of our time has been, and continues to be, despite the fact that some consider that history has reached its end —just when it appears to be speeding up—, subject to all types of changes, some due to the internal dynamics of artistic creation and others due to the rapid transformation of society. Under this pressure each artist has responded in accordance with his or her deepest interests, including those which against all the odds want to be seen as art. In Antoni Miró's case, we see that all the cards are on the table, enabling us to appreciate the coherence of his evolution and his genuineness.

The personage who appears to be absorbed by the play in the painting *Kasparow, escacs i personatge*, of 1988, is the same as *El bebedor* of 1960. That is to say, he reveals the principle or starting point of the attitude of the artist faced with the spectacle of the world, contemplated as something distinct and even detached, but which involves us immediately. And this attitude is one of rejection. The world, for the artist —Antoni Miró in this case— is badly made. Precisely the origin of his ferocious criticism. The "Caretas" of the 1960 painting of this title are made to bear this yoke of hiding and revealing the real personality implicit in the art and development of this artist. Half way through the Sixties the criticism grew more violent: the fury in the human face in "*Crit, dijuni forços*", of 1966, implied the denunciation of the human condition itself. The origin of the horror —due, deep down, to error— was in man himself: it is he himself who inflicts his pain, and one of the images which shows us this at an early stage is "*Esquizofrenia*" of 1967. Here the man's face disintegrates, as was to happen later in another way: in the early seventies in the splitting of the faces into two and the convulsions which grip them.

Sometimes one would think that the artist takes pleasure in horror. At other times that he is making an aggressive poster of his work to confront us with. The negative aspects develop and push outwards,

in effect, until they explode. They grip us strongly, confronting us with a reality which we frequently prefer to ignore; they do not spare us any of this horror. But we observe that there is an ironic and sometimes sarcastic accent, in the attitude of the artist. Nothing harms our adversary more than ridicule, nor does Antoni Miró want to spare him from anything which may make his action more affective. The mask which enabled him at the beginning to symbolically confront the real world —the true adversary— will become more complex with time. It will not only consist in the showy and amusing masks of "Els titellares", of 1987, but in all the accumulation of elements, which basically fill the space of his pictures and volumetric figures.

As happens in the best art we continue to say the same thing: nowadays no longer naively but in a more direct manner. The accusation, the recognition —the confession, he would say, in the name of all— sometimes induces him to reflection and sadness in the portrait —self portrait in one or other manner, no doubt— of the 1960 painting which opens the magnificent anthology of Joan Guill of 1988; on other occasions, each time with more intensity, he enters into the attack, taking the protean bull by the horns, with the danger which this always entails.

All this pain and cruelty, the fundamental injustice which it denounces, has its other side in love. This, maybe also out of modesty, does not show itself with the primordial innocence of the painting of the woman Nua —this is its title— of 1964 or, going back a bit further with the amorous delight in which the world is enjoyed in "Bodegó amb meló" of 1960. We recognise love in negative. But happily it is inevitable that the artist shows, as if by an oversight, his deepest inclinations. And frequently, his bloodiest scenes, his hardest satires, are full of apparently incidental signs which reveal the ultimate objective. Colour then in contrast to what has been denounced, sets a cheerful tone. Because the work is the picture of a festival in which all the power and the powerlessness of man are recorded on paper. And the artist is witness, participant and above all creator of all this.

J O S É C O R R E D O R - M A T H E O S

B L A M M M !

Often when I look at a painting by Antoni Miró I have the impression that he denies us a certain satisfaction that one comes to expect, even when contemplating the pictorial illustrations of the established disorder. We tend to expect some deliberately blatant irony, a change in the not-always reducible code, a quote from his indisputable erudition or maybe some ruffianism that is more pointless than iconoclast. If it were not more of a non-pertinent rather than an impertinent sadism levelled at his audience, or a translation onto the canvas of a warning against falling in love, it might be viewed as a sort of protest against the inability of the art of painting to change things and a protest against the apparent omnipotence of a harmonious representation of something unharmonious: a protest arising from an intimate conviction that shoddy work is not revolutionary either.

My desire, I suppose forgivable, to bring his dissonance into line with my own, reminds me of the time when I was a boy in a kindergarten run by nuns. I was already advancing in my career by sitting closer and closer to the front of the classroom. One day, having chosen a desk located in a prestigious part of the classroom, I lifted the top of my desk and let it fall with a loud "blammm!". The nun sent me to the back of the class to sit on a bench with no desks at all. I was back at square one. Some paintings by Antoni Miró have resounded in my ears like that loud "blammm!" of the desk top that I let fall out of a dark but intense conviction, generated either from arrogance or militancy, that you gain nothing by being at the top of the class.

J O S E P - V I C E N T M A R Q U É S , 1 9 8 5

This article was written for the second time on the night of the exhibition in Madrid, on May 5th, 1992. It was not turned in earlier owing to my avowed modesty. I do so now, seven years later, with my warmest greetings.

PAINTING AS POETIC STRATEGY OF CONTRAST

It is satisfactory to meet in these times of invertebrate postmodern thought, a lucid creator who understands culture, not in the narcissistic manner, lamentably in fashion, but from the romantic, utopic and necessary standpoint, knowingly immersed in the multitude; dragged along as Benedetti would say. Assumptions which unite esthetics and ethics, so much present, in an indissoluble union, in all the artistic trajectory of Antoni Miró.

To pass to the other side of the mirror like Antoni Miró, an retrace the daily reality of evened out certainties through the cloudy liquid of obscure toothed birds, where all smell originales in the fact that everything is sleeping or lying down, as previously determined, only requires the living pulse of imagination, of sensitivity which observes, infiltrates and translates, revealing other faces than mist peopled with acute non-existence.

Like a transgressing eye which invades the territory of a historically everyday iconography, and reveals it to us with a new significance, which gallops from denunciation to demythologised irony. Starting from this overwhelming environment of images with which the Mass Media supply us, he extrapolates objects to incite the perceiving eye to be worried, to provoke in the spectator the sensation of another reality different from that which shows us the immovable semantics of an unquestioning, unreflecting, uncritical way of thinking.

Meninas, Picasso, El Conde Duque, Inocentio X, or de Duchess of Alba, are shown as realities out of context, suddenly introduced in a strage manner, almost always uncomfortable, uprooted from the esthetic coordinates; those that were created also find themselves naked, before this new re-election of the eye, also naked, strange and ill-at-ease with what it sees. This the painter, as hide-and-seek and smiling alchemist, achieves his objective: to stimulate esthetic perception, multiplying to infinity the interpretations of the symbols which make up our cultural surroundings.

It is the poetry of a gaze which is directed towards matter in lineal, frontal form, soon to rebound backwards, but penetrates, encircles, delves, cuts, recomposes images from morphology which undermine the acceptance, pursuing obsessively the investigation of intrigues, the revision of references, the questioning of dates and lines of influence. To achieve the agility of an uncatchable acrobat, on the back of a thought which is known to be alive through being unfinished.

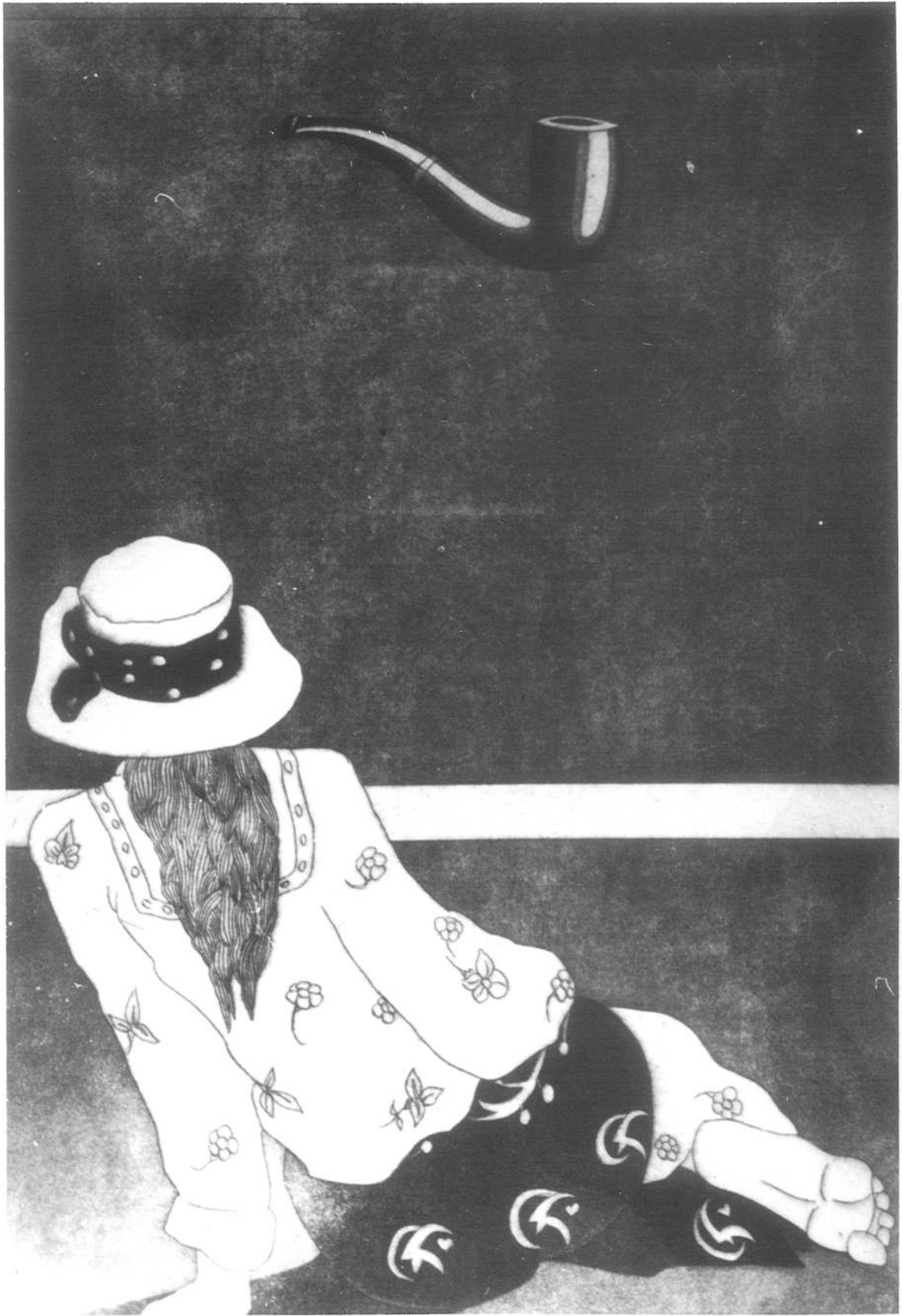
Antoni Miró in this series *Pinteu-Pintura* presents us in convincing form his esthetic proposal, language decoder, including the historical language of the painting itself, from the furious fear of message and receiver, to a new formal relationship which advocates wider and more oxygenated spaces for communication.

The poetic strategy of the contrast as a platform from which Antoni Miró shows us the constant kaleidoscope of the scheme of our cultural baggage; it is a challenge to look in another less unilateral and monolithic way at the huge swarm of facts which we carry, which isolate us from ourselves and from others; in a word, it is a challenge through satire, irony, denunciation and love, to change the old and stale clothes of the multiplicity of immovable symbols.

Inscribed in the trend of critical realism. Antoni Miró remains in a constant experimental anxiety, as is shown in the diversity of routes of his esthetic language: graphic art, painting, object-painting, sculpture, etc.

In a playful exercise, Antoni Miró proposes and disturbs the packaging to obtain meanings which are transparent but human, so we can pass, like Alice, through to the other side of the looking-glass and understand.

J U L I A O T X O A

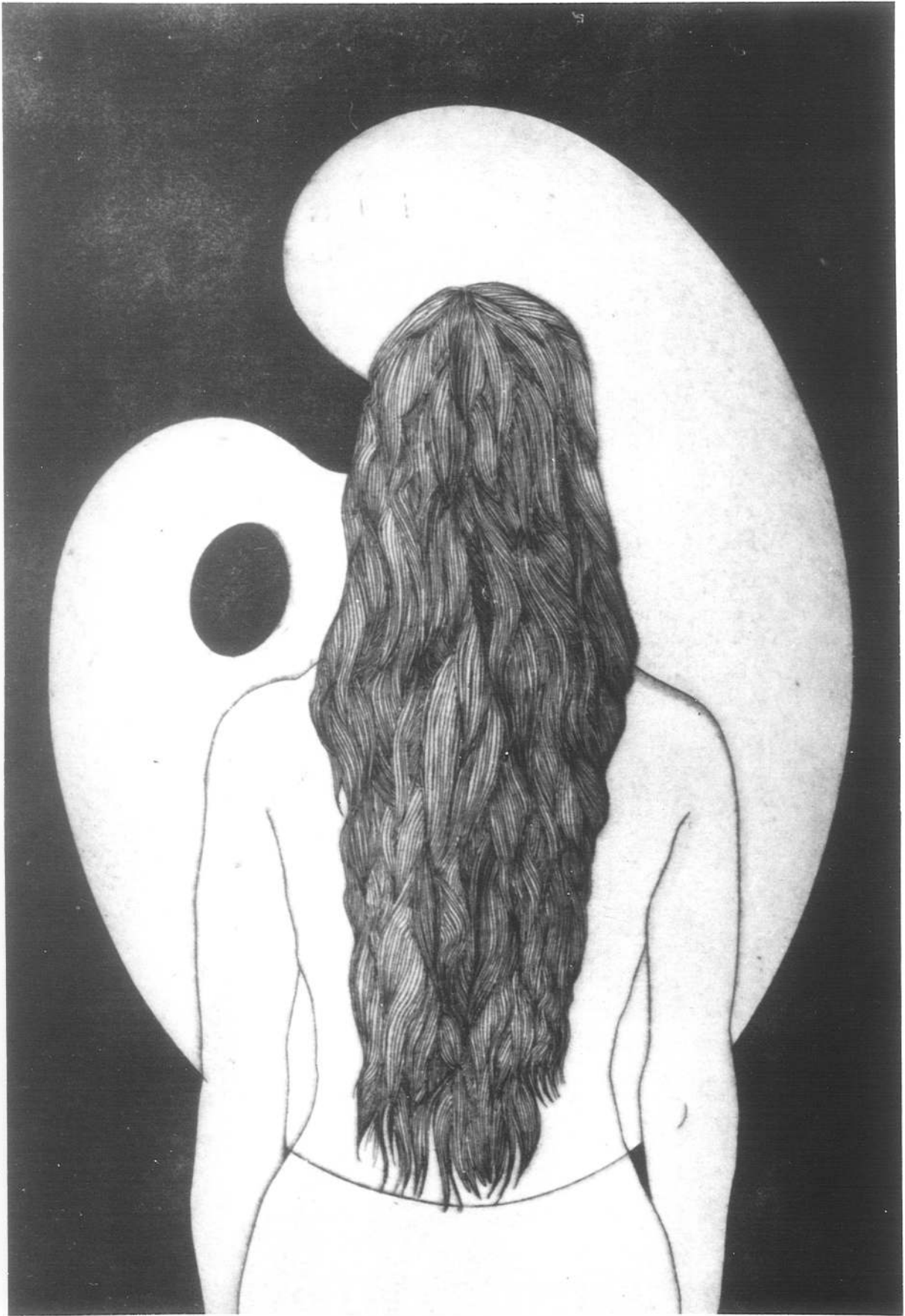

LA PIPA 1991 (AIGUAFORT., 75. PLANXA 50 x 35)

RECULL DE SOMNIS

OBRA GRÀFICA: AIGUAFORTS, LITOGRAFIES, SERIGRAFIES 1990-92

BARCELONA 92

LA PALETA 1991 (AIGUAFORT.-/75. PLANXA 50 x 35)

MAS SOPALMO

TALLER DE GRAVAT

ESTIMAT JOAN 1991 (SERIGRAFIA.-/99. 76 x 56) EDICIÓ COLLECTIU DÈNIA

TIGRE 1990 (LITOGRAFIA, 75, 65 x 50)
EDICIÓ: ACA VICENT-GARCIA, VALÈNCIA

ALLOTA, 1990 (LITOGRAFIA, 75, 65 x 50)
EDICIÓ: ACA VICENT-GARCIA, VALÈNCIA

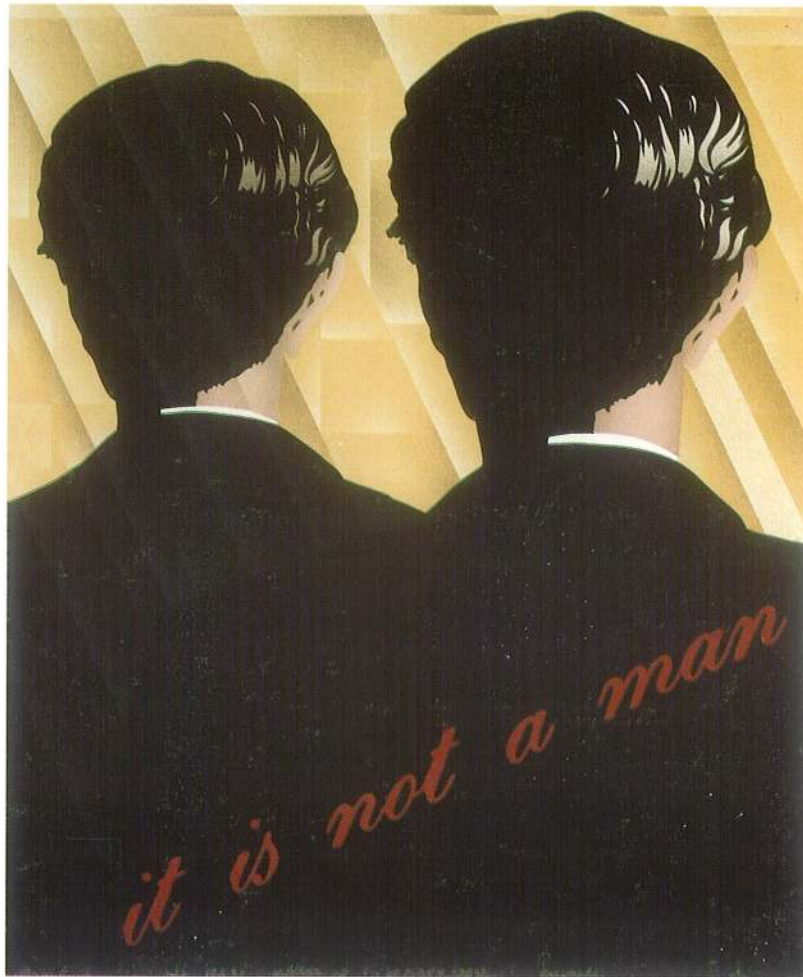
ARÍSTIDE, 1990 LITOGRAFIA, 75. 65 x 50 EDICIÓ: ACA VICENT-GARCIA, VALENCIA

BLAU 1990 (LITOGRAFIA, 75, 65 x 50) EDICIÓ: ACA VICENT-GARCIA, VALÈNCIA

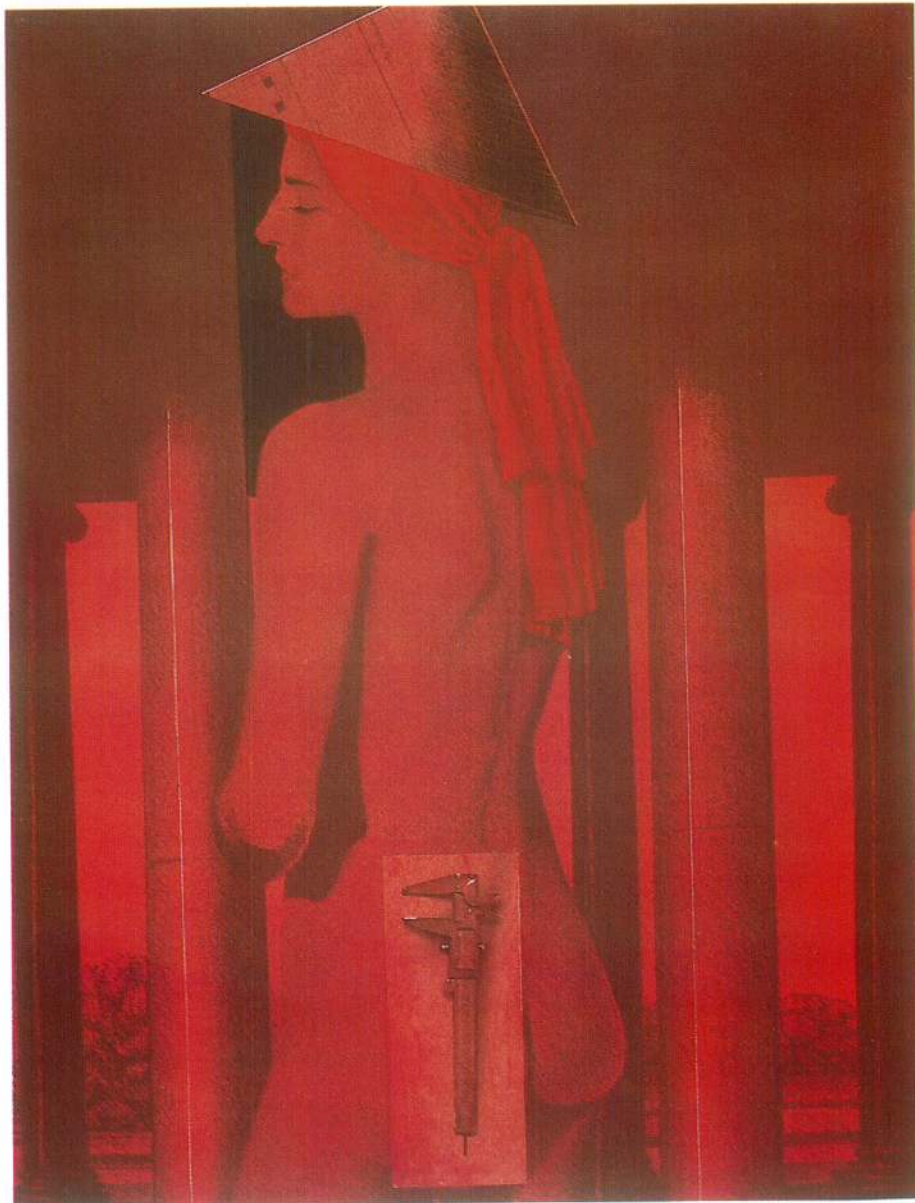
LES EINES

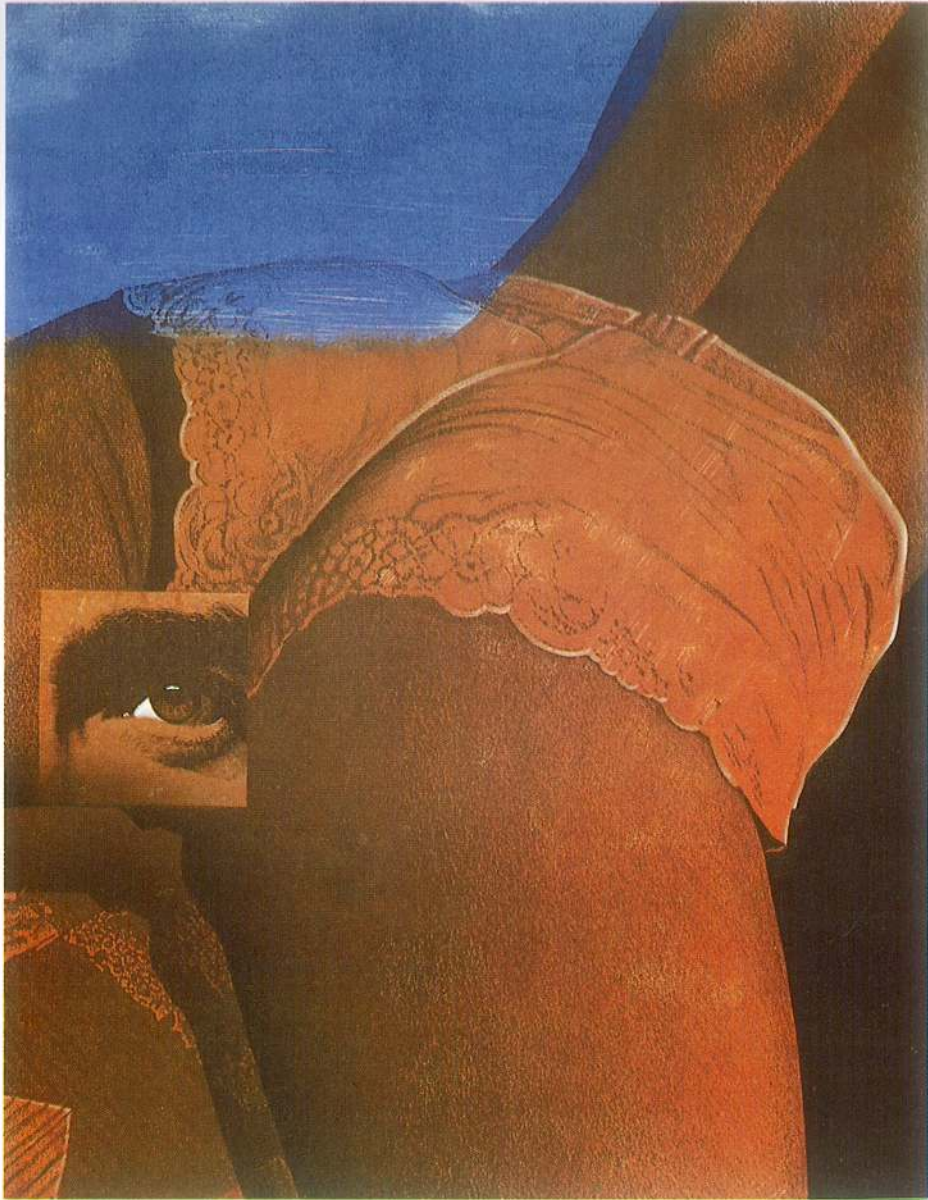
IT IS NOT A MAN, 1991 (SERIGRAFIA,-/250, 70 x 50) EDICIÓ: LLUNA, ALACANT

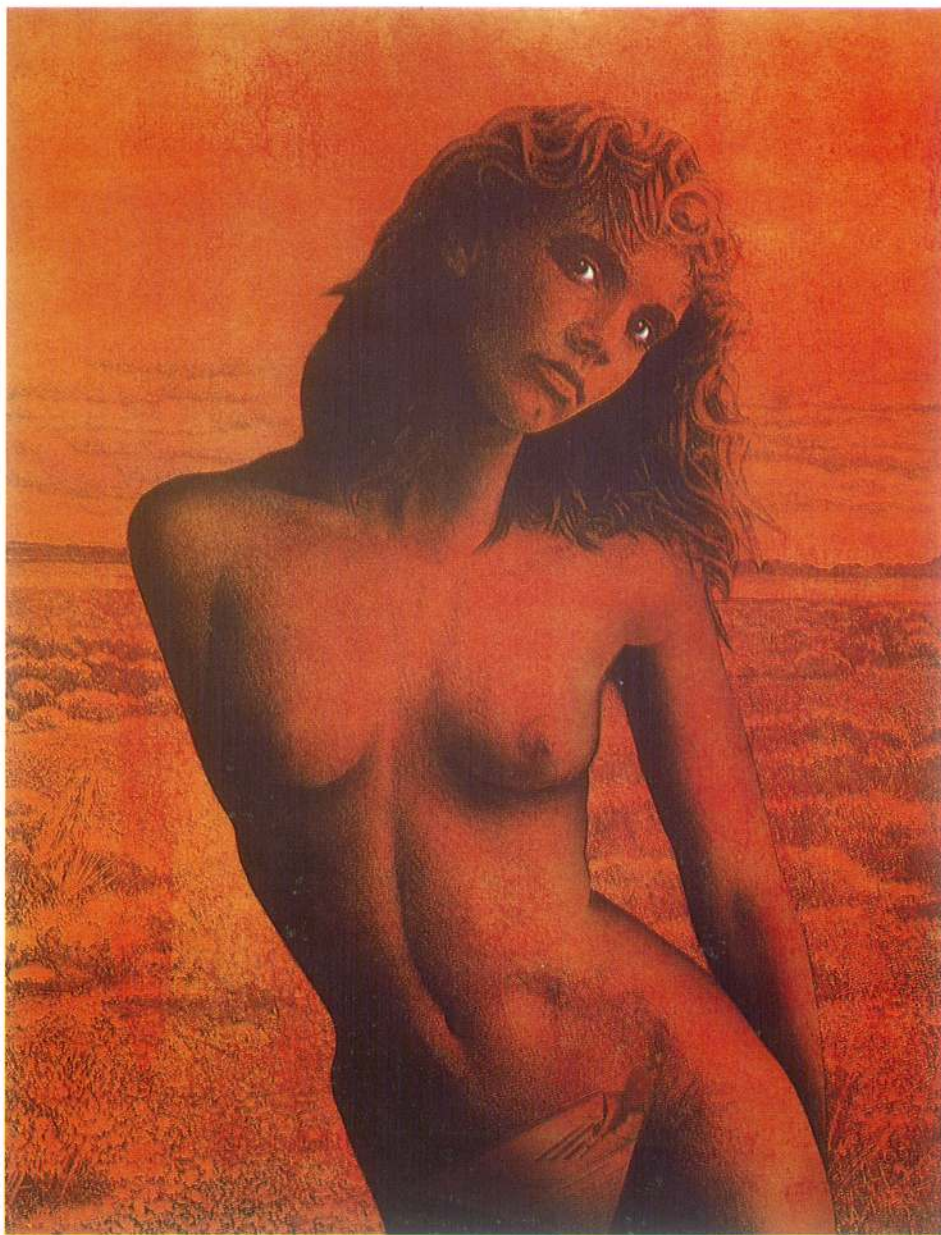
DAMA DE FERRO 1992 (GRAVAT TÈC. MIXTA, -/3.100 x 76)

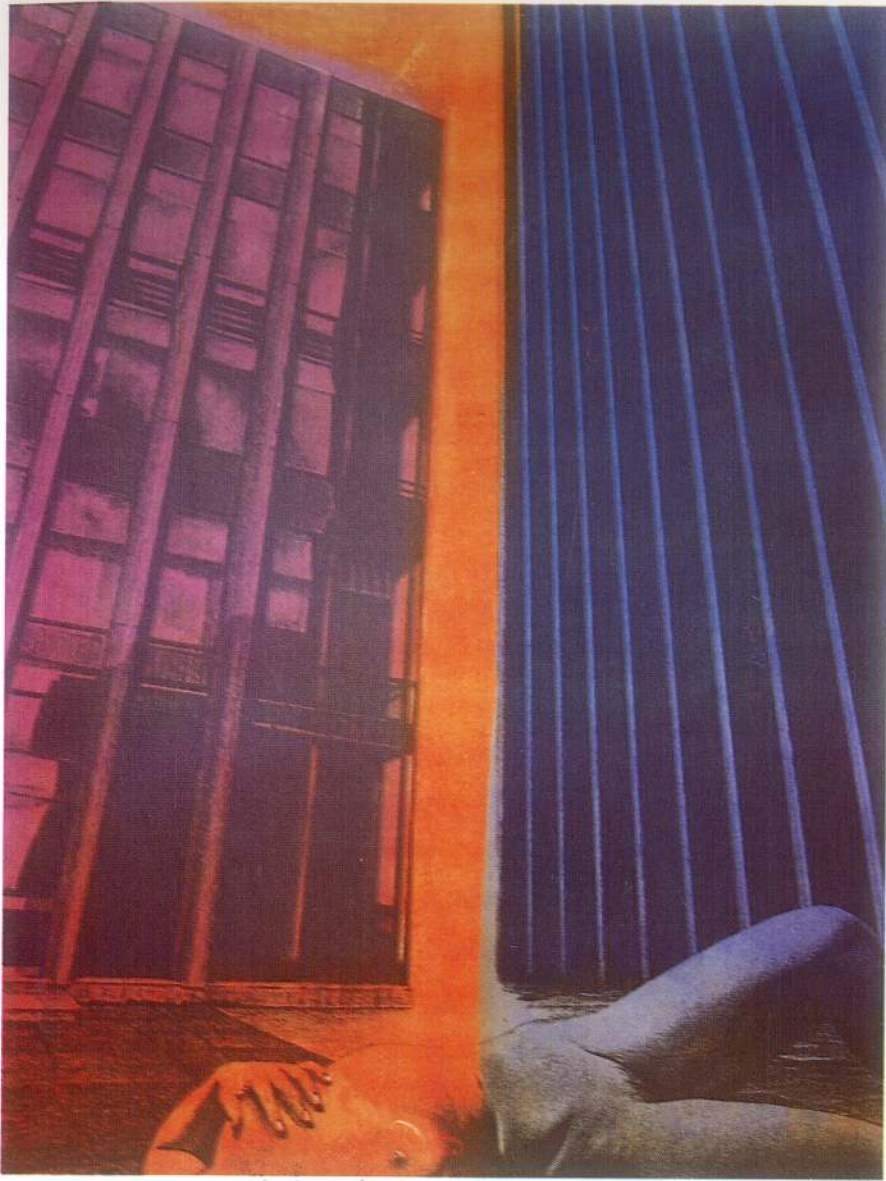
LA REINA 1992 (GRAVAT TÈC. MIXTA,-/3.100 x 76)

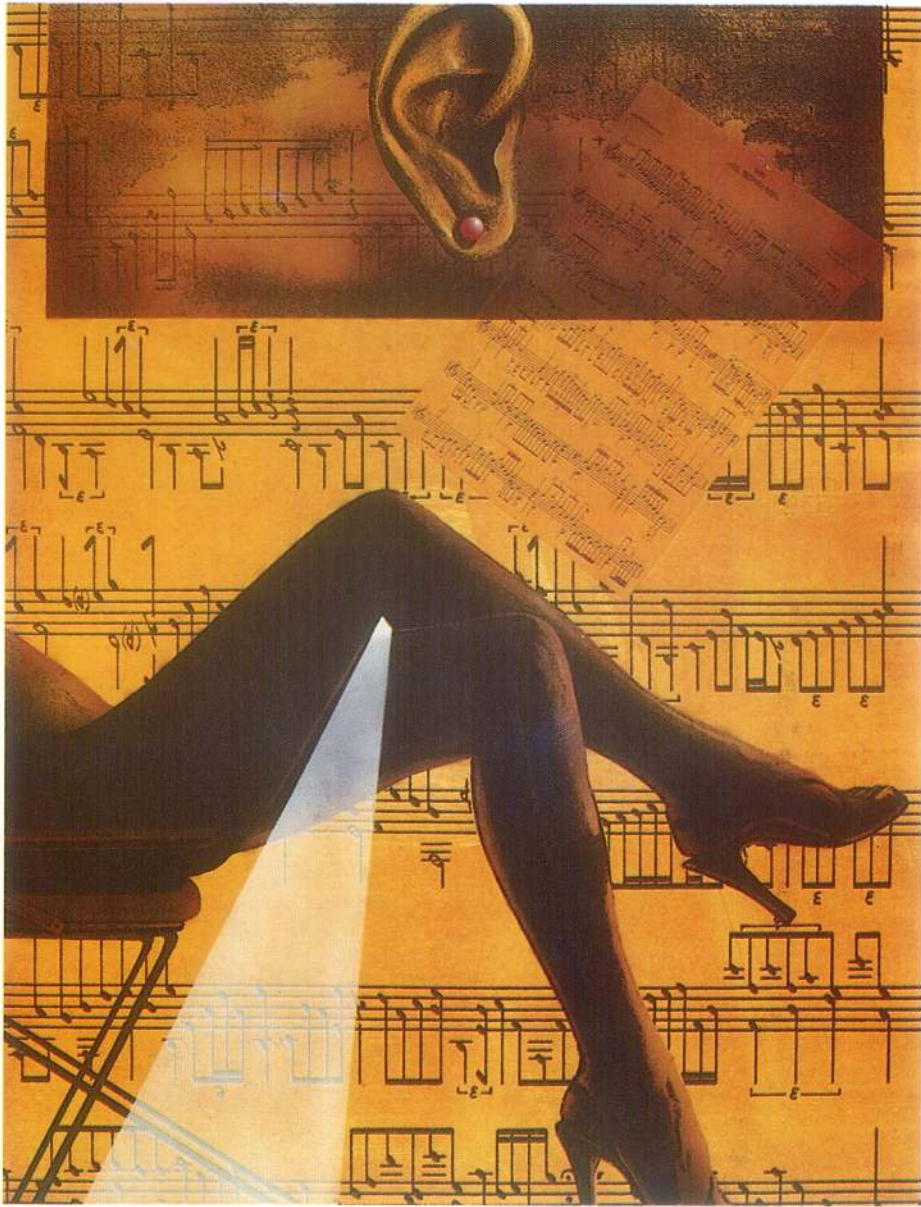
DONA I ULL 1992 (GRAVAT TÈC. MIXTA, -/3.100 x 76)

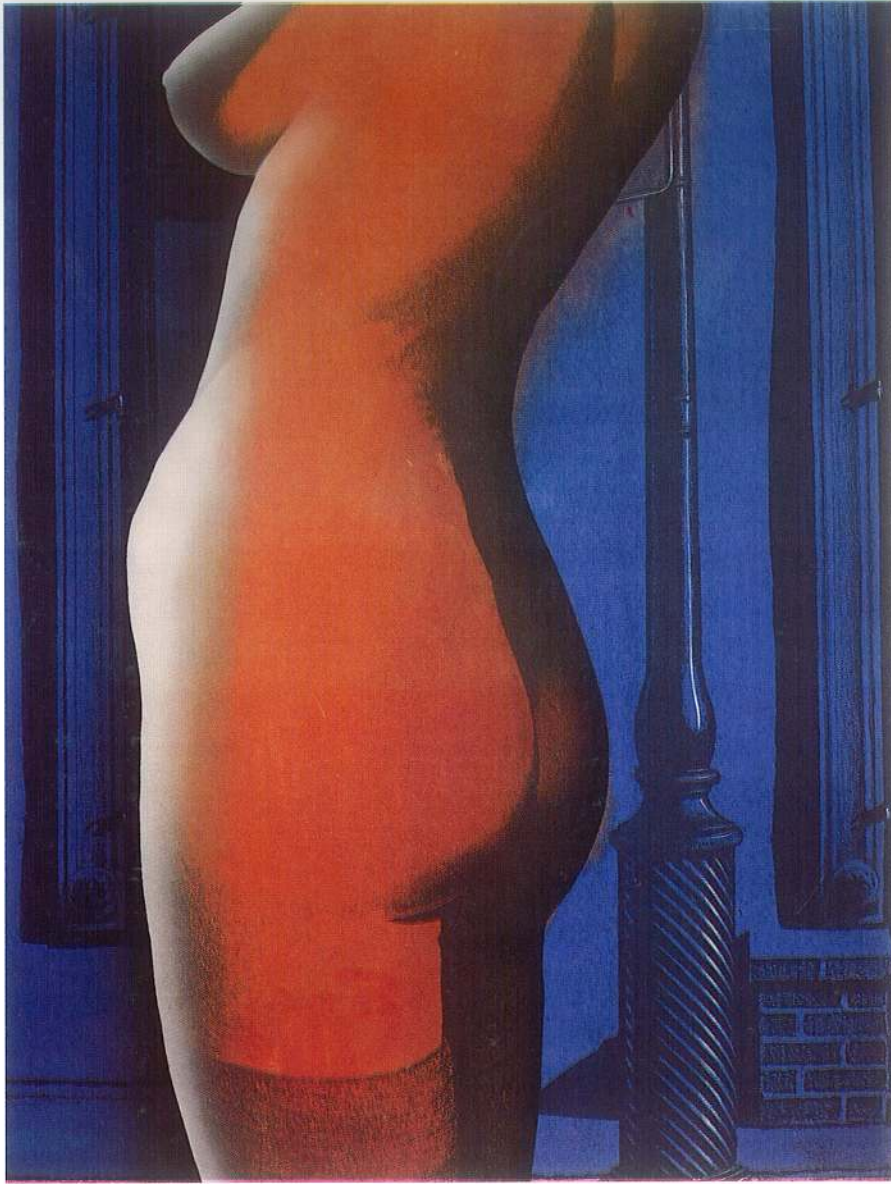
GAIRÓ 1992 (GRAVAT TÈC. MIXTA, 3.100 x 70)

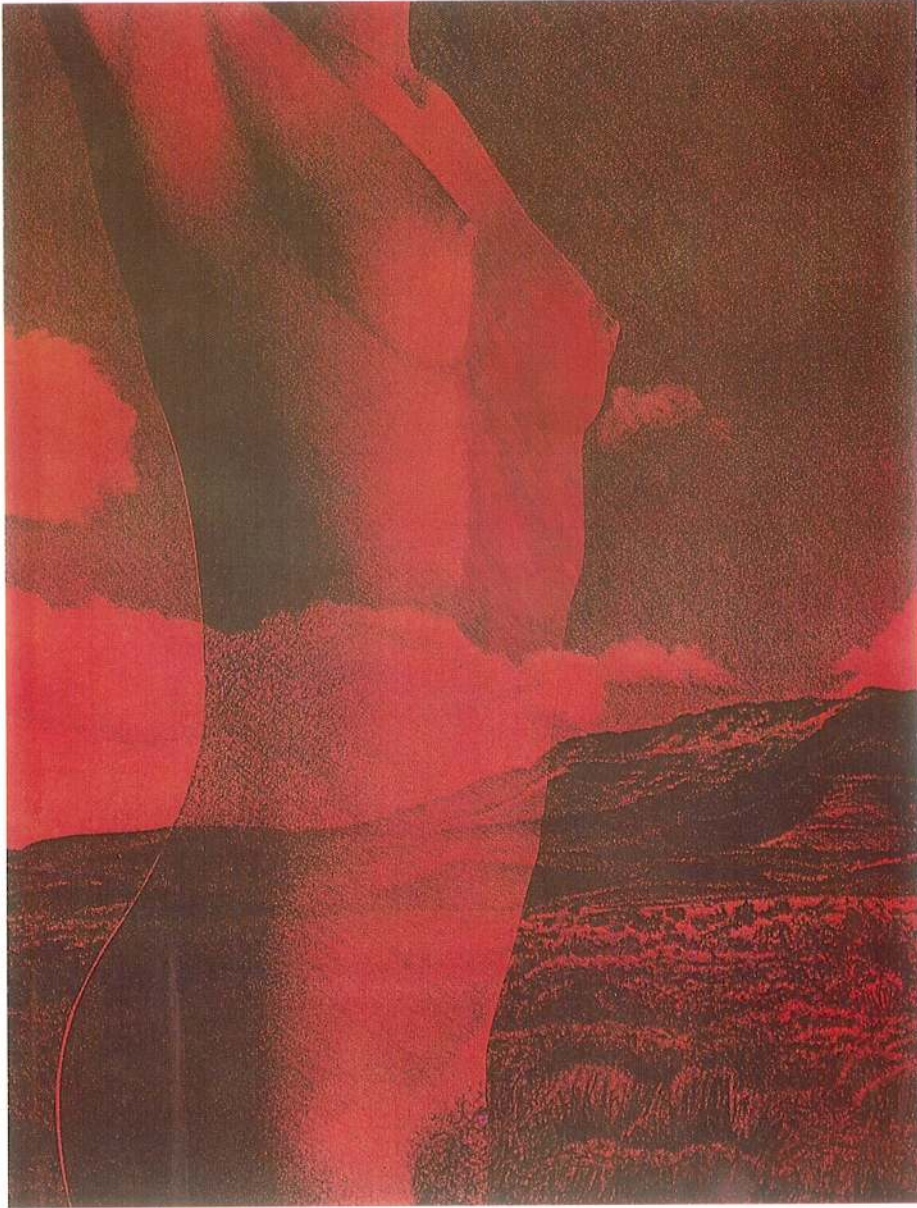
GRATACELS 1992 (GRAVAT TÈC. MIXTA, -/3.100 x 76)

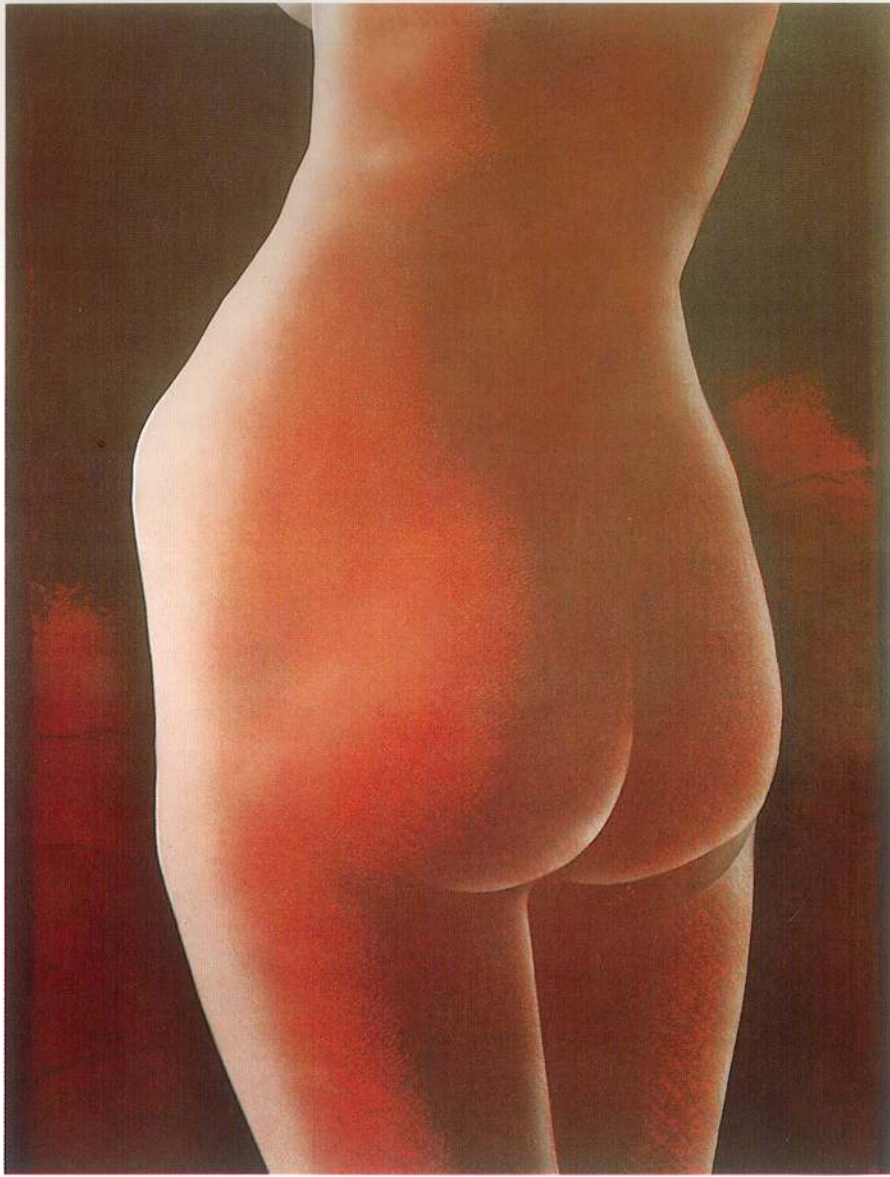
ORELLA 1992 (GRAVAT TÈC. MIXTA, ~3.100 x 76)

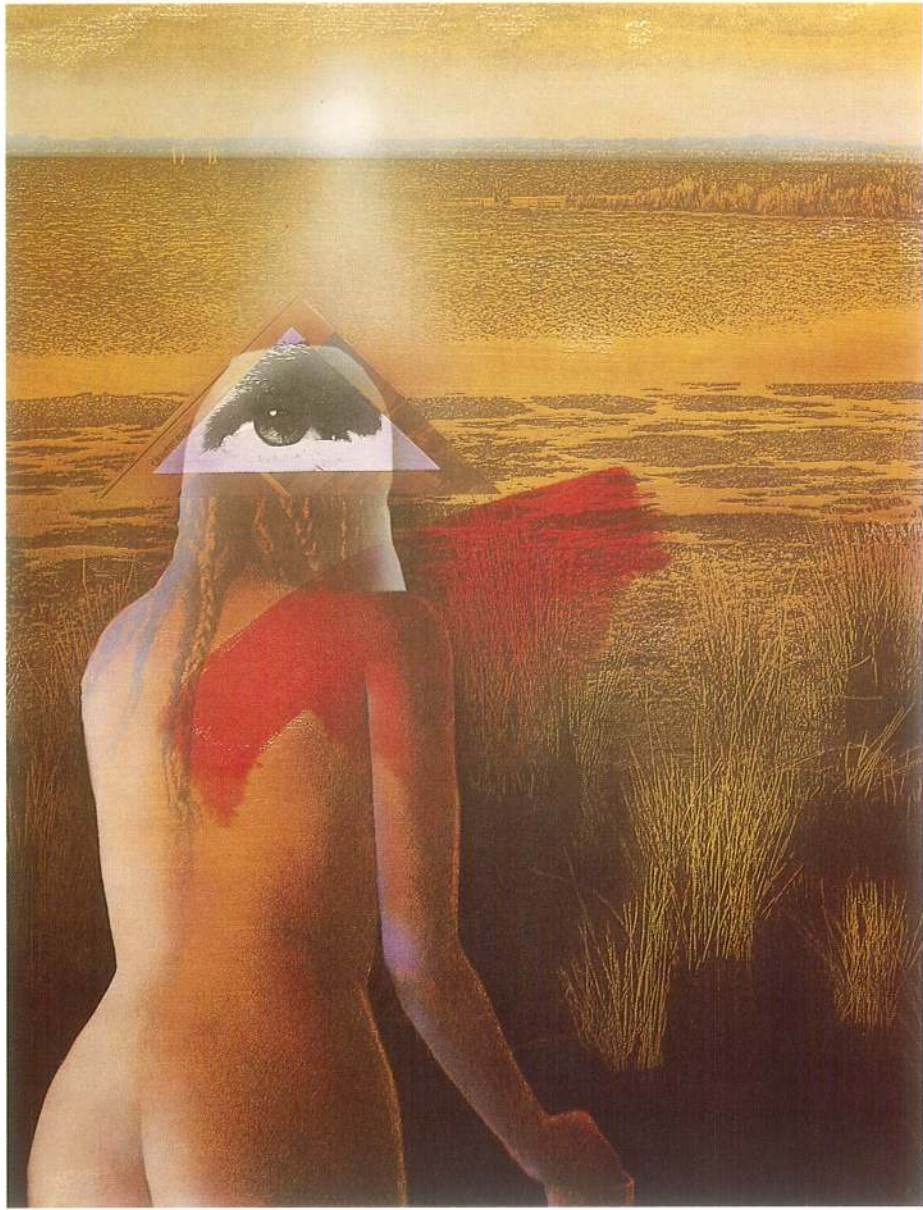
CIUTAT DE NIT 1992 (GRAVAT TÈC. MIXTA, -/3.100 x 76)

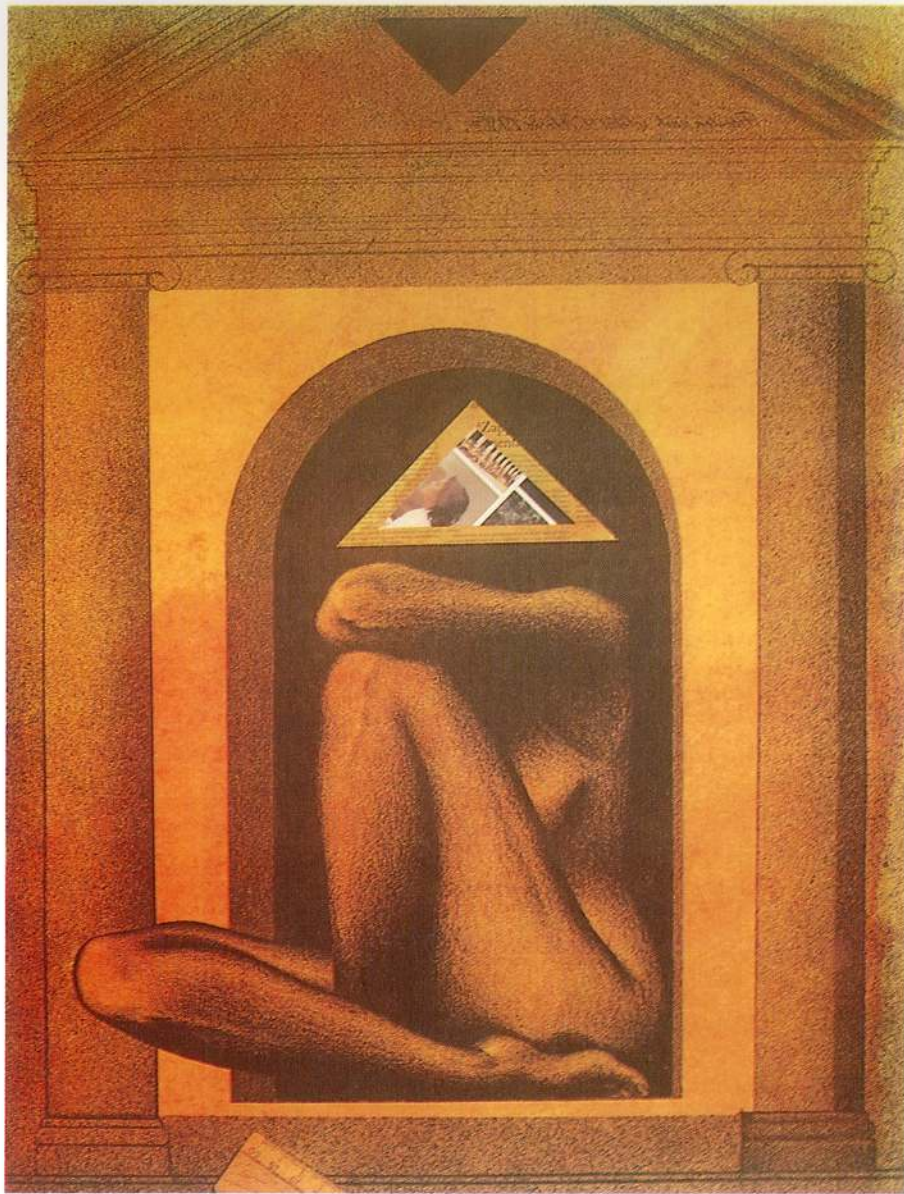
ROIG INTEGRAL 1992 (GRAVAT TÈC. MIXTA, 3.100 x 76)

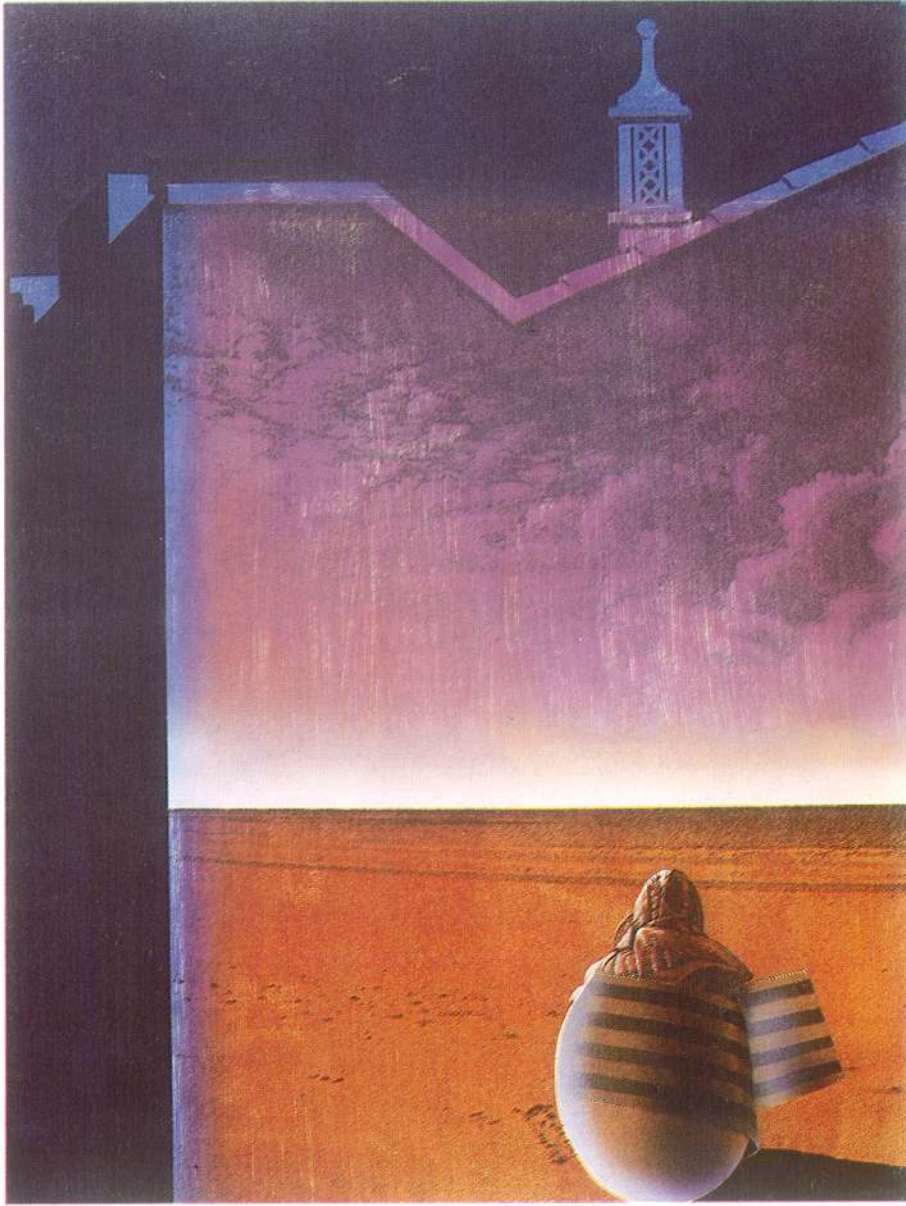
ANCADA 1992 (GRAVAT TÈC. MIXTA, -/3.100 x 76)

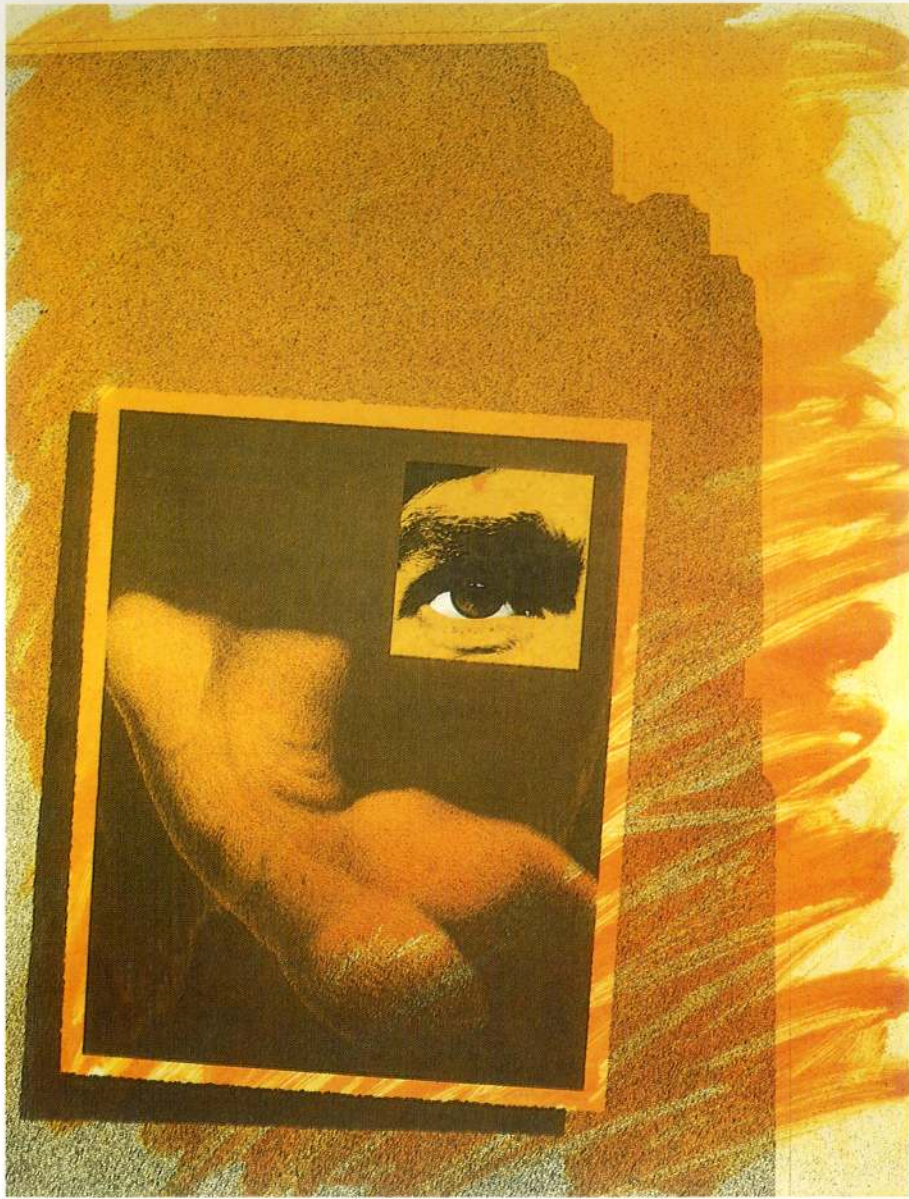
CAPVESPRE 1992 (GRAVAT TÈC. MIXTA,-/3.100 x 76)

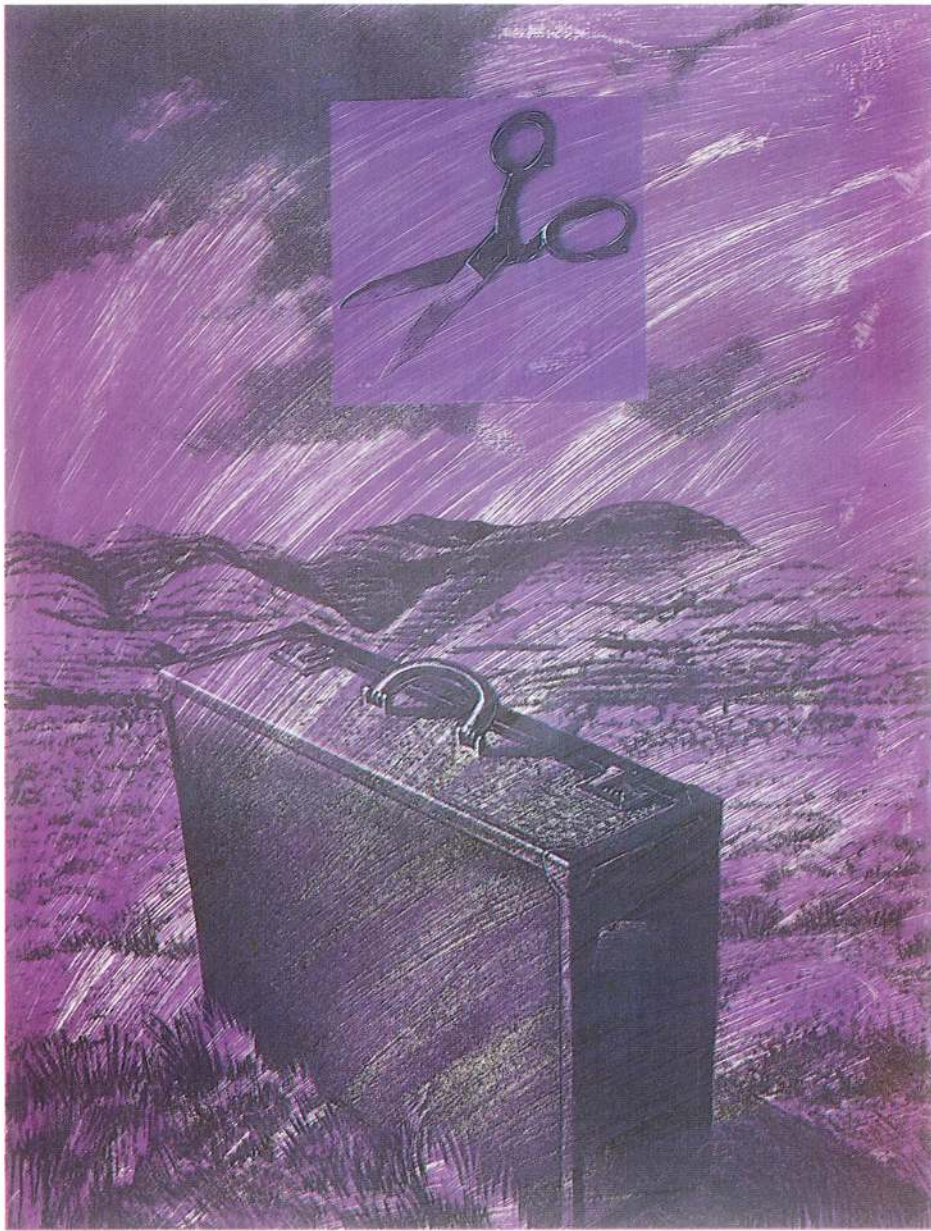
ASSEGUDA 1992 (GRAVAT TÊC. MIXTA,-/3.100 x 76)

NAT AL MAR 1992 (GRAVAT TÈC. MIXTA,-/3.100 x 70)

ESPATLLA 1992 (GRAVAT TÈC. MIXTA,-/3.100 x 76)

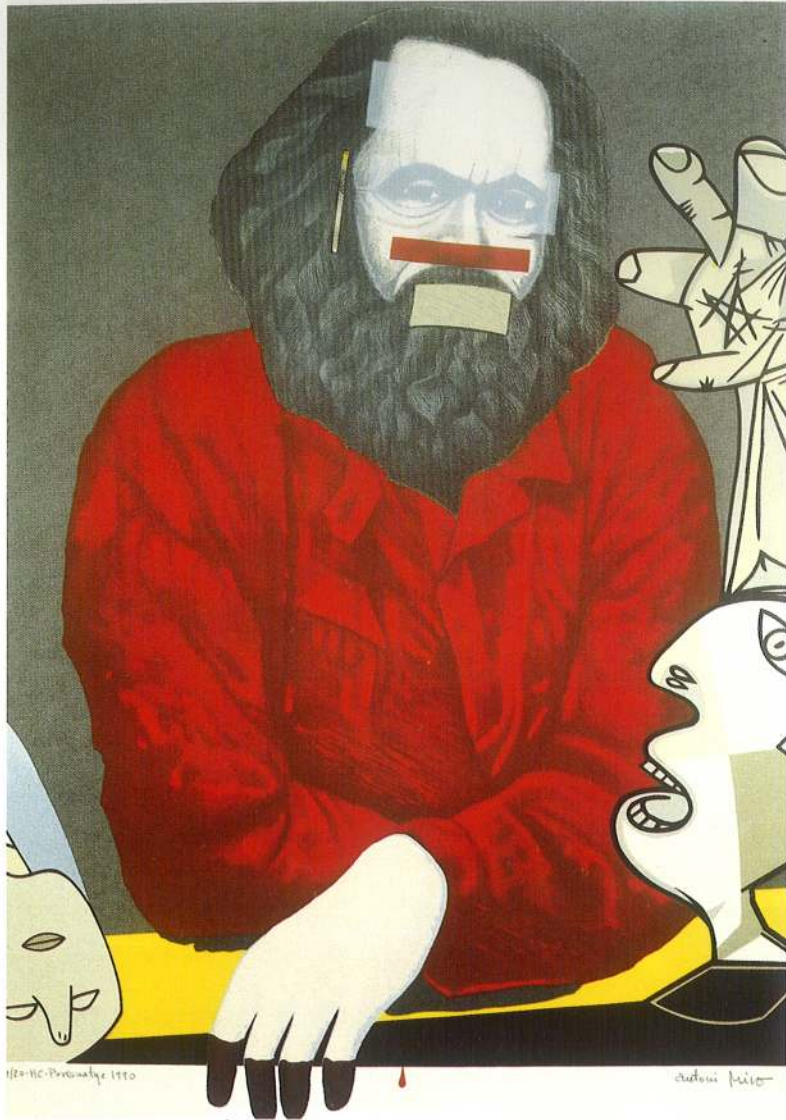
MALETA I TISORES 1992 (GRAVAT TËC. MIXTA, -/3.100 x 76)

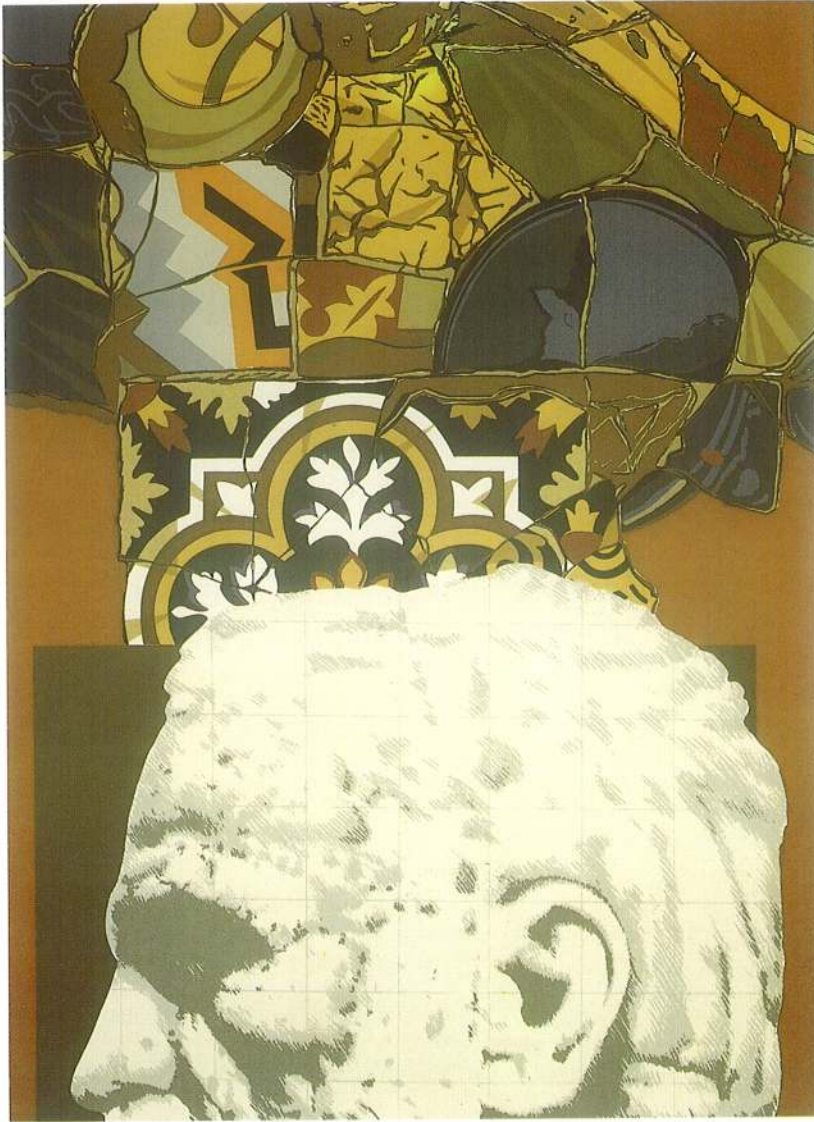
ALMÀRSERA BIBLIOTECA-ESTUDI

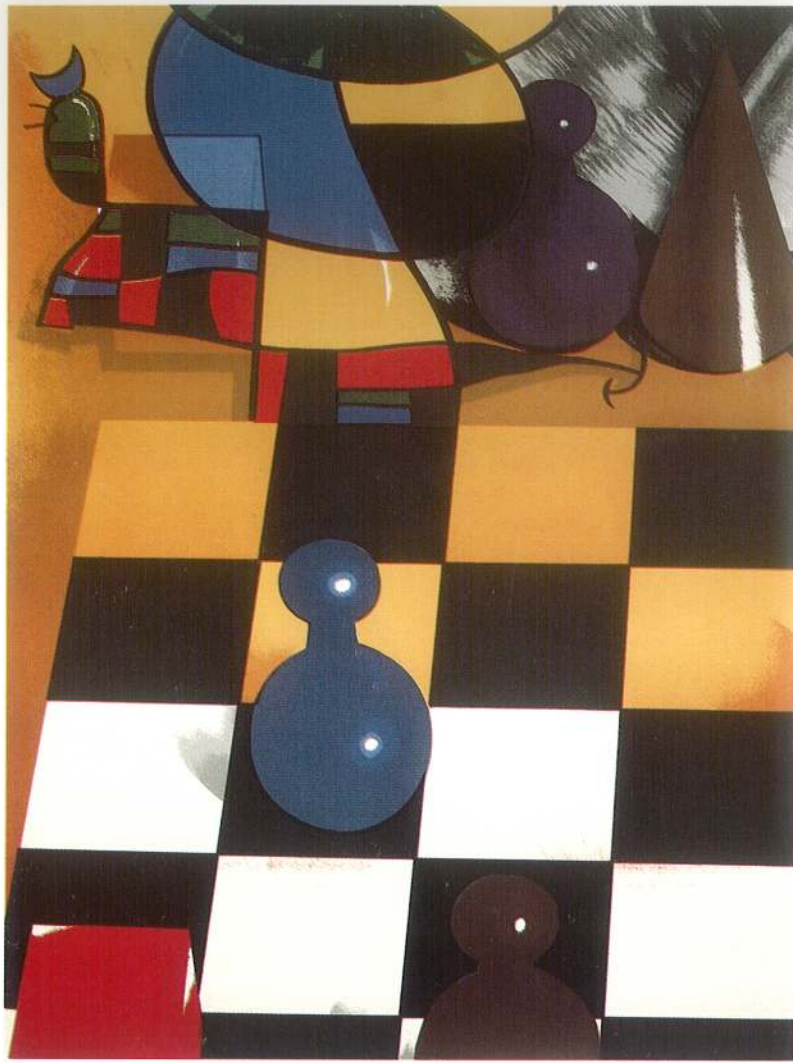
SALA DE LES QUADRES

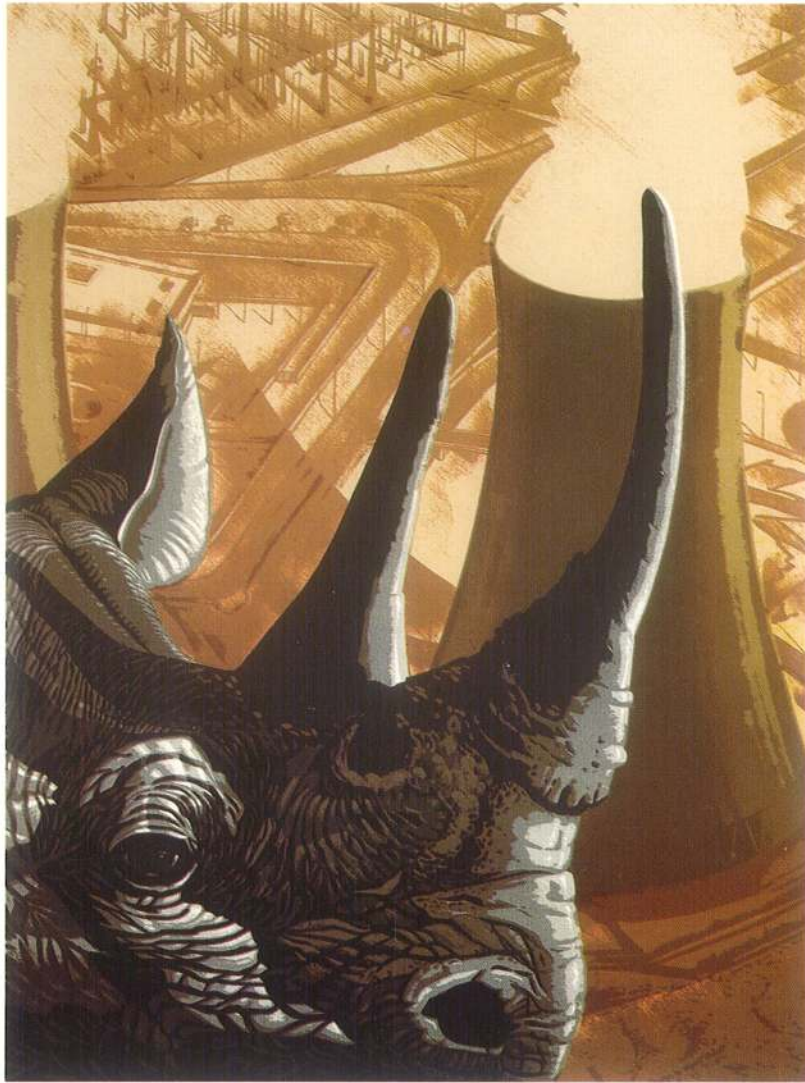
PERSONATGE, 1990 (SERIGRAFIA, 99, 76 x 56) EDICIÓ: NUEVO RUMBO, MADRID.

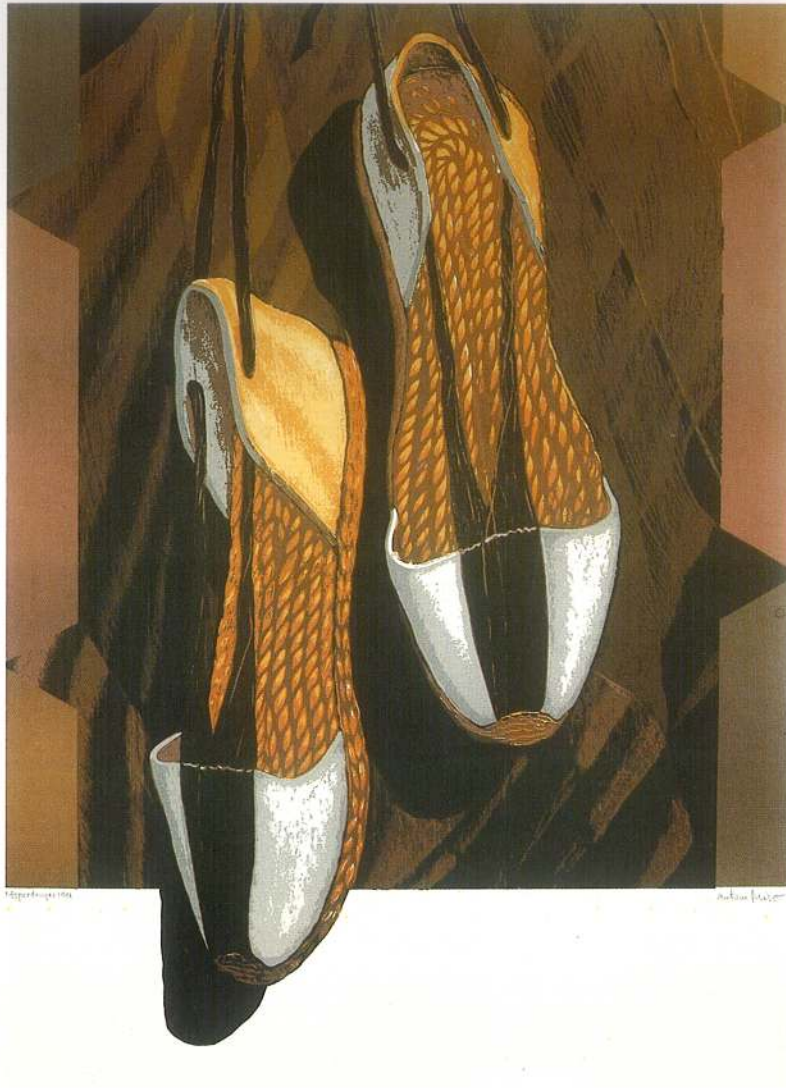
TRENCADÍS 1991 (SERIGRAFIA, -/50. 73 x 53) EDICIÓ: LES SEGÒVIES, VALÈNCIA

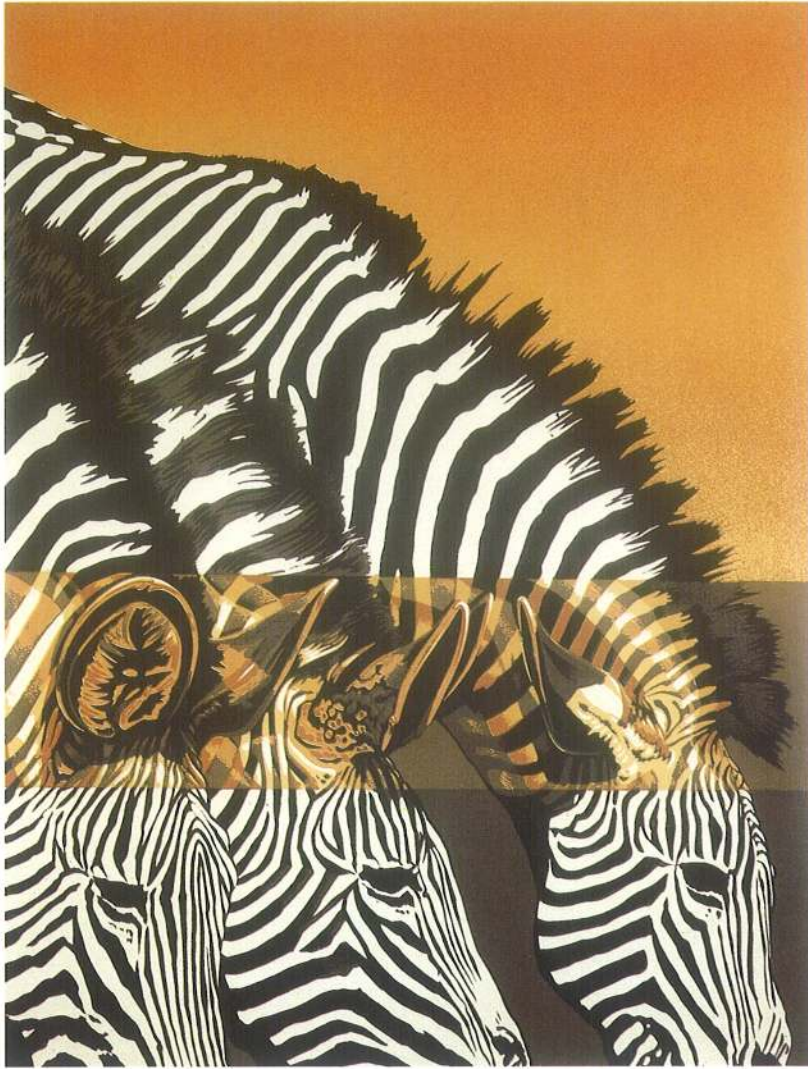
ESCACS 1991 (LITOGRAFIA, -75, 76 x 56) EDICIÓ: CAT-CAT, MALLORCA.

BICORNIS, 1991 (LITOGRAFIA, -/75, 76 x 56) EDICIÓ: CAT-CAT, MALLORCA.

ESPARDENYES, 1991 (LITOGRAFIA, 75, 76 x 56) EDICIÓ: CAT-CAT, MALLORCA.

ZEBRES-OP 1991 (LITOGRAFIA, -/75, 76 x 56) EDICIÓ. CAT-CAT. MALLORCA.

SALA DE LA QUADRA

SALES DEL CUP

CROMO, 1991 (LITOGRAFIA, -/75, 76 x 56) EDICIÓ CAT-CAT, MALLORCA.

FERRADOR, 1991 (LITOGRAFIA, -/75, 76 x 56) EDICIÓ CAT-CAT, MALLORCA.

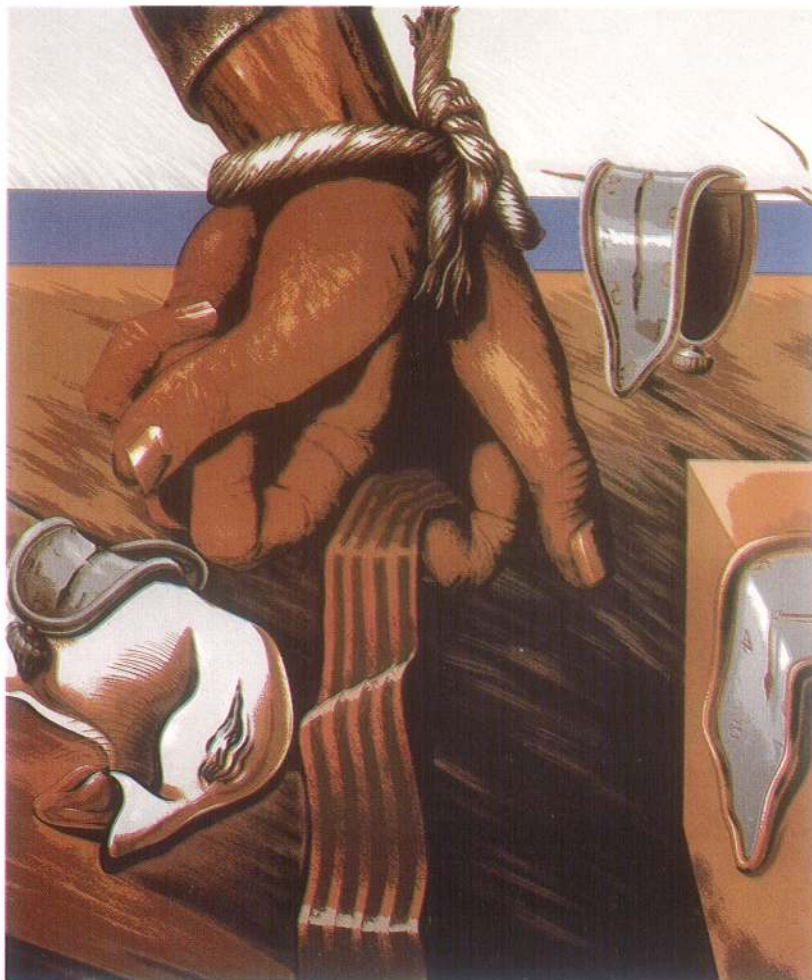
XEMENEIS, 1991 (LITOGRAFIA, -/75, 76 x 56) EDICIÓ CAT-CAT, MALLORCA.

ANIS, 1991 (LITOGRAFIA, -/75, 76 x 56) EDICIÓ CAT-CAT, MALLORCA.

ESTUDI-TALLER

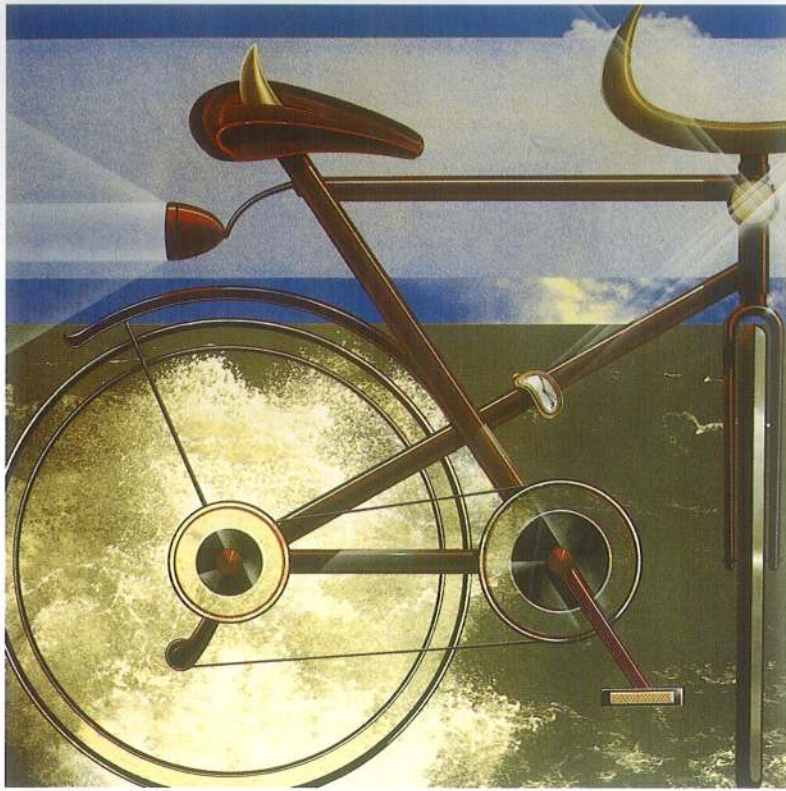
NUGAT, 1991 (LITOGRAFIA, -/75, 76 x 56) EDICIÓ CAT-CAT, MALLORCA.

LLAR DE FOC

SALES DE LA QUADRA

BICI-BRAVA 1992 (ACRÍLIC-TAULA, 98 x 98) VIVACE

AGRESSIÓ AMESURADA 1992 (ACRÍLIC-TAULA, 98 x 98) VIVACE

BICICLETA DE MAR 1992 (ACRÍLIC-TAULA, 98 x 98) VIVACE

INSECTE EXTERMINADOR 1992 (ACRÍLIC-TAULA, 98 x 98) VIVACE

MAS EL SOPALMO

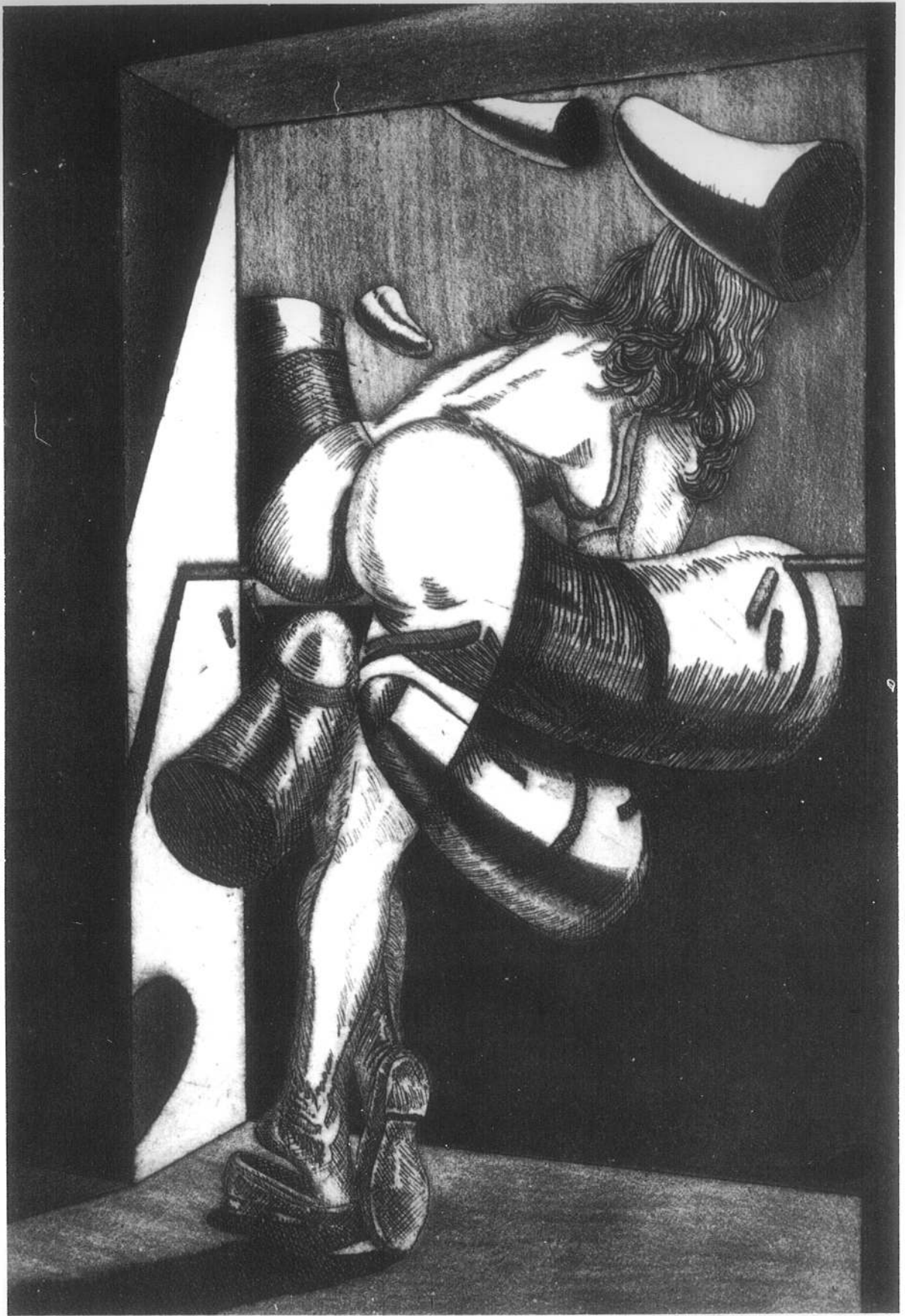
DIÁSPORA DE CAPRA 1986-87 (PINTURA-OBJECTE 100 x 170 x 170)

MAS EL SOPALMO

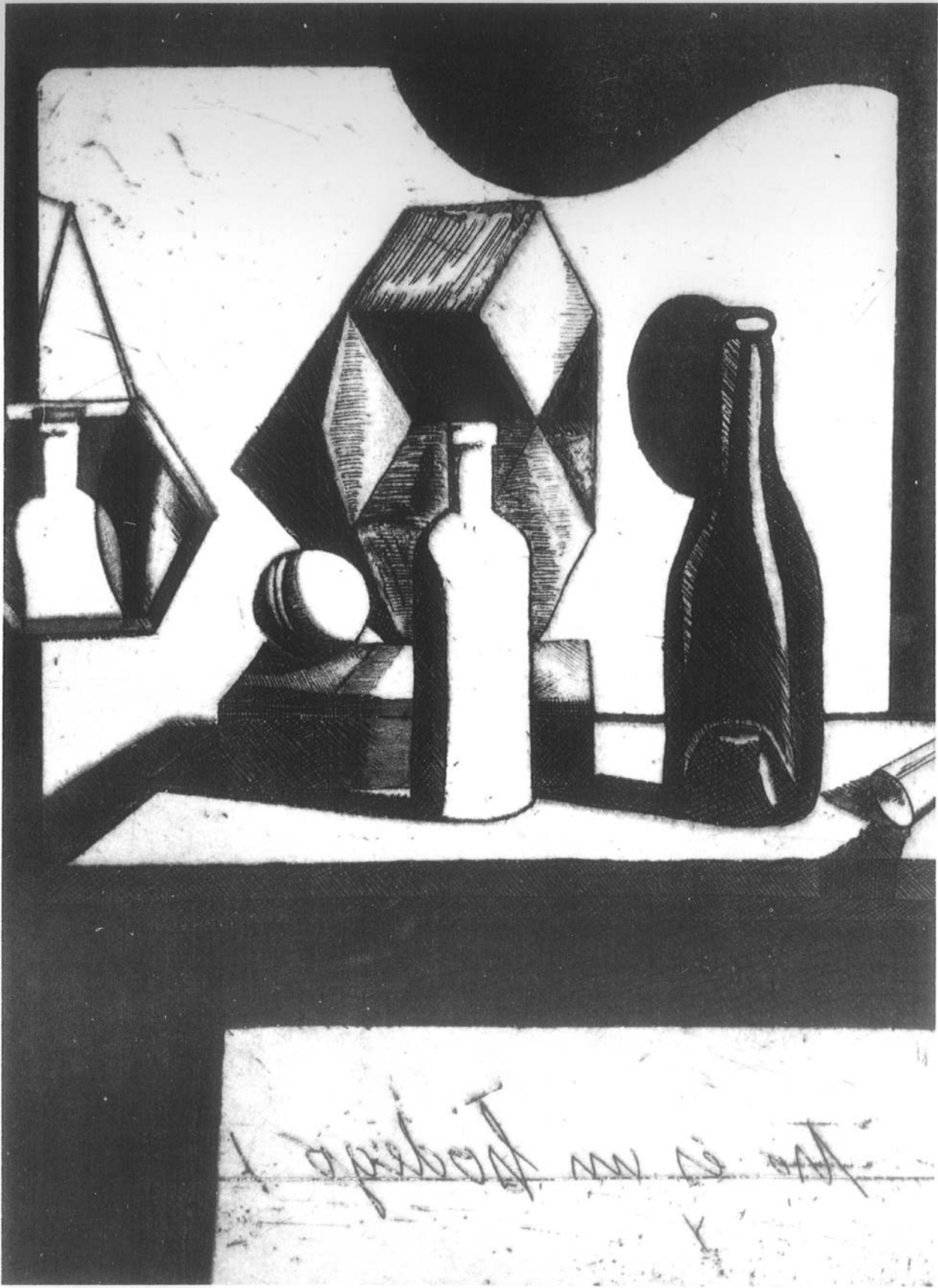
NO ÉS MAGRITTE 1991 (AIGUAFORT,-75. PLANXA 33 x 25)

NO ÉS DALÍ 1991 (AIGUAFORT,-/75. PLANXA 33 x 25)

NO ÉS MIRÓ 1991 (AIGUAFORT,-/75. PLANXA 33 x 25)

NO ÉS MORANDI, 1991 (AIGUAFORT, 75. PLANXA 33 x 25)

Antoni Miró, Alcoi, 1944, combina en la seua trajectòria una gran versatilitat d'iniciatives, tant directament de tipus creatiu —en la seua eficaç dedicació a molt diverses modalitats de propostes estètiques— com atenent incansablement el foment i la promoció cultural, especialment —encara que no de manera exclusiva— a les comarques del sud del País Valencià.

Cronològicament no és fàcil d'establir en el conjunt de la seua producció artística una certa cronologia pel que fa a la utilització de recursos, tècniques i opcions estilístiques atés que, de fet Antoni Miró —sobre tot abans d'abordar decididament els rumbos del realisme social— no vacil·lava a experimentar amb tot el que, d'una manera o altra, li arribava a les mans i despertava el seu interès.

Tanmateix, junt a l'esmentada inquietud experimental abocada als diversos vessants dels llenguatges estètics i als diferents mitjans expressius, cal també ressaltar —com una espècie de comú denominador que es manté al llarg del seu itinerari— aqueix afermat tarannà de compromís amb la realitat circumdant i amb el batec global de l'existència quotidiana que, sobretot, s'evidencia i madura en les sèries produïdes durant els tres darrers lustres.

És així com el conjunt de treballs recollits sota les respectives nominacions generals d'«Amèrica Negra», «El Dòlar» o «Pinteu pintura» —per citar-ne algunes— són sens dubte plenament representatives d'aqueixa atenció que Antoni Miró presta a l'extrapolació de la cita històrica, a la seua reutilització com a forta imatge simbòlica, productora d'eloqüents contrastos, o la breu intercessió dels valors plàstics amb els pròpiament vitals.

Molt més radicalitzada en els seus plantejaments que altres opcions anàlogues o paral·leles, l'obra d'Antoni Miró —com a crit de denúncia i alliberament— adopta tanmateix en moltes de les seues propostes una gradació creixent des de l'humor, la ironia o la sàtira despiadada, mitjançant els muntatges visuals estratègicament adoptats en les composicions basades en última instància en els explícits codis lingüístics emprats pels mitjans de comunicació de masses, i assegura així —des de dins dels mateixos recursos que fueteja— una inquietant funció catàrtica sobre el subjecte, el qual no es pot limitar a ésser neutral o indiferent contemplador.

Exemple de com utilitzar eficaçment el caràcter comminatori de l'efecte visual, l'obra d'Antoni Miró no està exempta d'un eloqüent índex reflexiu. Perquè si és evident, com s'ha dit, que és la seua una «pintura de conscienciació», no és menys cert que en el seu procés creatiu s'inclou un remarcable grau de «conscienciació de la pintura».

ROMÀ DE LA CALLE (DEL LLIBRE "PLÀSTICA VALENCIANA CONTEMPORÀNIA")

PINTURA, 1960

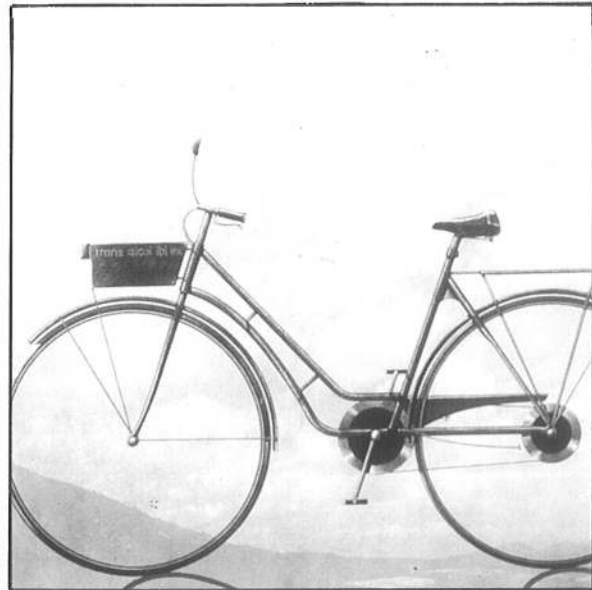
PINTURA, 1970

LLANÇAMENTS IMPERIALS, 1976-77 (PINTURA-OBJECTE, 250 x 850), MUSEU D'ART CONTEMPORANI DE SEVILLA (FOTO)

PINTURA 1980

PINTURA 1990

Antoni Miró, Alcoi, 1944, combines in his artistic trend a great versatility of initiatives as well as a direct and creative way—in his effective devotion to very diverse modalities of aesthetic proposals—that paying attention to the development and cultural promotion specially, although no in an exclusive way, in the south of the País Valencià areas.

Chronologically, it is not easy to establish in the whole of his artistic production, a certain periodicity concerning the use of resorts, techniques and stylistic options, as Antoni Miró—above all before submerging undoubtedly into the trends of social realism—he did not hesitate in testing with that in any way or another, reached him and arose his interest.

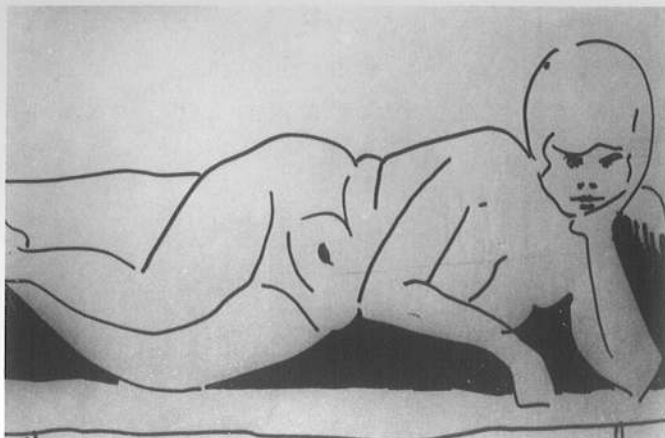
But, together with a certain experimental anxiety already named, he dipped into the different tendencies of aesthetic languages and different expressive means, it has also to be underlined—as a certain point of view maintained throughout all his itinerary—this reliable feeling of compromise with the surrounding reality and with the main pace of everyday life, that before all is clear and matures in the Series produced during the last three lustres.

That is the way that the whole of his works were grouped under the respective general nomination of «Amèrica Negra» (Black America), «El Dòlar» (Dollar), «Pinteu pintura» (Painting paintings)—just to name some of them—are without doubt totally representatively of this devotion that Antoni Miró gives to the extrapolation of the historical quotations, his reutilization as strong symblic image, producer of loquacy contrasts, intersection between plastic powers and the mainly vital signs.

Much more radical in his basement, than other analogue or parallel options, the works of Antoni Miró—as a claim of contestation and liberation—takes in most of his propositions a growing graduation from humour, irony or crude satire, though the visual settings are strategically adopted in this compositions, and bases in last point in the explicit linguistic codes, used by mass media communication systems, assuring in this way - from the inner of the same elements he strikes an uneasy catartic function upon the subject who cannot resign himself with being neutral or indifferent observer.

An example of how to use efficiently the conminatory character of the visual effect, the work of Antoni Miró is not free from eloquent and reflexive index. As it is evident, as it has been said before, his paintings are «painting of awareness», and it is not less certain that in his creative process is included an outstanding grade of «awareness from the painting».

ROMÀ DE LA CALLE (FROM THE BOOK "PLÀSTICA VALENCIANA CONTEMPORÀNIA")

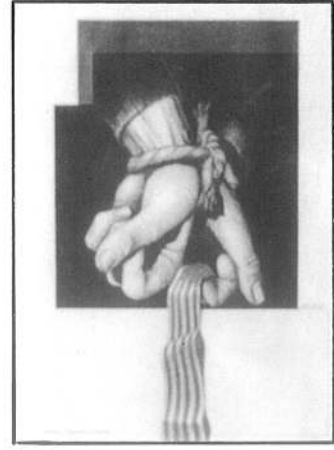
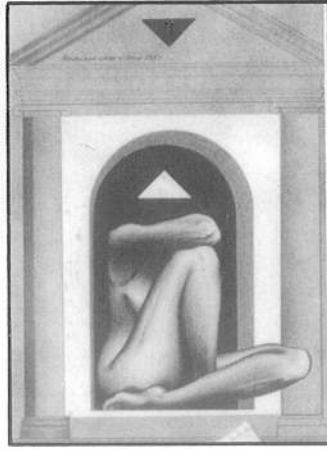

DIBUIX-LITOGRAFIA 1960-70

P R E M I S

1960. VII Mostra de Pintura, Escultura i Dibuix, 1r. Premi, Excm. Ajuntament d'ALCOI.
1961. XVIII Exposició d'Art, 3r. Premi, ALACANT.
1962. Primer Certamen Nacional d'Arts Plàstiques, ALACANT.— Certamen de Pintura, 1r. Premi, ALACANT.— Menció Honorífica al Certamen d'Art, ALACANT.
1963. VIII Exposició de Pintura CEA, Premi Brotons, ALCOI.— Selecció certàmens a MADRID.
1964. VI Certamen d'Art, 2n. Premi, ALACANT.
1965. V Saló de Tardor, Premi de la CAP, ALCOI.— VII Saló de Març, Museu Hist., VALÈNCIA.
1966. Casa Municipal de Cultura, Saló de Tardor, ALCOI.
1967. I Bienal de Pintura. Excm. Ajuntament, ALCOI.— VIII Saló de Març, VALÈNCIA.— VII Saló de Tardor, 2n. Premi, Casa Municipal de Cultura, ALCOI.
1968. IX Saló de Març, Art Actual, VALÈNCIA.— I Exposició Pintors Espanyols, CIEZA.
1969. II Bienal Internacional de Pintura, ALCOI.— X Saló de Març, Arte Actual, VALÈNCIA.— I Certamen Diputació Provincial «Castell de Santa Bàrbara», adquisició d'obra, ALACANT.— VIII Premi de Dibuix «Joan Miró», Palau de la Virreina, BARCELONA.— The Dover Carnival, DOVER (Anglaterra).— VIII Saló de Tardor, Premi CMC, ALCOI.— Membre de Verein Berliner Kunstler, BERLIN.
1970. XI Saló de Març, VALÈNCIA.— IX Premi Internacional de Dibuix «Joan Miró», Col. d'Arquitectes, BARCELONA.— Certamen Arts Plàstiques «Castell de Santa Bàrbara», adquisició d'obres Museu, ALACANT.— XXVII Exposició de Pintura, SOGORB.— Finalista Premi «Tina», BENIDORM.— VII Saló Nacional de Pintura, MÚRCIA.
1971. III Bienal Internacional de Pintura, adquisició d'obra, ALCOI.— I Certamen de Pintura Mural, ALTEA.— XII Saló de Març, VALÈNCIA.— III Biennale Internationale de Merignac, MERIGNAC (França).— X Premi de Dibuix «Joan Miró», Col. d'Arquitectes, BARCELONA.— Galeria Adrià, BARCELONA.— PAA Culturals, GIRONA.— B.H. Corner Gallery, Saló Internacional d'Hivern», Diploma d'Honor, LONDRES (Anglaterra).— Membre de l'Institut i Acadèmia Internacional d'Autors de Panamà.
1972. XI Premi Internacional de Dibuix «Joan Miró», BARCELONA.— II Mostra Internazionale di Pittura e Grafica, Medalla d'Or i Diploma, Teatre Sala Dante, NOTO (Itàlia).— Mostra Premis, SICILIA (Itàlia).— Membre «Honoris Causa» de Paternoster Corner Academy de Londres i medalla d'or, Londres.
1973. No participa a certàmens de tipus competitiu.
1974. Vtz. International Print Biennale, CRACOVIA (Polònia).— I Saló de Primavera, Medalla de Plata, VALÈNCIA.— I Certamen Internacional de Pintura, MALLORCA.— Ibizagràfic-74, Museu d'Art Contemporani, EIVISSA.— IV Biennale Internationale de Merignac, MERIGNAC (França).— XIII Premi Internacional de Dibuix «Joan Miró», BARCELONA.— I Bienal Nacional de Pintura, OSCA.— IV Saló de Tardor, 1ª Menció i Medalla de Bronze, SAGUNT.— Premi de Pintura «Fundació Güell», BARCELONA.— Ora e sempre resistenza, Palazzo del Turismo, MILÀ (Itàlia).— Mostra Internacional d'Arts Gràfiques, Menció Honorífica, VALÈNCIA.— Membre actiu de la Fundació «Maeght» de SAINT-PAUL (França).
1975. Ora e sempre resistenza. Circolo di Via De Amicis, MILA (Itàlia).— II Certamen Internacional, MALLORCA.— Premis Sèrie, MADRID.— II Certamen Nacional de Pintura, TEROL.— V Bienal Internacional de l'Esport, 1ª Medalla, VALÈNCIA.— II Premi de Dibuix «Sant Jordi», BARCELONA.— XIV Premi Internacional «Joan Miró», BARCELONA.— Paix-75-30-ONU, Pavillon d'Art Slovenj Gradec, SLOVENE (Iugoslàvia).— I Bienal de Pintura Contemporània, BARCELONA.— V Saló de Tardor de Pintura, 1r. Premi, Medalla d'Or, SAGUNT.— III Bienal Provincial de León, LLEÓ.— Concurs Nacional de Pintura, Finalista, ALCOI.

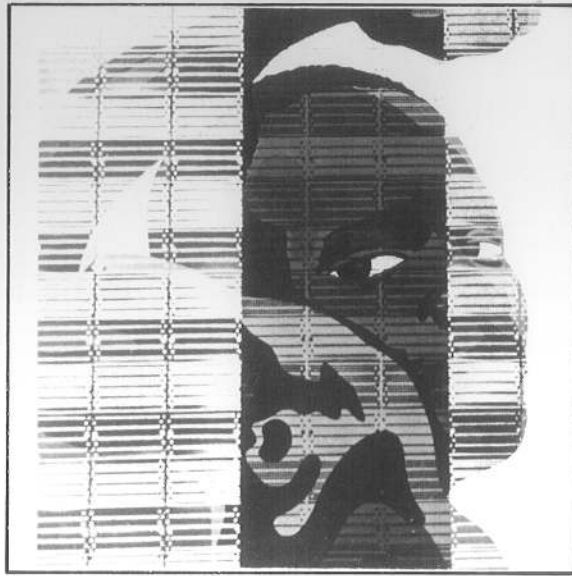

DIBUIX-LITOGRAFIA 1970-80

1976. VI Miedzynarodowe Biennale Grafiki Kraków, CRACOVIA (Polònia).— Convocatòria d'Arts Plàstiques, adquisició d'obra per a Museu Diputació Provincial, ALACANT.— Ibizagràfic-76, Museu d'Art Contemporani, EIVISSA.— I Certamen Internacional de Lanzarote, LANZAROTE (Canàries).— I Certamen de Pintura, PEGO.— II Bienal d'Art, PONTEVEDRA.— I Bienal Nacional d'Art, Medalla Comemorativa, OVIEDO.
1977. Premio Nazionale di Pittura, Centro de Arte Elba, 1r. Trofeu Elba, PALERMO (Itàlia).— Mostra Palacio de Manzanares el Real, MADRID.
1978. VI Premio Internazionale di Grafica del Pomero, RHO (Itàlia).— 7 Biennale Internationale de la Gravure. CRACOVIA (Polònia).— Acadèmic d'Itàlia amb medalla d'or, «Accademia Italia delle Arti e del Lavoro».
1979. Grafik Biennale Heidelberg, HEIDELBERG (Alemanya).— Invitat al «Convegno Nazionale degli Artisti», SALSOMAGGIORE (Itàlia).
1980. VIII Miedzynarodowe Biennale Grafiki Kraków, CRACOVIA (Polònia).— Distinció de l'«Academie Culturelle de France», PARIS.
1981. Membre titular de la Jeune Peinture - Jeune Expression, PARIS.— Director Mostra Cultural del País Valencià, ALCOI.
1982. Bienal d'Eivissa, Ibizagràfic-82, Museu d'Art Contemporani, EIVISSA.— Piccola Europa, XXXII Rassegna di Pittura, Scultura, Grafica, Musei d'Arte Moderna, Premi de Gravats «Universitat d'Urbino», Sassoferrato, ANCONA (Itàlia).— Salon d'Automne 82, Palais des Congres, Medalla de Plata, MARSELLA (França).— Premio Internazionale Carducci de Belle Arti, FLORENCIA (Itàlia).— Prima Biennale Internazionale. Entre Siciliano Arte e Cultura. Medalla d'Or i Diploma, SIRACUSA (Itàlia).
1983. Salon International d'Automne, AIX-EN-PROVENCE (França).— XI Premio Internazionale di Grafica del Pomero, RHO, MILÀ (Itàlia).— Salon International d'Avignon, Chapelle Saint Benezet, Menció Especial del Jurat, AVIGNON (França).— Salon International d'Evian, EVIAN (França).— XXXIII Rassegna Pittura, Grafica «Piccola Europa», Sassoferrato, ANCONA (Itàlia).— Primo Premio Internazionale «Gagliaudo», ALESSANDRIA (Itàlia).— Premio Internazionale di Modena, Placa i Diploma, MÒDNA (Itàlia).— Membre del Consell Rector del Centre Municipal de Cultura, ALCOI.
1984. Intergrafik-84, Internationale Triennale Engagierter, BERLIN (Alemanya).— Kinema-84, Audiovisual «Els Bojos-66», premiat, ALCOI.— Dirigeix «L'Àmbit d'Arts Plàstiques del Congrés d'Estudis», ALCOI.— Invitat a la «Grafik in der DDR», BERLIN.
1985. Medalla I Miedzynarodowe Triennale Sztuki «Przeciw Wojnie», Panstwore Muzeum na Majdanku, LUBLIN (Polònia).— Medalla Aurea Oro i Diploma Premio «Città di Roma», ROMA (Itàlia).— 35 Salon de la Jeune Peinture - Jeune Expression, PARIS (França).
1987. Intergrafik-87, Verband Bildender Künstler der DDR, BERLÍN (Alemanya).— Invitat al Simposi Intergrafik-87 per la V.B.K., BERLIN.
1988. Medalla II Miedzynarodowe Triennale Sztuki Przeciw Wojnie Majdanek-88, LUBLIN (Polònia).— XVI Premio Internazionali di Grafica, Medaglia Amici del Pomero, RHO, MILÀ (Itàlia).— Biennale Internationale de l'Estampe, Palau dels Reis de Mallorca, PERPINYÀ (França).— 38 Rassegna Grafica, Salvi Piccola Europa, SASSOFERRATO (Itàlia).— Membre del Consell Rector «Institut de Cultura Gil-Albert», ALACANT.
1989. XVII Premio Internazionale Grafica del Pomero, Diploma Segnalato, RHO-MILANO (Itàlia).— Diploma I Biennale Impreza Ivano-Frankivsk, IVANO-FRANKIVSK (Ucraina).
1990. Diploma Premio Internazionale del Pomero, RHO-MILANO (Itàlia).
1991. III Miedzynarodowe Triennale Sztuki, «Przeciw Wojnie» Majdanek 91, Medalla Commemorativa, LUBLIN (Polònia).— XXV Premio Nazionale di Grafica del Pomero, Premio-Acquisto A. Masseroni, RHO-MILANO (Itàlia).— Jurat II Biennale «Impreza», Ukrainian Museum Contemporary Art, IVANO-FRANKIVSK (Ucraina).— Medalla Commemorativa Saló de Tardor, SAGUNT.

1965. Sala CEA (Alcoiart-1), gener, ALCOI.— Sala CEA, juny, ALCOI.— Salons Els Àngels, juliol, DÉNIA.— Soterrani Medieval, agost, POLOP.— Pressó Segle XII, setembre, GUADALEST.— Montmartre, setembre-octubre, PARIS (França).— Casa Múrcia-Albacete, VALÈNCIA.
1966. Cercle Industrial, maig, ALCOI.— Elia Galeria, juny, DÉNIA.— Soterrani Medieval, agost-setembre, POLOP.
1967. Sala Premsa, març-abril, VALÈNCIA.— Casa Municipal de Cultura, juliol, ALCOI.— Soterrani Medieval, agost-setembre, POLOP.— Sala FAIC, octubre, GANDIA.— Caixa d'Estalvis SE., novembre, MÚRCIA.— Sala IT, novembre, TARRAGONA.— Sala CAP, novembre, ALACANT.— Museu Municipal, desembre, MATARÓ.— Galeria Àgora, desembre, BARCELONA.
1968. Galeria d'Art, 6 Presències, abril-maig, ALCOI.— Soterrani Medieval, Estiu, POLOP.— Galeria Niu d'Art, juliol, LA VILA JOIOSA.— Sala Rotonda, «Art del poble per al poble», V Congrés LF, agost, ALCOI.— Woodstock Gallery, novembre-desembre, LONDRES (Anglaterra).
1969. Galeria Polop, juliol, POLOP.— Shepherd House, agost, CHADDERTON (Anglaterra).— Galeria Elia, setembre, DÉNIA.— Central Hotel, setembre, DOVER (Anglaterra).— Mostra simultània: UNESCO, Casa de Cultura, Reconquesta, desembre, ALCOI.
1970. Galeria CAP, febrer, ALACANT.— Caixa d'Estalvis NSD, març, ELX.— Galeria CAP, abril, XIXONA.— Galeria Polop, Estiu, POLOP.— Galeria Darhim, juliol, BENIDORM.— Hotel Azor, agost, BENICÀSSIM.— Galeria Porcar, setembre, CASTELLÓ.
1971. Sala CASE, març, MÚRCIA.— Club Pueblo, març-abril, MADRID.— Sala CASE, juliol, ALBUFERETA.— Sala CASE, juliol, BENIDORM.— Galeria 3, agost, ALTEA.— Discoteca Mussol, desembre, ALCOI.
1972. Galeria Novart, abril, MADRID.— Galleria della Francesca, maig, FORLI (Itàlia).— «Amèrica Negra», mostra i espectacle, Novart, maig, MADRID.— Galleria Bogarelli, maig-juny (Alcoiart-55), CASTIGLIONE (Itàlia).— BH Corner Gallery «Five Man Exhibition», LONDRES (Anglaterra).— Galeria Alcoiart, desembre, ALTEA.
1973. Galerie Multiples, febrer, MARSELLA (França).— Galeria Aritza, abril, BILBAO.— Sala Baysa, maig, SANTANDER.— Art Alacant, novembre-desembre, ALACANT.— Simultània Galeria Capitol i Sala UNESCO, desembre, ALCOI.— Galeria Alcoiarts, desembre-gener, ALTEA.
1974. Sala Provincia, març, LLEÓ.— Galleria Lo Spazio, març-abril, BRESCIA (Itàlia).— Palau Provincial, novembre, MÀLAGA.
1975. Galeria Artiza, maig-juny, BILBAO.— Galeria Trazos-2, juny-juliol, SANTANDER.— Galeria Alcoiarts, agost, ALTEA.— Grafikkabinett, setembre, HAGEN (Alemanya).— Galeria Cànem, octubre, CASTELLÓ.
1976. Spanish-American Cultural, febrer-març, NEW BRITAIN, Connecticut (USA).— Sala d'Exposicions de l'Ajuntament de Sueca, març, SUECA.— Altos (permanent), ALACANT.— Crida Galeria, desembre-gener, ALCOI.
1977. Sala Gaudí, març-abril, BARCELONA.— Ajuntament de Monòver, mostra retrospectiva, setembre, MONÒVER.— Galeria La Fona, novembre-desembre, OLIVA.— Galeria Alcoiarts, desembre, ALTEA.
1978. Fabrik K 14, graphic-retrospektive, gener-febrer, OBERHAUSEN (Alemanya).— Museu d'Art Contemporani de Sevilla, mostra retrospectiva, maig, SEVILLA.— Caixa d'Estalvis d'Alacant i Múrcia, Consells Populars de C.C., maig, MURO.— Galeria Montgó, juliol, DÉNIA.
1979. Saletta Esposizione Rinascita, octubre, BRESCIA (Itàlia).— Galeria Alcoiarts, Estiu, ALTEA.— Sala Cau d'Art, desembre-gener, ELX.
1980. Caixa d'Estalvis d'Alacant i Múrcia, «Les Llances», març, ALCOI.— Sala Canigó, març-abril, ALCOI.— Biblioteca di Carfenedolo, Mostra gràfica, març, CARFENEDOLO (Itàlia).— Galeria 11, abril-maig, ALACANT.— La Casa, Galeria d'Art, Mostra retrospectiva, juny-juliol, LA VILA JOIOSA.— Galeria La Fona, juliol, OLIVA.— Galeria Alcoiarts, agost-setembre, ALTEA.— Sala d'Exposicions de l'Ajuntament, Homenatge a Salvador Espriu (amb Azorín), setembre, LA NUCIA.

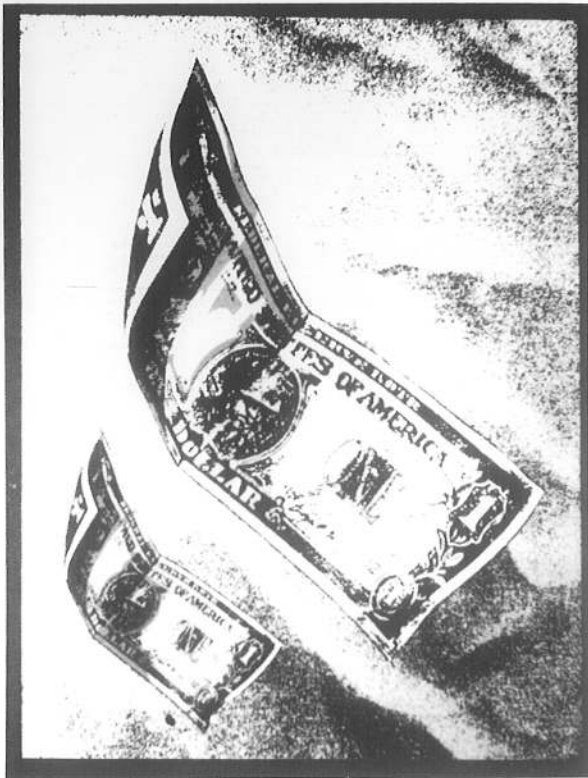
1981. Galeria Àmbito, Amics de la Cultura del País Valencià, desembre, MADRID.
1982. Graphic-Retrospektive, Kulturverein der Katalanish Sprechenden, maig-juny, HANNOVER (Alemanya).— Roncalli Haus, Mostra retrospectiva, agost, WOLFENBUTTEL (Alemanya).— Museo Etnográfico Tiranese, agost, TIRANO (Itàlia).
1983. Centre Municipal de Cultura, «El Cartell», juny, ALCOI.— Giardini di Via dei Mille, Cile, juliol, BRESCIA (Itàlia).— Mostra Sigmund Freud (IPAC), Palau de Congressos, Hotel Melià-Castilla, juliol, MADRID.— Festival de l'Unità, Cile, juliol, BERGAMO (Itàlia).— Circolo Culturale di Brescia, Cile, agost, BRESCIA (Itàlia).— Sala de Cristal, Ajuntament de València, Mostra retrospectiva «Xile, X Anys», setembre, VALÈNCIA.— Saló d'Actes, «El Cartell», Ajuntament, setembre, LA VALL DE GALLINERA.— Centre Social i Cultural, «El Cartell», setembre, TAVERNES DE VALLDIGNA.— Sala Morquera, «El Cartell», Exm. Ajuntament, octubre, CREVILLEN.— Sala del Casino, «El Cartell, Xile, Freud», octubre, XIXONA.— Presso la S.L. Malzanini del PCI, Cile, 1973-83, octubre, BRESCIA (Itàlia).
1984. Sala CAAM.— «El Cartell», Ajuntament, gener, MURO.— Sala Caixa Rural, «El Cartell», Ajuntament, febrer, VILA-REAL.— Palau de Congressos, «Freud», abril, BARCELONA.— Zentrum am Buck, «Zu Ehren Salvador Espriu», novembre-desembre, WINTERTHUR (Suïssa).
1985. Congrés Centrum Hamburg, «Freud tot Freud», IPAC, juliol-agost, HAMBURG (Alemanya).— L'Arte a Stampa, Raffinatezza Antica i Moderna, octubre, BRESCIA (Itàlia).
1986. Art Expo Montreal, «Homage à Pablo Serrano», «Pinteu Pintura», agost, MONTREAL (Canadà).— Galeria Cànem, «Pinteu Pintura», novembre-desembre, CASTELLÓ.— Moorkens Art Gallery, «Homage a Salvador Espriu», Nouvelles Perspectives, desembre-gener, BRUXELLES (Bèlgica).
1987. Wang Belgium Art Gallery «Homage a Eusebi Sempere», «Pinteu Pintura», organisa par le CEICA, febrer-abril, BRUSSEL (Bèlgica).— Sala UNESCO, «El Cartell», gener-febrer, ALCOI.— Escola de Batoi, gravats «Pinteu Pintura», maig-juny, ALCOI.— Simultània Sales Esplà i Major de CAIXALACANT, «Pinteu Pintura», octubre-novembre, ALACANT.— Centre Cultural Sant Josep (Ajuntament d'Elx i CEPA), «Pinteu Pintura», desembre-gener, ELX.
1988. Centre Cultural de la Vila d'Ibi, Ajuntament d'Ibi i CEPA, «Pinteu Pintura», febrer-març, IBI.— Museu de l'Almodí (Ajuntament de Xàtiva i Conselleria de Cultura), «Pinteu Pintura», maig-juny, XÀTIVA.— Kleineren Galerie, Graphische Ausstellung, Verband Bildener Künstler der DDR, maig, EISLEBEN (DDR).— Centre Municipal de Cultura, «Pinteu Pintura», octubre-novembre, ALCOI.— Sala CAIXALACANT, «Pinteu Pintura - Dibuij», octubre-novembre, ALCOI.— Mercat d'Abasts, mostra «El Cartell», festa «Nuevo Rumbo», novembre, VALÈNCIA.— Kulturhausgalerie, Graphik Retrospektive, tardor, SCHWARZHEIDE (DDR).
1989. Ajuntament d'Alcoi, Expo. Cartell, abril, ALCOI.— Liceu Renouvier, Universitat Catalana d'Estiu, agost, PRADA (Catalunya).— San Telmo Museoa, «Diàlegs-Pinteu Pintura, 1980-89», setembre-octubre, San Sebastián-DONOSTIA.— Col·legi de Metges, «Homenatge a Freud», Societat de Psicoanàlisi, setembre-octubre, BARCELONA.— Sala San Prudencio, Arabako Kutxa i Museu de BB.AA., «Pinteu Pintura», novembre-desembre, Vitoria-GASTEIZ.
1990. Centre Ciudad de Kiev, retrospectiva org. BCECBIT, gener, KIEV (Ucraïna-URSS).— H. Karnac, «Homage S. Freud», hivern, LONDON (Anglaterra).— Ukrainian Muzeum Art, febrer, IVANO-FRANKOVSK (Ucraïna-URSS).— Ciutat Lviv, retrospectiva gràfica, abril, LVIV (Ucraïna-URSS).— La Bottega delle Stampe, Omaggio a Freud i Pinteu Pintura, abril-maig, BRESCIA (Itàlia).— Moldavian Society Cultural, retrospectiva gràfica, juny, KISHINEV (RSS de Moldàvia).— Casa de Campo «Nuevo Rumbo», gravats i cartells, juny, MADRID.— Cellier des Moines «Une decade de Pinteu Pintura», org. Mirofret France i Mairie St. Gilles, juliol-agost, SAINT-GILLES (França).— Universitat Catalana d'Estiu, Sala El Pessebre, org. Ajuntament de Prada i Mirofret France, agost, PRADA (Catalunya Nord).— Le Regard d'Antoni Miró, Mondial de l'Automobile, Stand Mirofret-France, octubre, PARIS (França).— Salon d'Avignon «Pinteu Pintura», Stand Mirofret, novembre, AVIGNON (França).— Galeria Punto, «Esguards d'Antoni Miró», desembre-gener, VALÈNCIA.
1991. Galleria La Viscontea, «Una decade di dipingere pittura», gener, RHO-MILANO (Itàlia).— Saló Internacional de l'Automòbil, «Obra gràfica de Pinteu Pintura», Stand Mirofret, maig, BARCELONA.— Stazione di Ricerca Artistica Europeo, «Omaggio a Gaudí», maig, MILANO (Itàlia).— Galeria Mona, «Pinteu Pintura», juliol, DÉNIA.— Ukrainian Museum Contemporary Art, desembre, IVANO-FRANKIVSK (Ucraïna).

METALLGRÀFIQUES DE LA SÈRIE "AMÈRICA NEGRA, 1972"

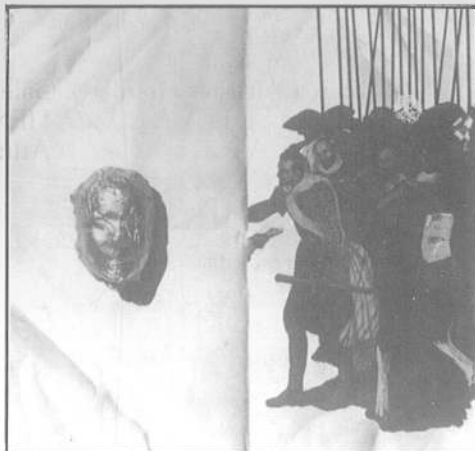
E X P O S I C I O N S C O L . L E C T I V E S

1963. Selecció de premis de tot l'Estat, mostra col.lectiva, MADRID.
1967. Palau de la Batlia. Ceràmica de pintors i escultors valencians, VALÈNCIA.
1968. Jove Pintura, UNESCO, ALACANT.— Jove Pintura, Penya Il.licitana, ELX.— Niu d'Art, Pintura i Escultura, LA VILA JOIOSA.— Alicart-1, Casa Azorin, DÉNIA.— Alicart-2, Penya Il.licitana, ELX.— Jove Pintura, Centre Recreatiu, PETRER.
1969. Obres X Saló de Març, CAP, ALACANT.— Galeria Arrabal, CALLOSA D'EN SARRIÀ.— XIII Saló de Maig, Museu d'Art Modern, BARCELONA.— III Expobus de Pintura, Hort del Xocolater, ELX.— Verein Berliner Kunstler, Grafik-Plastik, BERLÍN (Alemanya).— Plàstica d'Alcoi, Galeria Papers Pintats, ALCOI.
1970. Sala Devesa, 14 Pintors, ALACANT.— Verein Berliner Kunstler, BERLÍN (Alemanya).— Maison Billaud, FONTENAY-LE-COMPTE (França).— Exposició Art Contemporani, Galeria Arteta, Grup Indar, SANTURCE.— Exposició d'Estiu, V.B.K., BERLÍN (Alemanya).— I Exposició Col.lectiva, Sala Puntal, SANTANDER.— Col.lectiva Cercle Belles Arts, VALÈNCIA.— En Art 1, Sala Art i Paper, ELX.— Mostra Nadal V.B.K., BERLÍN (Alemanya).
1971. Exposició Art a Valbonne, VALBONNE (França).— 2 Col. Sala Puntal, SANTANDER.— Exposició de Poemes Il.lustrats, Tur Social, ALACANT.— Exposició Col. Escola Nàutica, PORTUGALETE.— Estiu d'Art a Santa Pola, SANTA POLA.— XX Exposició Nacional, MONÓVER.— I Exposició d'Art, VILLENA.— Biennale Internationale-71, Corner Gallery, LONDRES (Anglaterra).— Femina-71, Verein Berliner Kunstler, BERLÍN (Alemanya).— Exposició a Picasso, UNESCO, ALACANT.
1972. Mostra d'Artistes Alcoians, Sala AAAS, ALCOI.— Civico Museo di Milano, «Omaggio alla Comune di Parigi», MILÀ (Itàlia).— Subhasta La Salle, Reconquista, ALCOI.— Sala Reale delle Cariatidi, «Amnistia, que trata de Spagna», MILÀ (Itàlia).— XXI Exposició Nacional, MONÓVER.— Mostra d'Art Espanyol Contemporani, Alcoiarts, ALTEA.— I Exposició Nacional, VILLENA.— Palacio de Cristal, Artetur-72, MADRID.— Exposició Col.lectiva, Galeria Alcoiarts, ALTEA.— Mostra Anyal, Verein Berliner K. BERLÍN (Alemanya).— Galeria Internacional d'Art, APSA, MADRID.— Homenatge a Millares, Alcoiarts, ALTEA.— Sala Laurana, Teatro Sperimentale, «In occasione del Festival Internazionale del Cinema di Pesaro», Mostra «Omaggio» al Gruppo Denunzia, PESARO (Itàlia).

SERIGRAFIES DE LA SÈRIE "EL DÒLAR, 1975". EDICIÓ: JUANA MORDÓ. MADRID.

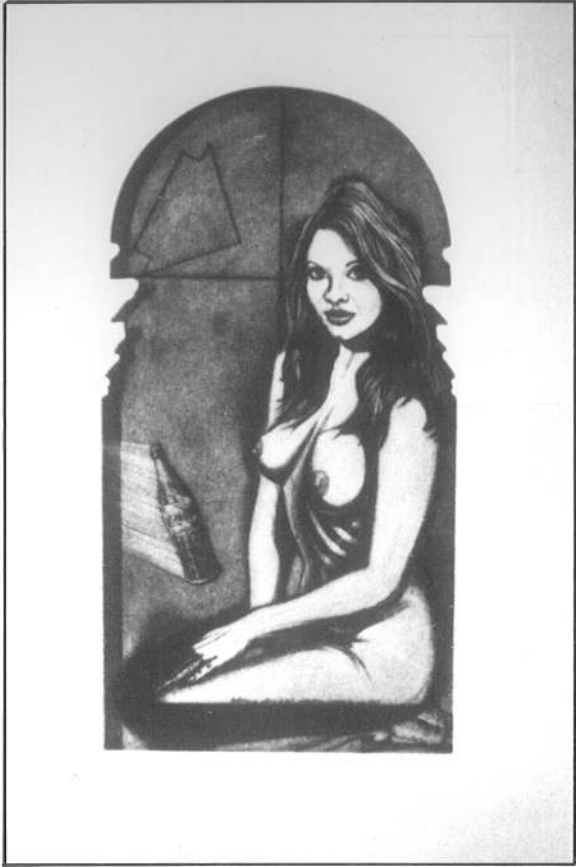
1973. Homenatge a Millares, Sala CAP, ALACANT.— Art-Altea, Exposició Inaugural, ALTEA.— Libreria Internazionale, «Grafica Politica Spagnola», MILÀ (Itàlia).— Verein Berliner Künstler, BERLÍN (Alemanya).— Aritza-2, LAREDO.— Homenatge a Joan Miró, Novart, MADRID.— En Art-2, Hort del Cura, ELX.— II Mostra Nacional de VILLENA.— XXII Exposició Nacional «Centenari Azorín». Adquisició obra Museu, MONÒVER.— II Mostra d'Arts Plàstiques, BARACALDO.— XXIII Rasegna Internazionale di Pittura, «GB Salvi e Piccola Europa», Omaggio Gruppo Denunzia, SASSOFERRATO (Itàlia).— Exposició III Aniversari Galeria Novart, MADRID.— Artisti d'Avanguardia per la Resistenza Cilena, Studio Brescia, BRESCIA (Itàlia).— Sala UNESCO, Exposició Inaugural, ALCOI.— Procés a la Violència, Esti-Arte, MADRID.— Procés a la Violència, Alcoiarts, ALTEA.— Procés a la Violència, Galeria Nova Gràfica, BARCELONA.— Associazione Artisti Bresciani, BRESCIA (Itàlia).— Palazzo del Parco, BORDIGHERA (Itàlia).— Sala Comunale, ANGIARI (Verona).— Sala «Omaggio al Gruppo», SASSOFERRATO (Itàlia).— Artisti d'Avanguardia, BRESCIA (Itàlia).
1974. Procés a la Violència, Galeria Studium, VALLADOLID.— Homenatge a Òscar Esplà, Club Urbis, MADRID.— Procés a la Violència, Sala Tahor, LES PALMES DE GRAN CANÀRIA.— Mostra sobre Xile, ESTOCOLM (Suècia).— Noi i el Cile, Centro Civico, Comune di Milano, MILÀ (Itàlia).— Mostra della Resistenza, Sala AAB, BRESCIA (Itàlia).— XXIII Exposició Nacional de Pintura, MONÒVER.— Centro Internazionale di Brera, Mostra-Asta Itinerante, MILÀ (Itàlia).— Cercle Industrial, Mostra Subhasta, ALCOI.— Galeria Alcoiarts, Art d'Avanguardia, ALTEA.— Procés a la Violència, Galeria Set i Mig, ALACANT.— Mostra Realitat-2, Galeries Península, Machado y Osma, MADRID.— Libreria Feltrinelli, PARMA (Itàlia).— Sala Comunale, CASALEONE-VERONA (Itàlia).— Sallone della Cooperativa, PEDEMONTE-VERONA (Itàlia).— Libreria Feltrinelli, BOLOGNA (Itàlia).— Mostre della Resistenza all' A.A.B., BRESCIA (Itàlia).— Mostra per Spagna Libera, MILÀ (Itàlia).

METALLGRÀFIQUES 1973-76

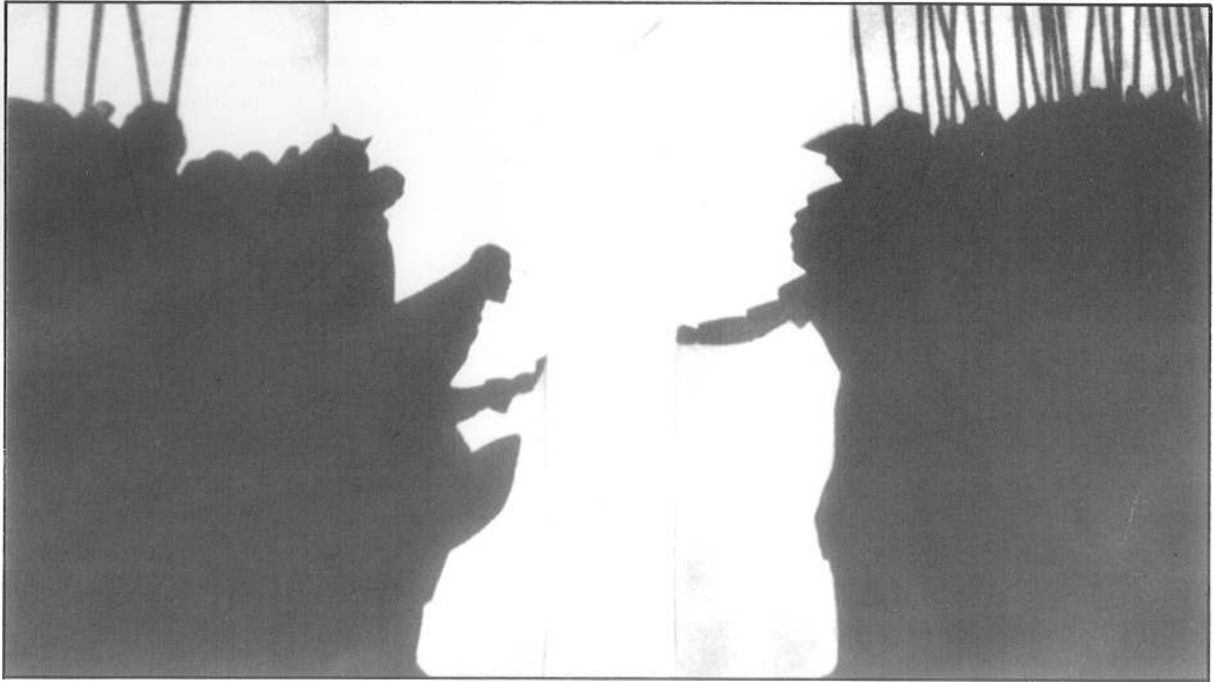
1975. Galeria Aviñón, «Entre la abstracció i el realisme», MADRID.— Galeria de Arte Màlaga, Exposició de Gràfica Contemporània, MÀLAGA.— Exposició Subhasta, Escola T.S. d'Arquitectura, SEVILLA.— Grup Teatre «Mama Meteco», Hotel Covadonga, ALACANT.— Nova Figuració Alacantina, Sala CASE, ALACANT.— Errealitate-Hiru, Galeria Artiza, BILBAO.— Exposició rotativa barris obrers amb altres activitats culturals, VALLADOLID.— Associació de Veïns Aluche, org. APSA i AIAP, Madrid.— Galeria Punto, VALÈNCIA.— Galeria Laietana, Noblesa del Paper, BARCELONA.— Galeria Montgó, Artistes Valencians, DÉNIA.— Exposició d'Art, Palau Municipal, VILLENA.— XXIV Exposició Nacional, MONÓVER.— Mostra de Pintura, Ajuntament, ALTEA.— Plàstica Alacantina Contemporània, ALACANT.— La Spagna e il Cile nel Cuore Galleria AAB, BRESCIA (Itàlia).— Casa Museu d'Antequera, 20 pintors contemporanis, MÀLAGA.— Exposició Subhasta, Cap Negret, ALTEA.— Contribució a la ceràmica, Galeria Alfajjar, MADRID.— Aportació a la Ceràmica, Galeria Trazos-2, SANTANDER.— Ceràmica de Majadahonda, 23 artistes, Galeria Aritza, BILBAO.— Ora e sempre Resistenza, MILÀ (Itàlia).— Esposizione didattica alla scuola Media Gozzano, TORÍ (Itàlia).— Galleria lo Spzio, BRESCIA (Itàlia).— 26.ª Mostra d'Arte Contemporànea «Conscienza e ribellione», TORRE PELLICE (Itàlia).— Museo Nacional de Arte Moderno, L'HAVANA (Cuba).— La Spagna e il Cile nel Cuore, BRESCIA (Itàlia).— Mostra per la Spagna Libera, BRESCIA (Itàlia).— Mostra per la Spagna Libera, BOLONYA (Itàlia).— Casa del Popolo «E. Natali», BRESCIA (Itàlia).— Centro Internazionale d'Arte, BARI (Itàlia).— Sale Comunali, TRAVAGLIATO (Itàlia).— Salone delle Terme, BOARIO TERME (Itàlia).— Scuoli Comunali, CEVO (Itàlia).— Circolo Gramsci, CEDEGOLO (Itàlia).— Sale Comunali, DARFO (Itàlia).— Circolo ARCI, RODENGOSAIANO (Itàlia).— Sale Comunali, MALONNO (Itàlia).— Biblioteca Comunali, MANERBIO (Itàlia).— Sale Comunali, REZZATO (Itàlia).
1976. Plàstica-76, Banc d'Alacant, ALACANT.— Trazos-2, Exposició Col.lectiva Permanències, disset artistes, SANTANDER.— Fons d'Art, Fundació «Joan Miró», BARCELONA.— Fons d'Art, mostra itinerant (Diari Avui), PAÏSOS CATALANS.— Els altres 75 anys de pintura valenciana, primera mostra; Galeries Temps, Val i 30 i Punto, VALÈNCIA.— Mostra itinerant, «Els altres 75 anys», PAÍS VALENCIÀ.— Homenatge dels Pobles d'Espanya a Miquel Hernández, mostra itinerant i diversos actes arreu de l'Estat Espanyol.— Fontana d'Or, Fons d'Art, GIRONA.— Galeria 11, col.lectiva inaugural, ALACANT.— Art Lanuza, col.lectiva inaugural, ALTEA.— Art Lanuza, col.lectiva, POLOP.— 3.ª Exposició Nacional d'Art, Palau de l'Ajuntament, VILLENA.— Retrospectiva 1975-76, Trazos-2, SANTANDER.— Exposició de Serigrafia i Aiguafort, Sala Lau, VILLENA.— Homenatge a Rafael Alberti, Galeries Adria, Dau al Set, Eude, Gaspar, 42 i Maeght, BARCELONA.— Exposició Homenatge a Miquel Hernández, Sala Àgora, MADRID.— Galeria Artiza, Errealitate Baten Kronikak, BILBAO.— Selecció d'obres gràfiques, mostra col.lectiva, Galeria Juana Mordó, MADRID.— Galleria d'Arte «Settanta», GALLARATE.— Sale Comunali, MALCESINE (Itàlia).— Circolo Culturale CSEP, S. STINO DI LIVENZA (Itàlia).— Galleria Kursaal, IESOLO LIDO (Itàlia).

1977. «Wo Unterdrückung Herrsch, Wachst der Widerstand», Ortsgruppe der VSK Köln, COLÒNIA (Alemanya).— Pintors actuals alcoians, Sala Art-Alcoi, inaugural, ALCOI.— XIV Saló de Març (d'artistes premiats), Galeria d'Art Ribera, VALÈNCIA.— Homenatge a Hernández, Université St. Etienne, ST. ETIENNE (França).— Université Tours, TOURS (França).— Galeria Crida, ALCOI.— Galeria Aritzta, BILBAO.— Art Valencià d'Avantguarda, BENIDORM.— Galeria 11, ALACANT.— Trazos-2, SANTANDER.— Col·lectiva d'Estiu, Galeria 11, ALACANT.— Festa Popular, ALTEA.— Club Amics UNESCO, ALCOI.— Amics del Sahara, ALACANT.— Festa del PC, MADRID.— Museu Internacional «Allende», Mercado Lanuza, SARAGOSSA.— Homenatge a Picasso, MÁLAGA.— Set aspectes de la situació de l'home, ELX.— Artistes Plàstics del País Valencià, ALACANT.— Homenatge Abat Escarré, Palau de la Virreina, BARCELONA.— Galleria La Loggia, Comune di Motta di Livenza, MOTTA (Itàlia).— Gruppo Denunzia, Mostre itineranti in PORTOGALLO, CUBA, URSS, GERMANIA ORIENTALE.
1978. Realisme Social, Galeria Punto, VALÈNCIA.— Pintors Alcoians, Sala Art-Alcoi, ALCOI.— Sala de la CAP, ALACANT.— Museu de Granollers, Homenatge Escarré, GRANOLLERS.— Cap Negret, ALTEA.— Casa Municipal de Cultura, ALCOI.— Casa de Colón, Museu Internacional «Allende», LAS PALMAS.— Castillo de la Luz, LANZAROTE.— Colegio de Arquitectos de Canarias, TENERIFE.— La Ciudadela, PAMPLONA.— Museu Internacional «Allende», GRANADA.— Museu Internacional «Allende», EIVISSA.— Museu Internacional «Allende», MÁLAGA.— Casa de Cultura, Sala Roc, Homenatge Escarré, VALLS.— Sala Fontana d'Or, Homenatge Escarré, GIRONA.— Galeria La Fona, OLIVA.— La Premsa, Galeries Yerba, Chis, Zero, Acto, Villacis, MÚRCIA.— Ateneu de Dénia, DÉNIA.— Pro Club UNESCO, Sala CAAM, ALACANT.— Sala Lau, VILLENA.— Exposició Homenatge Abat Escarré, MANRESA.— Museu Provincial Textil, Homenatge Abat Escarré, TERRASSA.— Miniatures, La Fona, OLIVA.— Permanències, Galeria 11, ALACANT.— Panorama-78, Museo de Arte Contemporáneo, MADRID.— Palau Municipal, VILLENA.— Fidelitat a un poble, Homenatge Abat Escarré, SABADELL.— Mostra d'Art del País Valencià, Conselleria de Cultura, Hort del Xocolater, ELX.— Caixa d'Estalvis, SAGUNT.— Ajuntament, MONÓVER.— Torreó Bernat, BENICÀSSIM.— Ajuntament Vell, JATOVA.— Sala de l'Escola, ALMUSSAFES.— Ateneu Cultural, CARLET.— Cercle Setabense, XÀTIVA.— Ajuntament, SILLA.— Sala d'Art, VALL D'UXÓ.— Aula de Cultura, ALCÚDIA DE Crespins.— Grup Escolar, VILLAR DEL ARZOBISPO.— Aula de Cultura, BENIGÁNIM.— Caixa d'Estalvis, XÀBIA.— Museu Municipal, MONTCADA.— Barri Torrefiel, VALÈNCIA.— Museu Històric, Museu de la Resistència «Salvador Allende», VALÈNCIA.— Sala Spectrum, Exposició Antiimperialista, SARAGOSSA.— Festas de Sant Joan, ALTEA.— Petits Formats, Galeria 11, ALACANT.— Sala d'Art Canigó, ALCOI.
1979. Palazzo delle Manifestazione, Mostra Permanente Internazionale, SALSSOMAGGIORE (Itàlia).— Projecte Secanos, LORCA.— Museu Popular d'Art Contemporani, VALÈNCIA.— Art Gràfic Valencià, Sala Canigó, ALCOI.— Setmana Cultural del País Valencià, PARÍS (França).— Fi de temporada, Sala Canigó, ALCOI.— Fira de l'Art, ELX.— Palau Municipal, VILLENA.— Exposició Antiimperialista, VALÈNCIA.— Avantguarda Plàstica del País Valencià, BENIDORM.— Homenatge Adrià Carrillo, ALCOI.— Cau d'Art, ELX.— Homenatge a Machado, CULLERA.— Sala Goya, Exposició Antiimperialista, SARAGOSSA.— Club UNESCO, Exposició Antiimperialista, MADRID.— Palau Virreina, Exposició Antiimperialista, BARCELONA.— Petit Format, Galeria Cànem, CASTELLÓ.— Artistes Contemporanis, Galeria Arrabal, CALLOSA D'EN SARRIÀ.— Exposició Miniatures, La Fona, OLIVA.— Primera Setmana Cultural d'Altea, ALTEA.— Europäische Grafik, Biennale Heidelberg, NEW YORK (USA).— 57 Artistes i un País, itinerant l'eixam, Sala Ajuntament, VALÈNCIA.
1980. II Mostra Permanente, Pinacoteca d'Arte Antica a Moderna, SALSOMAGGIORE (Itàlia).— Amnesty International, Sala Parpalló, VALÈNCIA.— Investigació en la Plàstica Alacantina, La Caixa, IEA, ALACANT.— Tretze Artistes del País Valencià, Sala Municipal, LA VALL DE TABERNES.— Temporada 79-80, Galeria 11, ALACANT.— Avantguarda Plàstica del País Valencià, Galeria Art-Lanuza, ALTEA.— Art Seriat, Festes d'Agost, ELX.— Exposició Artistes Contemporanis, Galeria Arrabal, CALLOSA D'EN SARRIÀ.— Exposició Antiimperialista a La Corrala, MADRID.— AA.VV., IRUN.— AA.VV. TEROL.— Facultat d'Econòmiques, MADRID.— AA.VV., Peñuelas, MADRID.— Ajuntament, GAVÀ.— Escola d'Estiu «Rosa Sensat», Universitat de Bellaterra, BARCELONA.— Ajuntament, SANTA COLOMA DE GRAMANET.— AA.VV. ESPLUGUES.— Col·lectiu Artistes SANT ANDREU.— Institut

AIGUAFORTS DE LA CARPETA "LES NINES. 1980" (A V.A. ESTELLES) EDICIÓ: ACPV. ALACANT

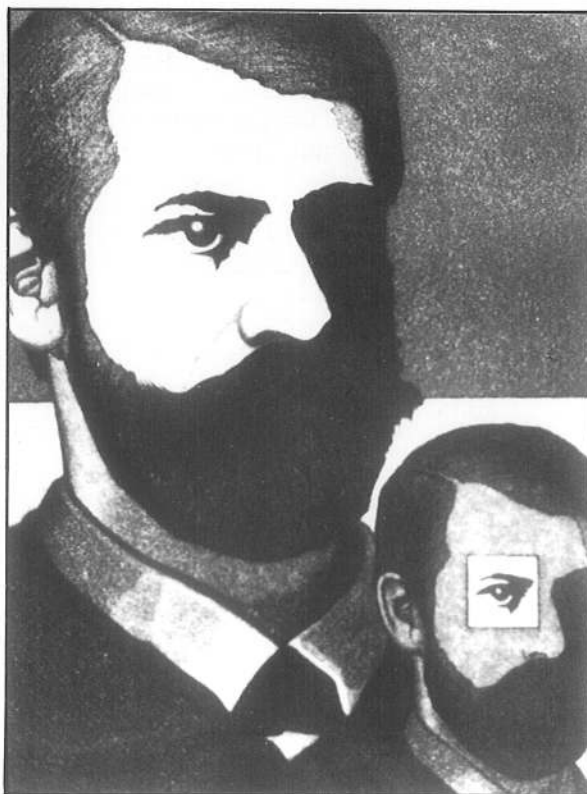
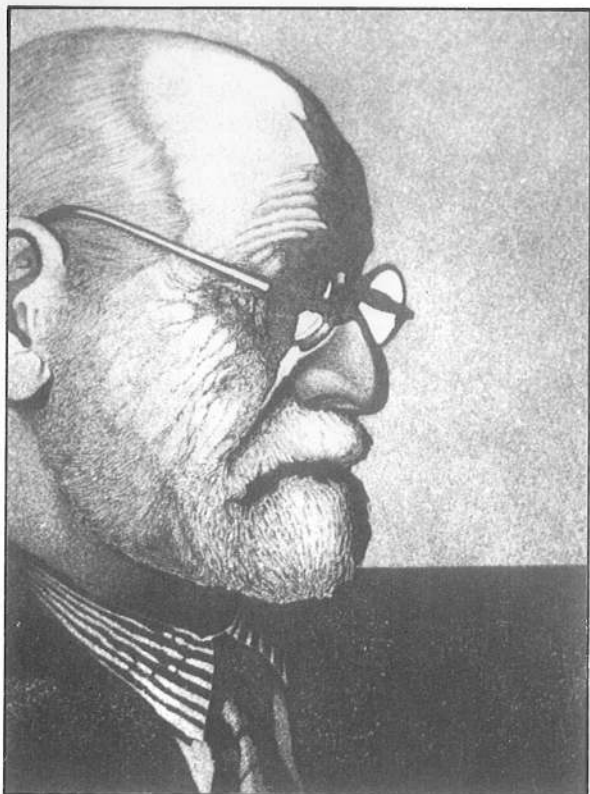
- Jovellanos, GIJÓN.— Institut Vell, Sala Fidel Aguilar, GIRONA.— Casa de Cultura, CORNELLÀ DE LLOBREGAT.— Sala de Belles Arts, SABADELL.— Cooperativa, SABADELL.— AA.VV., HOSPITALET.— Segona Mostra, Palau Virreina, BARCELONA.— Ajuntament, S.M.ª BARBENA.— Sant Jordi, BARCELONA.— Ajuntament de Parla, MADRID.— Un segle de Cultura Catalana, Palau Velàzquez, Ministeri de Cultura, MADRID.— Fira d'Art, Sala Canigó, ALCOI.— 1.ª Mostra de Pintures, Barri Torrefiel, Casa del Poble, VALÈNCIA.— Petits Formats, Galeria 11, ALACANT.— Fira de l'Art, Caixa Rural de Sax, MONÓVER.— Homenatge a Cubells, la Caixa, ALACANT.— 150 Artisti per i Lavoratori Fiat, Palazzo, Lascari, TORÍ (Itàlia).— Galeria de Arte al Día, Trajectòries-80, PARÍS (França).
1981. Spanish Institut, Trajectòries-80, LONDRES (Anglaterra).— Vuit Gravadors Valencians, Sala d'Art Canigó, ALCOI.— Mostra Cultural del País Valencià, Ajuntament d'Alcoi, ALCOI.— Contemporary Spanish Art, The Hugh Gallery and Municipal Gallery of Modern Art, DUBLÍN (Irlanda).— Trajectòries-80, Spanish Institut, MUNÍC (Alemanya).— Art-81, Fira Internacional de Mostres, BARCELONA.— Premiere Convergence Jeune Expression, Hall International, Parc Floral, PARÍS (França).— Col·lectiva d'Art, Galeria Montgó, DÉNIA.— Mostra Pro-Monument Martirs de la Llibertat, ALACANT.— Amnesty International, MADRID.— Spanisches Kulturinstitut Wien, Trajectòries -80, VIENA (Àustria).— La Fira, Homenatge a Picasso, MONÓVER.— «Mostra Art-Paper», ALCOI.— Sala CAP, Ajuntament, MURO.— Ajuntament, ALGEMESÍ.— Ajuntament, ONTINYENT.— Ajuntament, PICANYA.— Ajuntament, SANTA POLA.— Palau Comtal, COCENAINA.— Museu d'Art, ELX.— Ajuntament, AIGÜES.— Ajuntament, SAX.— Ajuntament, SEDAVÍ.— Ajuntament, BETXÍ.— Setmana Cultural del País Valencià, Ajuntament, ALACANT.— Ajuntament, RIBARROJA.— Sala de l'Ajuntament, LA VALL DE TAVERNES.— Ajuntament, MASSANASSA.— Sala de la CAP, MUTXAMEL.— Sala de la CAP, SANT JOAN.— Ajuntament, PUÇOL.— Ajuntament, BENIGNIM.— Trajectòries-80, Institut d'Espanya, NÀPOLS (Itàlia).

AIGUAFORT DE LA CARPETA "LES LLANCES 1980" (A JOAN FUSTER)

1982. Institut Reina Sofia, Trajectòries-80, ATENES (Grècia).— Galeria d'Arte «Levni», Trajectòries-80, ANKARA (Turquia).— Arteder-82, Mostra Internacional d'Art Gràfic, BILBAO.— Alcoi en defensa de la cultura, La Caixa, ALCOI.— Centre Cultural «Atarkük», Trajectòries-80, ESTAMBUL (Turquia).— 40 Years of Spanish Art, Jordan National Gallery of Fine Arts, AMMAN (Jordània).— Fons d'Art de l'IEA, La Caixa, ALCOI.— La Figuració, Sala Ministeri de Cultura, ALACANT.— Dibuxos i Gravats, Ministeri de Cultura, ALACANT.— «Mostra ArtPaper» a Sala Amics de la Cultura, NOVELDA.— Ajuntament, ROCAFORT.— Sala de la CAP, PEDREGUER.— Sala de la CAP, BENIDORM.— Sala de la CAP, ALTEA.— Ajuntament MONÓVER.— Sala INESCOP, ELDA.— Palau Municipal, GANDIA.— Centre Cultural Castallut, CASTALLA.— Sala Ajuntament, VILLENA.— «Bhirasri Institute of Modern Art», Trajectòries-80, BANGKOK (Thailàndia).— Spanish Embassy, Trajectòries-80, SEÜL (Corea del Sur).— University of Toronto, Art Català Contemporani, TORONTO (Canadà).— Expocultura, Palau de Congressos, BARCELONA.— Boston Public Library, Setmana d'Art Català, BOSTON (USA).— Trajectòries-80, Consell Indi de Relacions Culturals, NOVA DELHI (India).— Spanish Institut, Trajectòries-80, CANBERRA (Austràlia).— Jeune Peinture - Jeune Expression, PARÍS (França).— Perché non esponiamo colombe, Festa delle fabbriche, Giardini di Via dei Mille, MAIRANO (Itàlia).— 20 Pittori per la Pace, Perché non esponiamo colombe, Festa de l'Unità, BRESCIA (Itàlia).— Ibizagrafic-82, col·lectiva Bienal d'Eivissa, EIVISSA.— Mostra Plàstica de l'IEA, Aula de Cultura de la CAAM, ALACANT.— Grans Obres de Petit Format, Galeria Cànem, CASTELLO.— Mediterrània - Centre Visual d'Art, quatre pintors, ALACANT.
1983. Universitat de Nova York, «Art Català Contemporani», NOVA YORK (USA).— Capella de l'Antic Hospital, La Bienal d'Eivissa, BARCELONA.— Mostra col·lectiva Ibizagrafic-82, MADRID.— Mostra col·lectiva, Galleria d'Arte «La Viscontea», RHO, MILÀ (Itàlia).— Smithsonian Institut of Washington, Mostra de Cultura i Art Contemporani Català, WASHINGTON (USA).— Per il Lavoratori della Fabbrica Fenotti e Comini, 94 Artisti, BRESCIA (Itàlia).— Maison des Arts, Exposició d'obra gràfica, BARCELONA.— Fira Internacional de Bilbao, «Arteder-83», BILBAO.— Istituto Storico della Resistenza, Mostra col·lectiva, AOSTA (Itàlia).— Jornades Artístiques del Centre d'Informació Artística, Galeria Parnaso, MALLORCA.— Galeria Taller, Mostra de Colors, ALACANT.— Per la Pace, Mostra Itinerant, Festival Nazionale de l'Unità, ROMA (Itàlia).— Salon International

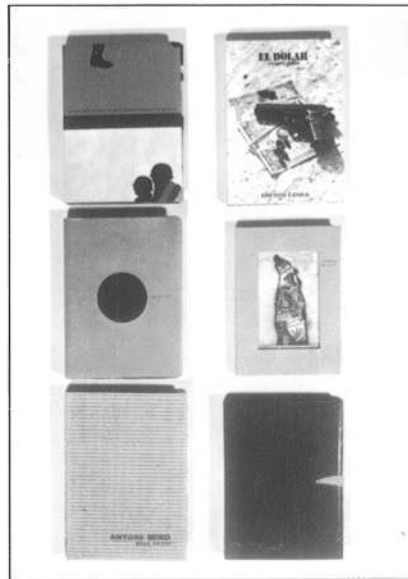
- d'Arles, Palais des Congrès, Salle Van-Gogh, ARLES (França).— Proposta per un Manifesto per la Pace, Festival Nazionale del PCI, REGGIO EMILIA (Itàlia).— Sala Municipal, Art d'Avui al País Valencià, ONDA.— Setmanes Catalanes a Karlsruhe, KARLSRUHE (Alemanya).— El Túnel, Sala Experimental, VILLENA.— Kataluniar Pintura Gaur, Museu Municipal de Sant Telmo, SANT SEBASTIA.— Ajuntament de Tossa, La Cadira, Formes Visuals, TOSSA.
1984. Galeria Subex, La Cadira, Formes Visuals, BARCELONA.— Acadèmia de Belles Arts, La Cadira, SABADELL.— Sales del Banc de Bilbao, La Cadira, VILA NOVA I LA GELTRÚ.— Sala Gòtica de la Cúria Reial, La Cadira, BESALÚ.— Col·lectiva Internazionale di Gràfica, Galleria Viscontea, RHO, MILÀ (Itàlia).— Los Lavaderos, Sala Municipal, Homenatge a Westherdhal, TENERIFE.— Col·legi d'Arquitectes, Homenatge a Westherdhal, TENERIFE.— Círculo de BB.AA., Homenatge a Westherdhal, TENERIFE.— Mostra col·lectiva inaugural, Llar del Pensionista, MONÓVER.— La Cadira, TERRASSA.— La Cadira, OLOT.— La Cadira, GRANOLLERS.— Sala de la CAAM, Trajectòria, Galeria 11, ELX.— 25 d'Abril a La Vila Joiosa, col·lectiva de pintura, LA VILA JOIOSA.— Castell de la Bisbal, La Cadira, LA BISBAL.— Casa de Cultura, Tomàs de Lorenzana, La Cadira, GIRONA.— Sala Gòtica de l'Institut d'Estudis llerdencs, La Cadira, LLEIDA.— 44 Pintors Alacantins Caixa d'Estalvis Provincial, ALACANT.— Exposició Internacional d'Arts Plàstiques, Palau de Congressos, ciica, BARCELONA.— Galeria «El Coleccionista», a Joan Fuster, MADRID.— Art Valencià-84, Centre Municipal de Cultura, ALCOI.— Homenatge a Westherdhal, Castillo de San José, LANZAROTE.— Casa-Museo Colón, Homenatge a Westherdhal, LAS PALMAS.— Galeria Vegueta i Casas Consistoriales, Homenatge a Westherdhal, LAS PALMAS.— Interarte-84, Fira de Mostres, Diputació d'Alacant, VALÈNCIA.— Mostra Museu Allende, Ajuntament, PETRER.— Mostra Museu Allende, Casa de Cultura, ELDA.— Mostra Museu Allende, Museu d'Art Contemporani, ELX.— Mostra Museu Allende, Centre Municipal de Cultura, ALCOI.— Galeria Estudi, Obra Gràfica 1, Exposició Inaugural, VILA-REÀL.— Galeria Zona Lliure, inaugural, SILLA.— Facultat de Filosofia i Lletres, Homenatge a Sanchis Guarner, VALÈNCIA.
1985. Mostra Museu Allende, Centre Cultural «Vila d'Ibi», IBI.— Mostra Museu Allende, LA VILA JOIOSA.— Sala Lleida, Caixa de Barcelona, Llegim Sabates, LLEIDA.— Sala Tarragona, Caixa de Barcelona, Llegim Sabates, TARRAGONA.— Sala Manresa, Caixa de Barcelona, Llegim Sabates, MANRESA.— Homenatge a Sempere, Congrés d'Estudis de l'Alcoià-Comtat, Casa de Cultura, IBI.— Homenatge a Sempere, Palau de l'Ajuntament, ONIL.— Homenatge a Sempere, Societat Cultural del Campet, CAMP DE MIRRA.— T. Shirt-Art Contemporani S. Camisetes, Sala Parpalló, VALÈNCIA.— Art a València, Promocions Culturals del País Valencià, Sala Ajuntament, QUART DE POBLET.— Art a València, Sala Ajuntament, PAIPIORTA.— Homenatge a Sempere, Sala Ajuntament, BENEIXAMA.— Homenatge a Sempere, Casa de Cultura, CASTALLA.— Homenatge a Sempere, Sala Ajuntament, XIXONA.— Homenatge a Sempere, Sala Caixa d'Estalvis Provincial d'Alacant i Ajuntament, MURO.— Peintres du Pays Valencien, Bibliothèque Municipale de Cisteron, 10 pintors, CISTERON (França).— Art a València, del 1960 al 1980, Sala Ajuntament, BENIDORM.— Grans Obres de Petit Format, Galeria Cànem, CASTELLÓ.— Interarte, Saló Internacional d'Art del Mediterrani, Stand Promocions Culturals del País Valencià, Fira de Mostres, VALÈNCIA.
1986. Homenatge a Sempere, Congrés d'Estudis de l'Alcoià-Comtat, Centre Municipal de Cultura, ALCOI.— Plàstica Valenciana Contemporània, La Llotja, Promocions Culturals del País Valencià i Ajuntament, VALÈNCIA.— Sala Noble del Palau de la Diputació, Plàstica Valenciana Contemporània, Promocions Culturals del País Valencià, CASTELLÓ.— Llibreria Dàvila, Capsa de Somnis, VALÈNCIA.— Sala d'Exposicions de l'Ajuntament, Capsa de Somnis, MONÓVER.— Casa de Cultura, Capsa de Somnis, TAVERNES DE VALLDIGNA.— Exposició Col·lectiva d'Arts Plàstiques, Casa d'Alcoi, Sala de la Caixa d'Estalvis Provincial, ALACANT.— Llibreria Cavallers de Neu, Capsa de Somnis, VALÈNCIA.— Centro Cultural de la Villa de Madrid, «68 Plàstics Valencians», Promocions Culturals del País Valencià, MADRID.— Sala Mona, Exposició Col·lectiva, DÉNIA.— Pintors Valencians Contemporanis, Casa de Cultura, QUART DE POBLET.— Interarte, Saló Internacional d'Art del Mediterrani, VALÈNCIA.— «Por la liberación», Exposició Internacional Itinerant d'Art, Sala CAIXALACANT, ALACANT.— Art a València, Centre Social i Recreatiu, XÀBIA.— Plàstica Valenciana Contemporània, Sala Tinglado 4-1 del Port, ALACANT.

AIGUAFORTS DE LA SÈRIE "FREUD 1983" (A SIGMUND FREUD) EDICIO: SEP, BARCELONA.

1987. Museu Etnogràfic Municipal, Pintors Valencians, MONTCADA.— «Por la liberación», Sala Ajuntament, LAUSANA (Suïssa).— Pintors Valencians Contemporanis, Casa de Cultura, TORRENT.— Sala Severo, «Por la liberación», PERUGGIA (Itàlia).— Sala Bosco, «Por la liberación», TERNI (Itàlia).— Art a València, Casa de Cultura, MISLATA.— Expo Itinerant AMULP, Hotel de Ville, LYLLE (França).— Uberse Museum «AMULP», BREMEN (Alemanya).— Stadsteatern Galleri, «Por la liberación», HELSINBORG (Suècia).— Trenta quatre pintors, Casa de Cultura, BENICASSIM.— Art a València, Casa de Cultura, CANALS.— Art Valencià-87, Centre Municipal de Cultura, ALCOI.— Sala Vivers, «Por la liberación», VALÈNCIA.— Exposition d'Art Contemporain, Palais du Cinquenaire, Autoworld, BRUXELLES (Bèlgica).— Art Valencià, 1960-80, MONTCADA.— Art a València, BELLREGUART.— Lausmuseum, «Por la liberación», KRISTIANSTAD (Suècia).— El Retrat a Catalunya, Château Royal, COLLIURE (França).— Art a València, ALMUSAFES.— Art-Sud, Sala CEPA, ALMORADÍ.— Art-Sud, Sala CEPA, CREVILLENT.— Art a València, TAVERNES DE VALLDIGNA.— «Por la liberación», Casa de Cultura, SANT CUGAT.— Kulturcentrum, «Por la liberación», RONNEBY (Suècia).— Art-Sud, Itinerant, Sala CEPA, ASPE.— Art-Sud, Sala CEPA, SANT VICENT.— Art-Sud, Sala CEPA, ELDA.— Sala Sodertull, «AMULP», MALMO (Suècia).— Museu Arqueològic, «Por la liberación», LLEIDA.— Art-Sud, Sala CEPA, BANYERES.— Art-Sud, Sala CEPA, MURO.— Art-Sud, Sala CEPA, ALCOI.— Centre Cultural de la Villa, «Homenaje a las víctimas del franquismo», MADRID.— «Per la Cultura Popular», Museu de Terrisseria, Casino d'Alacant, ALACANT.
1988. Centro Cultural del Conde-Duque i Calcografía Nacional, «La Estampa Contemporánea en España», MADRID.— Art-Sud, Sala CEPA, XIXONA.— Art-Sud, Sala CEPA, SANT JOAN.— Art-Sud, Sala CEPA, BENIDORM.— Mostra de Pintura Internacional, L'Ateneu Centre Municipal, RUBÍ.— Art-Sud, Sala CEPA, ALTEA.— Art-Sud, Sala CEPA, PEDREGUER.— Art-Sud, Sala CEPA, DÉNIA.— Exposición d' Afichas dau País Valencià, Château Amoux, AIXEN-PROVENCE (França).— Interarte, Stand Dávila, VALÈNCIA.— Centro Cultural São Paulo, Mostra Internacional, SÃO PAULO (Brasil).— Art-Sud, Sala CEPA, XÀBIA.— Art-Sud, Sala CEPA, PEGO.— La Llotja, «Homenaje a les víctimes del

- franquisme», VALÈNCIA.— Afichas dau País Valencià, ARLES (França).— Expo-Cartells Valencians, Mont-Jòia, PARÍS (França).— Homenatge a García Lorca, Art Postal, Galeria Laguada, GRANADA.— Mail-Art, Escola d'Arts Aplicades, ELVISSA.— Grafica per il Cile, Archivio Storico, BRESCIA (Itàlia).— Grafica per il Cile, Mostra Itinerant a França, Bèlgica i Alemanya.— San Telmo Museoa, Expo Omenaldia Frankismoaren Biktimei, DONOSTIA (Guipúzcoa).— Centre Municipal de Cultura, Art Comarques del Sud, ALCOI.— Sala Mutua Il·licitana, «Artistes per un món sense fam», ELX.— Galeria Dàvila, Art-Sud gràfica, VALÈNCIA.— Expo. 20 anys PSAN, Casa de l'Ardiaca, BARCELONA.— Sala Òscar Esplà de CAIXALACANT, Art-Sud, ALACANT.
1989. Maestri delle'Arte Gráfica Italiana, Galleria la Viscontea, RHO-MILANO (Itàlia).— Projecció Face-Bibliothèque Ecole Polyvalente Hyacinthe-Delorme, MONTREAL (Canadà).— Expo. Associazione di Solidarietà Pergolese, PERGOLA (Itàlia).— Mostra Itineranti di Grafica Seriale, Circolo Culturale, Camera del Lavoro, BRESCIA (Itàlia).— Centro Cívico de Alcorcón, Mail-Art, MADRID.— GOG-Cidao Mail-Art, Xunta de Galicia, PONTEVEDRA.— Expo. Internacional Art-Postal, Homenaje a García Lorca, Churriana de la Vega, Granada.— Comune di Roncadelle, Centro Sociale, Mostra Itinerante Grafica, RONCADELLE (Itàlia).— GOGCIDAO Mail-Art, SANTIAGO DE COMPOSTELA.— Banco di Napoli, Mostra Itinerante di Grafica, BRESCIA (Itàlia).— Sala Ayuntamiento de Logroño, Escuela de Artes Aplicadas, Mail-Art, LOGROÑO (La Rioja).— Festa del Vino, Associazione di Solidarietà, PERGOLA (Itàlia).— Homenaje a las víctimas del franquismo, SEVILLA.— Interarte-89, Stand Dàvila, VALÈNCIA.
1990. Palau dels Reis de Mallorca, Fons d'Art de Xarxa Cultural, PERPINYÀ (Catalunya Nord).— Gràfica Internazionale, Galleria d'Arte La Viscontea, RHO MILANO (Itàlia).— Arte embotellado, Municipi de Mieres, TURON (Asturies).— Il Chiodo Fisso, Mail Art, VERONA (Itàlia).— Tutta Pergola-90, Festa delle Associazioni, PERGOLA (Itàlia).— Electrographic Exhibition, Art-Tal, PORTO (Portugal).— Artistes del Nostre Temps, Fons d'Art, ALACANT.— Subhasta Solidaritat, VBK, BERLIN (DDR).— Mostra del Solstici d'Estiu, Bellaguarda, ALTEA.— Parasit-e-ic-art, Internacional Mail-Art, POLA LAVIANA.— Centro Cultural Alborada, I Mostra Internacional Art-Postal, CARITEL.— Goodwill, Fourth Annual International, Kent Public Library, KENT (W-USA).— 10 Miradas, Casa de Cultura, VILLENA.— Sala Corso Matteotti, A. Solidarietà, PERGOLA (Itàlia).— Escuela de Artes Aplicadas de Soria, Mail-Art Exhibition, SORIA.— A Joana Francés, Grupo El Paso i Art-Sud, Palau Gravina, ALACANT.— Pintors Galeria Tàbula, XÀTIVA.— Casa de Cultura, Il artistes, ELDA.— Museu Benlliure, Mirades, CREVILLENTE.
- 1991 A Joana Francés, Grupo El Paso i Art-Sud, Centre Cultural, ALCOI.— Love Post, Casa de Cultura, CHIVA.— Inner Eye/Inner Ear, SEATTLE (W-USA).— Air Mail Stickers From All The World, UMEA (Suècia).— Mostra Internazionale di Grafica, RHO-MILANO (Itàlia).— Turning Forty, BELLINGHAM (USA).— Detective «Mail-Art», LENINGRAD (URSS).— A Joana Francés, Grupo El Paso i Art-Sud, Museu d'Art Contemporani, ELX.— Read My Lips, SEATTLE (USA).— Brain Cell, Moriguchi City, OSAKA (Japó).— Sèrie 10, Centre Cultural Generalitat Valenciana, Organitza Lluna, ALACANT.— Terra Afirma, Public Library, KENT (USA).— Selecció Museu de la Solidaritat Salvador Allende, Ateneu Mercantil, VALÈNCIA.— Solstici d'Estiu, Org. NUN, Casa de Cultura, ALTEA.— Trenta Artistes amb Creu Roja, Galeria Montejano, ALACANT.— Grafit Arco-Alpino-Italià, (Itinerant, Itàlia).— Viridian Arte, VALLADOLID.— La Magia dels Gravats, Galeria Tàbula, XÀTIVA.— Send me your face, International Art Show, CHELM (Polònia).— Keep a While, Miejski Orotek Kultury, CHELM (Polònia).— Mail Moz-Art, Centro Civico Social, ALCORCON.— Carte Incise-Segni nella Storia, Palazzo Besta, TEGLIO (Itàlia).— Provincia, Carte Incise, Org. Museo Tiranese, SONDRIO (Itàlia).— Comunità Montana Alto Lario, Carte Incise, CANZO (Itàlia).— Expo Internacional Bibliografica de Poesia Visual, Casa de Cultura, MIERES.— Pro Grigioni Italiano, Carte Incise, Org. Museo Etnografico Tiranese, POSCHIAVO (Itàlia).— Galeria Tàbula, XÀTIVA.— Retrospectiva Saló de Tardor, SAGUNT.— Café Lisboa, Cartells catalans, VALÈNCIA.— Sala UNESCO, Alcoiart després d'Alcoiart, ALCOI.— Sala Cultura, Bizikleta, EIBAR.— Carpeta a Joan Fuster, DÉNIA.— Grafic-Art 91, Stand Formas Plasticas, BARCELONA.— Palau dels Scala, Diputació de València, Las Segovias, VALÈNCIA.

PORTADES DE LLIBRES

ANTONI MIRÓ, PINTURA, ALCOIART. Text de DD.AA. Il. n. 19 cm. 32 pp. Gráficas Pascual. Alcoi, 1966.

ANTONI MIRÓ, WOODSTOCK GALLERY. Text d'Ernest Contreras. Il. n. 32 cm. 8 pp. Edita: Woodstock Gallery. London, 1968.

ANTONI MIRÓ, ALCOIART, PINTURA-ESCUPTURA. Text d'Ernest Contreras. Il. n. i. c. 16 cm. 82 pp. Edita: Alcoiart. Alcoi, 1969.

ANTONI MIRÓ (HOMENATGE A SALVADOR ESPRIU). Text d'Ernest Contreras. Il. n. i. c. 20 cm. 78 pp. Edita: Club Pueblo-Madrid, 1971.

ANTONI MIRÓ-AMÈRICA NEGRA (HOMENAJE A MARTIN LUTHER KING). Text d'Ernest Contreras. Il. n. i. c. 17 cm. 12 pp. Edita: Novart. Madrid, 1972.

ANTONI MIRÓ / 73 (L'AMÉRIQUE NOIRE ET D'AUTRES CHOSES). Text d'Ernest Contreras. Il. n. 22 cm. 20 pp. Edita: Galerie Multiples. Marsella, 1973.

ANTONI MIRÓ (AMÈRICA NEGRA). Text de Vicente Aguilera Cerní i Floriano de Santi. Il. n. 22 cm. 16 pp. Edita: Lo Spazio. Brescia-Itàlia, 1974.

ANTONI MIRÓ (RECUILL OBRA 1960-1973). Text de DD.AA. Il. n. i. c. 24 cm. 154 pp. Coedició: Institut i Acadèmia Internacional d'Autors & Galeria Alcoiarts. New Castle-England, 1974.

ANTONI MIRÓ, AMÈRICA NEGRA, L'HOME AVUI (RECUILL D'OBRA 1972-1973). Text de DD.AA. Il. n. i. c. 24 cm. 156 pp. Edita: Institut i Acadèmia Internacional d'Autors. New Castle-England, 1974.

ANTONI MIRÓ. Textos de DD.AA. Il. n. 21 cm. 30 pp. Edita: Instituto de Cultura. Diputación de Málaga. Málaga, 1974.

ANTONI MIRÓ (MOSTRA RETROSPECTIVA 1972-1975). Il. n. i. c. 17 cm. 100 pp. Edita: Galeria Cànem. Castelló, 1975.

ANTONI MIRÓ. EL DÒLAR. Text de DD.AA. Il. n. i. c. 24 cm. 42 pp. Edita: Galeria Aritza. Bilbao, 1975.

ANTONI MIRÓ. GRAPHIC WORKS FROM 1966 TO 1976. Text de DD.AA. Il. n. i. c. 24 cm. 156 pp. Edita: Spanish-American Cultural Club. New Britain, Connecticut-USA, 1976.

ANTONI MIRÓ (MOSTRA RETROSPECTIVA). Text de Joan Fuster. Il. n. i. c. 24 cm. 74 pp. Edita: Ajuntament de Sueca, 1976.

ANTONI MIRÓ (MOSTRA 1973-1977). Text d'Ovidi Montllor. Il. 25 cm. 128 pp. Edita: Sala Gaudí. Barcelona, 1977.

ANTONI MIRÓ (MOSTRA RETROSPECTIVA 1973-1977). Text de DD.AA. Il. n. i. c. 22 cm. 94 pp. Edita: Ajuntament de Monòver, 1977.

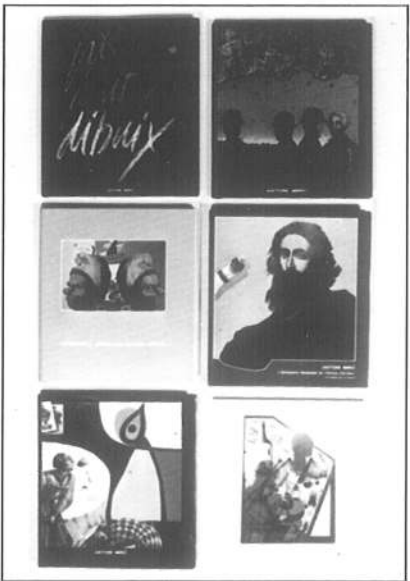
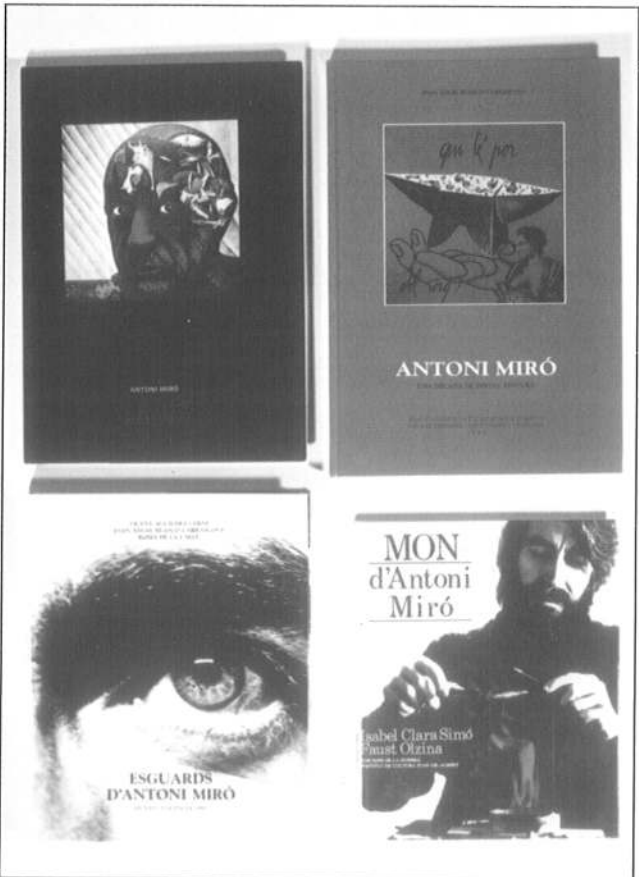
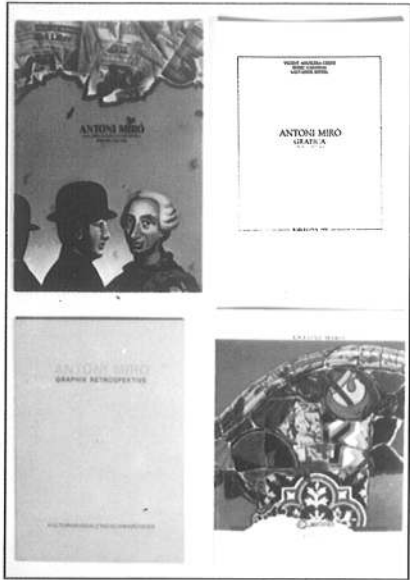
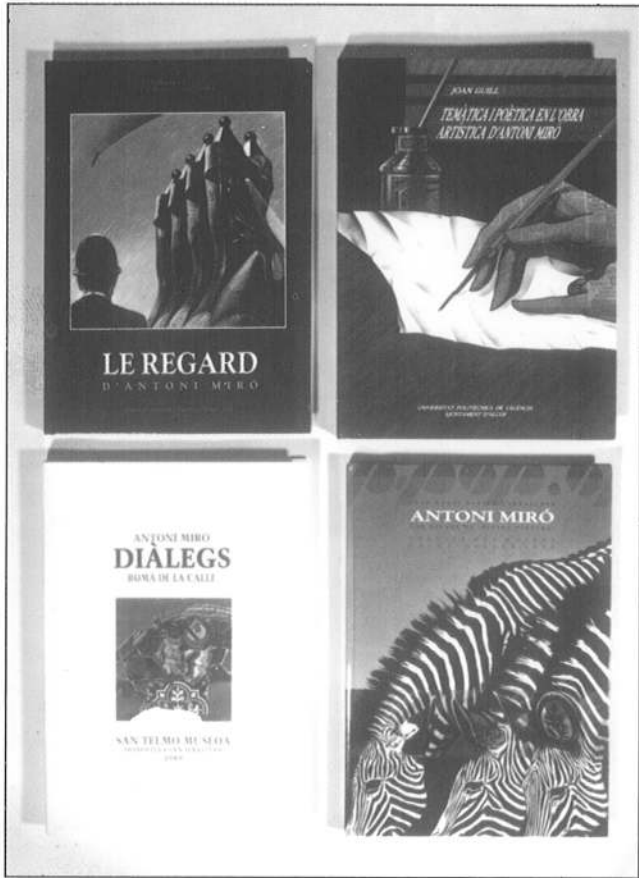
ANTONI MIRÓ BY JOAN FUSTER, TOTS DOS PER JAUME I EL CONQUERIDOR. Text de Joan Fuster. Il. c. 16 cm. 220 pp. Edita: Alcoiarts. Altea, 1977.

ANTONI MIRÓ. Text d'Ernest Contreras. Il. n. i. c. 24 cm. 152 pp. Edita: Museo de Arte Contemporáneo de Sevilla, 1978.

EL DÒLAR-ANTONI MIRÓ. Text de DD.AA. Il. n. i. c. 24 cm. 212 pp. Edicions Canigó. Barcelona, 1982.

- ANTONI MIRÓ (MOSTRA RETROSPECTIVA. JORNADES DE SOLIDARITAT AMB ELS POBLES D'ARGENTINA, URUGUAI I XILE). Text de DD.AA. Il. n. i. c. 34 cm. 110 pp. Edita: Ajuntament de València, 1983.
- SIGMUND FREUD, 1856-1939 (Nou aiguaforats d'Antoni Miró, 1983). Text de Romà de la Calle. Il. n. 31 cm. 16 pp. Edita: XXXIII Congreso Internacional de Psicoanálisis. Madrid, 1983.
- ANTONI MIRÓ (HOMENATGE A SALVADOR ESPRIU). Text de Salvador Espriu i Joan Àngel Blasco Carrascosa. Il. n. 32 cm. 8 pp. Edita: Zentrum amb Buck. Winterthur-Suïssa, 1984.
- ANTONI MIRÓ. FREUD TOT FREUD (CONGRES CENTRUM HAMBURG). Text de Romà de la Calle. Il. n. 33 cm. 12 pp. (2^a ed. 8 pp.). Edita: Congreso Internacional de Psicoanálisis. Hamburg, 1985.
- ANTONI MIRÓ (HOMENATGE A PABLO SERRANO. ART EXPO MONTREAL, 1986). Text de DD.AA. Il. n. i. c. 33 cm. 28 pp. Edita: Galeria KL. Barcelona, 1986.
- ANTONI MIRÓ-PINTEU PINTURA (HOMMAGE A SALVADOR ESPRIU). Text de DD.AA. Il. n. i. c. 32 cm. 36 pp. Edita: Moorkens Art Gallery. Brussel·les, 1986.
- ANTONI MIRÓ-PINTEU PINTURA (HOMMAGE A EUSEBI SEMPERE). Text de Romà de la Calle. Il. n. i. c. 33 cm. 16 pp. Edita: Wang Art Gallery. Evere-Brussel·les, 1987.
- ANTONI MIRÓ-PINTEU PINTURA. Text de Romà de la Calle («L'extranya obsessió de pintar pintura»). Il. c. 25 cm. 104 pp. Edita: Caixa d'Estalvis Provincial d'Alacant, 1987.
- ANTONI MIRÓ-PINTEU PINTURA. Text de DD.AA. Il. n. i. c. 24 cm. 36 pp. Edita: Ajuntament d'Elx, 1987.
- ANTONI MIRÓ-PINTEU PINTURA. Text de DD.AA. Il. n. i. c. 24 cm. 36 pp. Edita: Ajuntament d'Ibi, 1987.
- ANTONI MIRÓ-PINTEU PINTURA (HOMENATGE A XÀTIVA). Text de DD.AA. Il. c. 24 cm. 48 pp. Edita: Ajuntament de Xàtiva, 1987.
- TRENTA AL CERCLE VERS ANTONI MIRÓ. Text de DD.AA. Il. c. 17 cm. 130 pp. I.S.B.N.: 84-404-0086-1. Coedició: Edicions de la Guerra & Caixa d'Estalvis Provincial d'Alacant. Alacant, 1987.
- ANTONI MIRÓ-PINTEU PINTURA. Text de DD.AA. Il. n. i. c. 32 cm. 16 pp. Edita: Klenieren Galerie. Eisleben / V.B.K. der D.D.R. Berlín, 1988.
- ANTONI MIRÓ. GRAPHIK RETROSPECTIVE. Text de DD.AA. Il. n. i. c. 32 cm. 28 pp. Edita: Kulturhausgalerie. Schwarzheide-DDR, 1988.
- ANTONI MIRÓ. L'ESTRANYA OBSESSIÓ DE PINTAR PINTURA. Text de Romà de la Calle. Il. c. 25 cm. 108 pp. ISBN: 84-404-1230-4. Edicions Canigó. Barcelona, 1988.
- PINTEU PINTURA DIBUIX. ANTONI MIRÓ. Text de DD.AA. Il. n. 25 cm. 38 pp. Edita: Caixa d'Estalvis Provincial d'Alacant. Alcoi, 1988.
- ANTONI MIRÓ-PINTEU PINTURA, 1980-1988. Text de DD.AA. Il. c. 25 cm. 40 pp. Edita: Centre Municipal de Cultura. Alcoi, 1988.
- TEMÀTICA I POÈTICA EN L'OBRA ARTÍSTICA D'ANTONI MIRÓ (1965-1983). Joan Guill. Il. n. i. c. 35 cm. 190 pp. ISBN: 84-404-3181-3. Edita: Universitat Politècnica de València, 1988.
- ANTONI MIRÓ (Art Fart / Mail Art). Il. c. 15 cm. Carpeta 1: OPERA PRIMA 1960-70. Carpeta 2: AMÈRICA NEGRA 1972. Carpeta 3: L'HOME AVUI 1973-74. Carpeta 4: EL DÒLAR 1973-80.

- Carpeta 5: PINTEU PINTURA 1980-87. Carpeta 6: OBRES DES DEL 1960. Edicions Canigó. Barcelona, 1988.
- ANTONI MIRÓ (COL.LECCIONABLE PINTEU PINTURA). Carpeta. Edita: Lienzós Levante. Muro del Comtat, 1989-90.
- CARTELLS D'ANTONI MIRÓ. Text de DD.AA. Il. n. i. c. 32 cm. 15 pp. Edita: Universitat Catalana d'Estiu. Prada, 1989.
- HOMENATGE A SIGMUND FREUD. ANTONI MIRÓ. Text de DD.AA. Il. n. 32. cm. 12 pp. Edita: Col.legi de Metges. Barcelona, 1989.
- ANTONI MIRÓ-PINTEU PINTURA. Text de DD.AA. Il. n. i. c. 32 cm. 40 pp. Edita: Museo de Bellas Artes / Diputaci3n Foral de lava. Vitoria-Gasteiz, 1989.
- ANTONI MIRÓ-DIÀLEGS. Text de Romà de la Calle. Il. c. 35 cm. 130 pp. Dip3sit Legal: A.689-1989. Edita: Sant Telmo Museosa. Donostia, 1989.
- M3N D'ANTONI MIR3. Text d'Isabel-Clara Sim3. Fotografia de Faust Olzina. Il. n. i. c. 27 cm. 62 pp. ISBN: 84-404-4913-5. Coedici3 d'Edicions de la Guerra & Institut de Cultura «Juan Gil-Albert». Alacant, 1989.
- ANTONI MIR3 (HOMAGE TO SIGMUND FREUD). Text de Romà de la Calle. Il. n. 33 cm. 8 pp. Edita: H. Karnac (Boocks) Limited. Londres, 1990.
- ANTONI MIR3. UNE DECADE DE PINTEU PINTURA. Text de Joan ngel Blasco Carrascosa. Il. c. 35 cm. 114 pp. ISBN 84-404-7272-2. Edita: Mairie de Saint-Giles & Mirofret France, 1990.
- ANTONI MIR3 (FREUD, NARCISO E L'ANGOSCIA DELLA BELLEZZA). Text de Floriano de Santi. Il. n. i. c. 23 cm. 12 pp. Edita: La Bottega delle Stampe. Brescia-Itàlia, 1990.
- ANTONI MIR3. UNA DÈCADA DE PINTEU PINTURA. Text de Joan ngel Blasco Carrascosa. Il. c. 35 cm. 114 pp. ISBN: 84-404-7272-2. Edita: Universitat Catalana d'Estiu, Ajuntament de Prada & Mirofret France, 1990.
- ELS ESGUARDS D'ANTONI MIR3 (Casa de Campo). Text de Romà de la Calle. Il. n. i. c. 32 cm. 16 pp. Ed. Nuevo Rumbo. Madrid, 1990.
- LE REGARD D'ANTONI MIR3. Text de Romà de la Calle i J.A. Blasco Carrascosa. Il. c. 35 cm. 114 pp. ISBN: 84-404-7272-2. Edita: Mirofret France. Paris, 1990.
- LES REGARDS D'ANTONI MIR3. Text Romà de la Calle. Il. c. 35 cm. 24 pp. Ed. Mirofret France, Salon Avignon. Avignon, 1990.
- ESGUARDS D'ANTONI MIR3. Textos V. Aguilera Cerní, J.A. Blasco Carrascosa, Romà de la Calle. Il. c. 30 cm. 176 pp. ISBN: 84-404-7272-2, Dip. L. A.616-1990. Edita: Galeria Punto, València, 1990.
- ANTONI MIR3 «UNA DECADE DI DIPINGERE PITTURA». Text J.A. Blasco Carrascosa. Il. c. i. n. 35 cm. 20 pp. Edita: La Viscontea, Rho-Milano, 1991.
- ANTONI MIR3-GRFICA PINTEU PINTURA. Textos V. Aguilera Cerní, Enric Casassas, Salvador Espriu. Il. c. i. n. 35 cm. 24 pp. Edita: Mirofret-Sal3 Internacional de l'Autom3bil. Barcelona, 1991.
- ANTONI MIR3-OMAGGIO A GAUDÍ. Textos Guido Nebuloni, Piero Airaghi. Il. c. i. n. 34 cm. 24 pp. Edita: Europio. Milano, 1991.

PORTADES DE LLIBRES

- GLOSARI D'ARTISTES ALCOIANS. Adrià Miró. Alcoi, 1967.
- SALÓ DE MARÇ. Art Actual, Ajuntament de València. 1966-1968-1969-1970. València, 66-70.
- SPANIEN-REPORT. Paul M. Bornkamp. Deutches/Auslandmagazin, 1968.
- GRAN ENCICLOPEDIA CATALANA. Vol. 10, pàg. 118, Barcelona, 1977. Vol. 16, pàg. 554, suplement, Barcelona, 1983. Edicions 62. Barcelona, 1969.
- ANNUAIRE DE L'ART INTERNATIONAL. 1970-71, 1972-73. Max Fourny. Ed. Annuaire de l'Art International / Art et Industrie, Paris.
- EL PERSONATGE. F. Moltó Soler. Alcoi, 1970.
- CONTEMPORARY ARTISTS AND MASTERS. International Art Magazine. Ernest Contreras. Paternoster Corner Academy. London, 1972.
- LA PINTURA. Carlos Arean. Editorial Guadarrama. Madrid, 1972.
- INTERNAZIONALE D'ARTE. Teatro Sala Dante. Noto (Itàlia), 1972.
- PICCOLA EUROPA. Sassoferrato (Itàlia), 1972.
- GRAN ENCICLOPEDIA DE LA REGIÓN VALENCIANA. Vol. 1, pàgs. 125-126. Vol. 7, pàg. 148. Ed. GERV. València, 1972.
- LA ESCUELA PICTÓRICA ALCOYANA. Adrià Espí Valdés. Alcoi, 1973.
- ANUARIO DEL ARTE ESPAÑOL, 1973. José de Castro Arines. Ibérico-Europea de Ediciones, S.A. Madrid, 1973.
- HOMENATGE A MILLARES. Caixa d'Estalvis Provincial. Alacant, 1973.
- ANTOLOGIA DELLA PITTURA. Penepinto Editore. La Spezia (Itàlia), 1973.
- EN ART. Ajuntament d'Elx (En-Art 1-2). Elx, 1973.
- LA PINTURA ESPAÑOLA ACTUAL. Raúl Chávarri. Ibérico-Europea de Ediciones, S.A. Madrid, 1973.
- MUESTRA ARTES PLÁSTICAS. Ayuntamiento de Baracaldo, 1973.
- DICCIONARIO CRÍTICO DEL ARTE ESPAÑOL CONTEMPORÁNEO. Antonio Manuel Campoy. Ibérico-Europea de Ediciones, S.A. Madrid, 1973.
- PANORAMA DE L'ART ESPANYOL D'AVUI (DIVUIT PRESENCIES). Ed. Galeria Alcoiarts d'Altea, 1973.
- MIEDZYNARODOWE BIENNALE GRAFIKI. Krakowie (Polonia), 1974.
- MUSEO DE ARTE CONTEMPORÁNEO DE IBIZA. Ibizagrafic. Eivissa, 1974.
- ESCULTURA Y ESCULTORES EN ALCOY. Adrià Espí. Alcoi, 1974.
- INTERNACIONAL DE PINTURA. Caixa d'Estalvis de Balears. Mallorca, 1974.
- ARTISTAS ESPAÑOLES CONTEMPORÁNEOS. La Postguerra (vol. 2, pàgs. 97 a 101 i 134). Vicent Aguilera Cerní. Ministerio de Educación y Ciencia. Madrid, 1975.
- BATIK. Panorama general de las Arts. Barcelona, 1975.
- NUEVA FIGURACIÓN. CASE, Institut d'Estudis Alacantins. Alacant, 1975.
- CONVOCATORIA ARTES PLÁSTICAS. Diputació Provincial. Alacant, 1975.
- ENTRE LA ABSTRACCIÓN Y EL REALISMO. Galería Aviñón. Madrid, 1975.
- INTERNACIONAL DEL DEPORTE EN LAS BB.AA. Comité Olímpico Internacional. Barcelona, 1975.

PEACE 75-30 UNO - SLOVENJ GRADEC. Slovenija (Iugoslavia), 1975.

BIENAL DE PINTURA CONTEMPORÁNEA. Caixa d'Estalvis de Barcelona. Barcelona, 1975.

CASA-MUSEO DE ANTEQUERA. 20 pintores contemporáneos. Diputación Provincial. Málaga, 1975.

GAZETA DEL ARTE. Núm. 82. Portada i pàgines 4, 5 i 6. Luis Rodríguez Olivares. Madrid, 1976.

A RAFAEL ALBERTI. Galeries de Barcelona. Barcelona, 1976.

BIENNALE INT. DE LA GRAVURE. Kraków (Polonia), 1976.

MUSEO CASTILLO DE SAN JOSÉ, LANZAROTE. Certamen Internacional. Delegación. Nacional de Cultura. Madrid, 1975.

BIENAL INTERNACIONAL DE PONTEVEDRA. Diputación Provincial. Pontevedra, 1976.

EDICIÓN GRÁFICA. Esti Arte. Madrid, 1976.

ANALES DE LA SALA «PROVINCIA». Antonio Gamoneda i DD.AA. León, 1976.

FORMA ABIERTA. Cuadernos de creación. Alfredo Gómez-Gil. Alacant, 1976.

BIENAL NACIONAL «CIUDAD DE OVIEDO». Ayuntamiento de Oviedo, 1976.

ARTE ESPAÑOL. Volúmenes 76, 77 y 78. Editorial Lápis. Madrid, 1976, 1977 y 1978.

LA PINTURA CONTEMPORÁNEA DEL PAÍS VALENCIANO, 1900-1977. Manuel Muñoz Ibáñez. Ed. Prometeo. Valencia, 1977.

ARTES PLÁSTICAS. Amau Puig. Barcelona, 1977.

SET ASPECTES. Joan Fuster i altres. Elx, 1977.

HISTÒRIA D'ALCOI. Juli Berenguer. Alcoi, 1977.

SALÓ DE MARÇ. Galeria Ribera. València.

PANORAMA-78. Museo Español de Arte Contemporáneo. Madrid, 1978.

7 MBG-78. Biennale Internationale. Kraków (Polonia), 1978.

DICCIONARI DE L'ART MODERN. Ed. Fernando Torres. València, 1979.

CRITICA D'ARTE OGGI. Revista d'Arte Contemporanea Int. Parma (Itàlia), 1979.

ARTE Y CULTURA DEL PAÍS VALENCIANO. (Proyecto experimental de Ciencias Sociales del País Valenciano). Ricard Blasco. Ed. Santillana, 1979.

GRANDE DIZIONARIO DEGLI ARTISTI ITALIANI CONTEMPORANEI. Editoriale dell'Accademia Italia delle Arti e del Lavoro, Salsomaggiore (Itàlia), 1979.

QUÉ ES LA OBRA GRÁFICA ORIGINAL. Ed. Esti-Arte. Madrid, 1979.

CATÁLOGO DE ARTE MODERNO Y CONTEMPORÁNEO. Museo de Bellas Artes de Bilbao. Javier de Bengoechea. Banco de Vizcaya. Bilbao, 1980.

MUSEO POPULAR DE ARTE CONTEMPORÁNEO DE VILAFAMÉS. Ed. Colegios Oficiales de Aparejadores y Arquitectos de Alicante, Castellón y Valencia, 1980.

INVESTIGACIÓN PLÁSTICA ALICANTINA. Martínez Blasco. Institut d'Estudis Alacantins. Alacant, 1980.

CANIGÓ. Gonçal Castelló. Barcelona, 1980.

LLETRES DE CANVI. Revista de Literatura. València, 1980.

TRAYECTORIAS-80. Ministerio de Asuntos Exteriores. Madrid, 1980.

L'ESPILL. N.º 9, Primavera. Edicions Tres i Quatre. València, 1981.

PREMIERE CONVERGENCE JEUNE EXPRESSION. Societé JP-JE. París, 1981.

REVISTA DE BANYOLES. N.º 589, Museu d'Art Contemporani. Banyoles, 1981.

EL CONTE DEL DIUMENGE. Gonçal Castelló. Ed. Prometeo. València, 1981.

MOSTRA CULTURAL DEL PAÍS VALENCIÀ. Ajuntament d'Alcoi. Alcoi, 1981.
 UNIVERSITÀ DEGLI STUDI DI URBINO. Palazzo Oliva. Sassoferrato (Itàlia), 1982.
 ARTEDER-82. Feria Internacional de Muestras. Bilbao, 1982.
 LA CASA DEL PAVO. Suplement de «Ciudad». Esther Vizcarra. Alcoi, 1982.
 X BIENAL IBIZAGRÀFIC. Museu d'Art Contemporani. Eivissa, 1982.
 HISTÒRIA DEL PAÍS VALENCIÀ. Editorial Planeta (vol. VI). Barcelona, 1982.
 ALCOY, 1881-1980. Alfons Llorenç (pàgs. 15 i 228). Ed. Borja-Mora. Alcoi, 1983.
 ARTEDER-83. Feria de Arte Contemporáneo. Bilbao, 1983.
 ESTATUT D'AUTONOMIA VALENCIANA. Textos, il·lustracions de DD.AA. Generalitat Valenciana. València, 1984.
 PER A LA BONA GENT. Salvador Espriu. Món d'Antoni Miró (pàgs. 70-71). Edicions el Mall. Barcelona, 1984.
 ITINERANT DEL MUSEU SALVADOR ALLENDE. Generalitat Valenciana. València, 1984.
 INTERGRAFIK-84. Verband Bildender Künstler der DDR. Berlin (Alemanya), 1984.
 INTERNACIONAL D'ARTS PLÀSTIQUES. Palau de Congressos, Ciica. Barcelona, 1984.
 MAJDANEK-85. Triennale Sztuki. Lublin (Polònia), 1985.
 EL TEMPS. J.V. Hernández i V. Berenguer. València, 1985.
 PLÀSTICA VALENCIANA CONTEMPORÀNIA. Edita: Promocions Culturals del País Valencià. València, 1986.
 VERSOS PER ACOMPANYAR UNA ESPERANÇA. V. Andrés Estellés. Ed. Vanguardia. Madrid, 1986.
 MUSEU DE DIBUIX CASTELL DE LARRÉS. Sabiñánigo, 1986.
 TEXTOS, PRETEXTOS Y NOTAS. (Escritos escogidos 1953-1987). Vicent Aguilera Cerní. Ed. Ajuntament de València, 1987.
 PAPERS DE LA COSTERA. Associació Amics de la Costera (n.º 5). Xàtiva, 1987.
 PARANTEZ. Sopalmo Ispanya Degildir. Mustafa Ozdemir. Eskischir (Turquía), 1987.
 EXPOSICIÓN HOMENAJE. Centro Cultural Conde Duque. Madrid, 1987.
 ART TEATRAL. Conselleria de Cultura. València, 1987.
 LA ESTAMPA CONTEMPORÀNEA EN ESPAÑA. Calcografía Nacional. Real Academia de BB.AA. de San Fernando. Madrid, 1988.
 ART-SUD (DE LA IMATGE A LA PARAULA). Romà de la Calle. Ed. Caixa d'Estalvis Provincial. Alacant, 1988.
 MUSEU D'ART CONTEMPORANI D'ELX. Ernest Contreras. Conselleria de Cultura. Elx, 1988.
 REVOLTA. Miquel Martínez. Barcelona, 1988.
 INICIACIÓN AL AJEDREZ. Ricard Calvo. Ediciones Cúbicas. Madrid, 1988.
 REVISTA ALICANTE. J.V. Hernández Mas. Alacant, 1988.
 ALCOYANOS DE PERFIL. Adrià Miró. Alcoi, 1988.
 VALÈNCIA, 750 ANYS DE NACIÓ CATALANA. Josep Guia. Editorial Tres i Quatre. València, 1988.
 A DOLORES IBÀRRURI. Artistes del País Valencià. Ed. FIM. València, 1988.
 EXPOSICIÓN HOMENAJE. Llà Llotja. València, 1988.
 EXPOSICIÓN OMENALDIA. Museo de San Telmo. San Sebastián-Donostia, 1988.
 MIĘDZYKRAJOWE TRIENNALE SZTUKI. Przeciw Wojnie. Lublin (Polònia), 1988.

FORMAS PLÁSTICAS. Romà de la Calle (n.º 25, 1988). Néstor Basterretxea (n.º 32, 1989) Madrid, 1988-89.

DOBLE. Magazine of Art (n.º 0, 1988 / n.º 1-2-3 i 4, 1989 / n.º 5, 1990). Doble Magazine. Madrid, 1988-89-90.

BCECBIT. Alexander Butzenko (n.º 5, contraportades, pàgs. 162 a 172). Kiev (Ucraïna), 1989.

EXPOSICIÓN HOMENAJE. Junta de Andalucía. Sevilla, 1989.

EXTRA FESTES «CIUDAD». Xavier Llopis i Paco Grau. Alcoi, 1989.

CANELOBRE. Entorn a Joan Valls. Institut de Cultura «Gil-Albert». Alacant, 1990.

NUEVO RUMBO. Ernesto Castro (n.º 97, 1990, i portada n.º 100). Madrid, 1990.

A JOANA FRANCÉS. Romà de la Calle. Institut de Cultura «Gil-Albert». Alacant, 1990.

IMATGE DE VALLS. Associació Cultural Alcoià-Comtat. Ed. Ajuntament d'Alcoi, 1990.

IBÉRICO 2000. Art Contemporani, 1989-90 i 1990-91. Barcelona, 1990.

HISTÒRIA DEL PAÍS VALENCIÀ. La recerca d'una Cultura Moderna. Marc Baldó (vol. V, pàg. 409). Edicions 62. Barcelona, 1990.

10 MIRADAS. Pep Bataller. Casa de Cultura. Villena, 1990.

CASA DE CULTURA. Pastor, Bataller, Lloret. Elda, 1990.

MIRADES. Josep A. Aznar. Museu Marià Benlliure, Ed. El Cresol. Crevillent, 1990.

A JOANA FRANCÉS. Homenatge El Paso i Art-Sud. Jordi Botella, A. Blasco, R. de la Calle. Centre Cultural. Alcoi, 1991.

NUEVO RUMBO. Erasmo Moro. Madrid, 1991.

SÈRIE 10. Segundo García, R. de la Calle. La Lluna i Generalitat Valenciana. Alacant, 1991.

A JOANA FRANCÉS. A. Blasco, R. de la Calle. Museu d'Art Contemporani. Elx, 1991.

SELECCIÓN DE FONDOS MUSEO DE LA SOLIDARIDAD L'VADOR ALLENDE». Joan Lerna Hortensia Bussi, J.A. Blasco Carrascosa. IVAM, Generalitat Valenciana, Ajuntament de València. València, 1991.

30 ARTISTES AMB CREU ROJA. Galeria Montejano, CEPA. Alacant, 1991.

3 MIĘDZYKRAJOWE TRIENNALE SZTUKI «PRZECIWIĘ WOJNIE». Lublin (Polònia), 1991.

EL PARAÍSO. Carpets 6-7-8-10-11 i 12. Campal. Asturias, 1991.

BCECBIT. Oleksander Butsenko (n.º 7, pàg. 194 a 203 i contraportada). Revista de Literatura «Art a L'Estat Espanyol». Kiev (Ucraïna), 1991.

XV APLEC EXCURSIONISTA DELS PAÏSOS CATALANS (portada, etc.), CEA. Alcoi, 1991.

EXPO RETROSPECTIVA SALÓ DE TARDOR. M. Muñoz Ibañez, Caixa. Sagunt, 1991.

ALCOIART DESPRÉS D'ALCOIART. CEA i UNESCO. Institut de Cultura «Joan Gil-Albert», Diputació d'Alacant. Alcoi, 1991.

PINTORES CON CENTROAMERICA. Mario Benedetti, Las Segovias. València, 1991.

ARQUITECTURA Y DECORACIÓN. Manuel Rodríguez, Edidec. Madrid, 1991.

CASA JARDÍN. Antoni Miró compromiso personal. García de Angela (n.º 191, pàg. 18 a 20). Madrid, 1991.

LAS SEGOVIAS. Miguel Nuñez, Blasco Carrascosa. Palau dels Scala. Diputació de València, 1991.

HOSTELERÍA ARQUITECTURA. Manuel Rodríguez, Edidec, S.A. Madrid, 1991.

CARTE INCISE «SEgni NELLA STORIA». Museo Etnogáfico Tiranese, Tirano (Italia), 1991.

BIENAL INTERNACIONAL DE GRAVAT J. RIBERA. Casa de Cultura, Xàtiva, 1991.

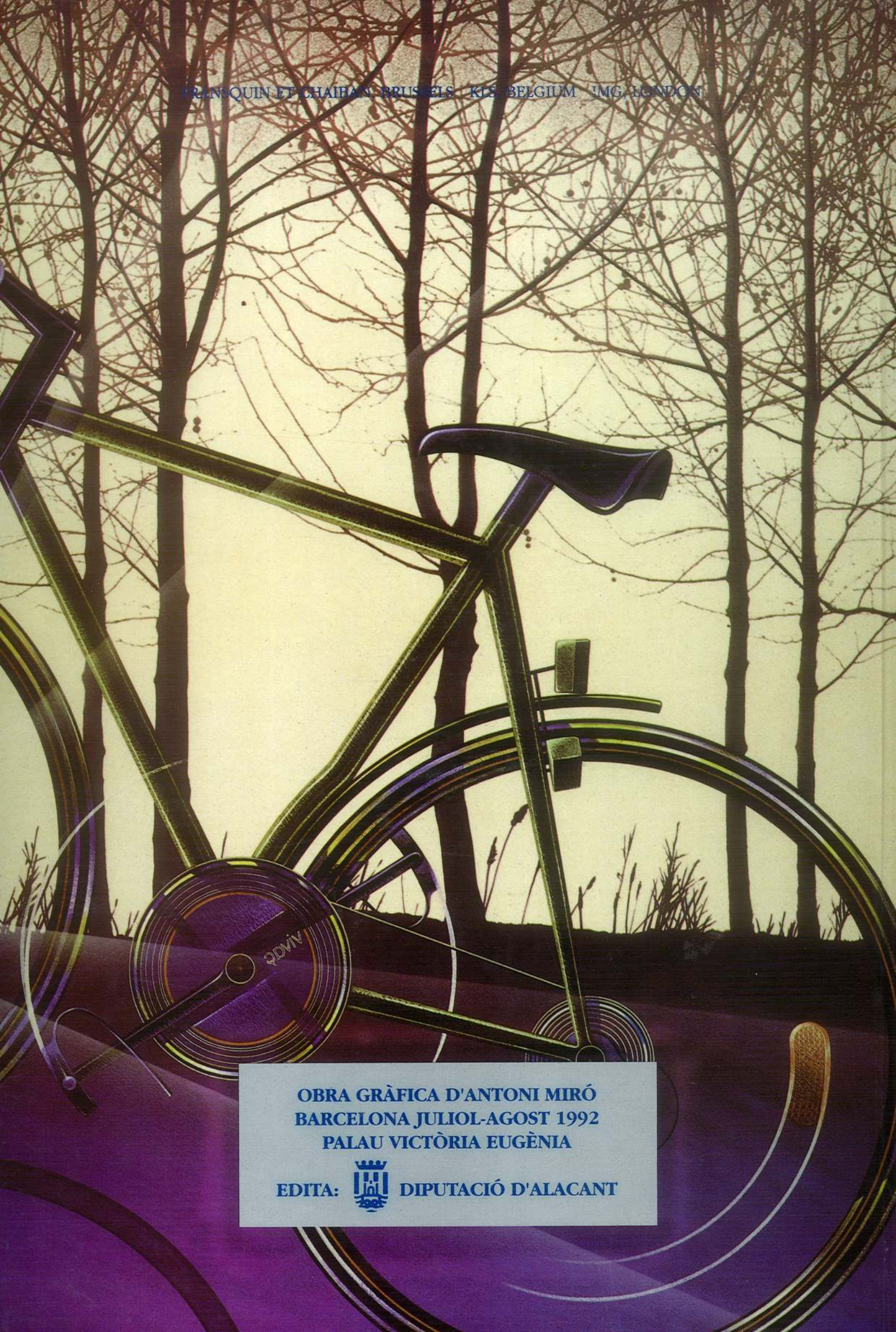
ENCICLOPEDIA DEL ARTE ESPAÑOL DEL SIGLO XX. Fco. Calvo Serraller (pàg. 528 a 530). Mondadori Arco-Ifema. Madrid, 1991.

C O L L E C C I O N S I N T E R N A C I O N A L S

- Goodman Gallery, ILLINOIS (USA)
 Jean Baxton, LONDON (GB)
 Woodstock Gallery, LONDON (GB)
 Brian Leeslye, LONDON (GB)
 Philip Thomas, GRASSCROFT (GB)
 Sandra Mason Smith, GREENFIELD (GB)
 Paterloo Gallery, MANCHESTER (GB)
 Universal Art, ONTARIO (Canada)
 Herve Pouzet des Isles, MARSEILLE (França)
 Galerie Miroir, MONTELLIER (França)
 Galleria Lo Spazio, BRESCIA (Italia)
 Roberto Bogarelli, CASSTIGLIONE (Italia)
 G.P. Turner, DOVER-KENT (GB)
 Andrey Docker, CHADDERTON-OLDHAM (GB)
 E. Griffiths, GRASSCROFT (GB)
 Peter Burke, LONDON (GB)
 Ketil Brenna Lund, FEDRWSTAD (Noruega)
 B.H. Corner Gallery, LONDON (GB)
 Galleria l'Agrifoglio, MILANO (Italia)
 Modern Art Gallery, ANTWERPEN (Bèlgica)
 Spanish-American Cultural, NEW BRITAIN (USA)
 Academia Internacional d'Autors, ANDORRA
 Casa Nostra de Suissa, WINTERTHUR (CH)
 Visual Art Center, NAPOLI (Italia)
 Stina Berger, HELSINKI (Finlàndia)
 Shepherd House, CHANDDERTON (GB)
 Bruce R. Taylor, FLOKESTONE (GB)
 William Stephen Berry, OXFORD (GB)
 Claudia Romeu, CANNES (França)
 Klaus Brenkle, KOLN (Alemanya)
 Joachim Ortiz, BERLIN (Alemanya)
 M. Thorner, DOVER-KENT (GB)
 Centro Culturale per l'Informazione Visiva, ROMA (Italia)
 V. Berliner Künstler, BERLIN (Alemanya)
 Galerie Multiples, MARSEILLE (França)
 Galleria d'Arte Moderna, Il Ponte, VALDARNO (Italia)
 Birgitta Von Euler, UPPSWALA (Suècia)
 Mona Brenna, DOVER-KENT (GB)
 Sharkey Jean, DOVER-KENT (GB)
 M. Avlanier, MONTGERON (França)
 Marlyse Schmid, NIJMEJEN (Holanda)
 David Sampson, LONDON (GB)
 Bob Van Haute-Proost, ZWYNDRECHT-ANTW (Bèlgica)
 Aimè Proost, ANTWERPEN (Bèlgica)
 Bruno Rinaldi, BRESCIA (Italia)
 Carlo Painsi, BRESCIA (Italia)
 Sari Oltra-Biri, LONDON (GB)
 Poone Dick, DOVERT-KENT (GB)
 Annette Løngreen, BIRBEROD (Dinamarca)
 Lilian Gethic, MANCHESTER (GB)
 Peter C. Cardwell, WELLING-KENT (GB)
 Juli Labernia, MONTEPELLIER (França)
 Wolf D. Grahlmann, HAMBURG (Alemanya)
 Gian Piero Valentini, CALCINATO (Italia)
 Julian Pacheco, CALCINATO (Italia)
 Claudio Zilioli, BRESCIA (Italia)
 Tonino Mengarelli, ANCONA (Italia)
 Giorgio Gradara, ANCONA (Italia)
 Ruth Miller, LONDON (GB)
 Philip Mc. Intyre, ARLINGTON (USA)
 Manfred Winands, HAMBURG (Alemanya)
 Marian Sneider, MIAMI-FLORIDA (USA)
 Peter Schuster, VIENNA (Austria)
 Floriano de Santi, BRESCIA (Italia)
 Maestri Remo, CALCINATO (Italia)
 Georges Vanandenaerde, ARDOOIE (Bèlgica)
 Miguel Herberg, ROMA (Italia)
 Libreria Internazionale Einaudi, MILANO (Italia)
 Henry M. Goodman, NILES-ILLINOIS (USA)
 Jochen Lorenz, HAGEN (Alemanya)
 Kunshaus Fischinger, STUTTGART (Alemanya)
 Rene Henry, GRANDUAUX (Suïssa)
 Annikki Vanh Konen, HELSINKI (Finlàndia)
 Klaus Wilde, STUTTGART (Alemanya)
 Joelyn S. Malkin, MARYLAND (USA)
 Anna Resuik, PARIS (França)
 Frank Orford, LONDON (GB)
 Regina N. de Winograd, BUENOS AIRES (Argentina)
 Olli Seppala, HELSINKI (Finlàndia)
 K.H. Mathes, HINDENBURG (Alemanya)
 Doris Steffen, KAISERSESCH (Alemanya)
 Mare Renbins, NEW YORK (USA)
 González Enloe, MÉXICO (Mèxic)
 J. Groen-Prakken, AMSTELVEEN (Holanda)
 Natalio Kuik, BUENOS AIRES (Argentina)
 Xavier Menard, CHATEAUBRIANT (França)
 J. Levinkind, DUBLIN (Irlanda)
 Abel Magalhaes G. Pereira, HAASRODE (Bèlgica)
 Svengard, KUNGALU (Suècia)
 Manolita d'Abiol, LA CIOTAT (França)
 Bo Larsson, NACKA (Suècia)
 Sala Olstein Sinay, BUENOS AIRES (Argentina)
 Karen Brecht, HEILDELBURG (Alemanya)
 Rosen Renee, SEHOTEN (Bèlgica)
 Pedro Luces, LISBOA (Portugal)
 Ina Kapp, FRANKFURT (Alemanya)
 Horacio Etchegoyen, BUENOS AIRES (Argentina)
 Bernhard Munk, FREIBURG (Alemanya)
 Dr. Ohlmeier, STANFENBERG (Alemanya)
 David Heilbrunn, ONTARIO (Canada)
 Brittra Kinlstrom, LULEA (Suècia)
 Kar Skogen, KONGSBERG (Noruega)
 Jean Paul Blot, PARIS (França)
 Leon Tihange, COMBLAIN-LA-TOUR (Bèlgica)
 A.G.L. Tuns, ROTHERDAM (Holanda)
 Jens Hagen, KÖLN (Alemanya)
 Angel Garma, BUENOS AIRES (Argentina)
 Galleria della Francesca, FORLÌ (Italia)
 Biblioteca di Carfenedolo, CARFENEDOLO (Italia)
 Paul Polzin, ESSEN (Alemanya)
 Martha Maldonado, BOGOTÀ (Colombia)
 Ubrirh Spörel, MÜNSTER (Alemanya)
 Esther Aznar, CARACAS (Veneçuela)
 Fran Ruth Cycon, STUTTGART (Alemanya)
 Dr. Ehebald, HAMBURG (Alemanya)
 Dolores Torres, CARACAS (Veneçuela)
 Dr. Fisch, BUENOS AIRES (Argentina)
 Peter Crazler, HEILDELBURG (Alemanya)
 Thomas Nehls, LEVERKUSEN (Alemanya)
 Erik Strandholm, VANTAA
 J. Wallingna, EELDE (Holanda)
 Henri Verburgh, UTRECHT (Holanda)
 Willem Weerdeestegin, DORDRECHT (Holanda)
 Joel Zac, STUTTGART (Alemanya)
 Jaquelin Pereg, OUTREMONT (Canada)
 Dr. Appy, STUTTGART (Alemanya)
 Ira Brenner, PHILADELPHIA (USA)
 M.E. Ardjomandi, GÖTTINGEN (Alemanya)
 C.P.J.M. Melkelbach, AMSTERDAM (Holanda)
 Kulturverein der Katalanish, HANNOVER (Alemanya)
 Circolo Culturale di Brescia, BRESCIA (Italia)
 Palazzo del Parco, BORDIGHERA (Italia)
 Sala Comunale, ANGIARI (Italia)
 Libreria Feltrinelli, PARMA (Italia)
 Sallone della Cooperativa, PEDEMONTE (Italia)
 Ass. Artisti Bresciani, BRESCIA (Italia)
 Galleria Kürsaal, IESOLO LIDO (Italia)
 North American Cultural Society, NEW YORK (USA)
 V. Schoroer, HAMBURG (Alemanya)
 Pischel Fav. BOCHUM (Alemanya)
 Esa Ros, HELSINKI (Finlàndia)
 Palacio Espasa, CHENE-BOUGERIES-GE (Suïssa)
 Andrée Alteens, BRUXELLES (Bèlgica)
 Leena Lloti, HELSINKI (Finlàndia)
 Denie Ferdy, LIERDE (Bèlgica)
 B. Wichrowski, OVERATH (Alemanya)
 Schollaert, WOLUWE (Bèlgica)
 Jens Hundrieser, CLADHECH (Alemanya)
 Moortemans, BRUXELLES (Bèlgica)
 Dendarieta, LIEGE (Bèlgica)
 Associazione di Solidarieta, PERGONA (Italia)
 Alexandre Butsenko, KIEV (Ucraina)
 Bcecbir, KIEV (Ucraina)
 Roberto Carghini, PERGOLA (Italia)
 Rossana Cerretti, BRESCIA (Italia)
 Hôtel de Ville, SAINT-GILLES (França)
 Anna Pia C. Temperini, PERGOLA (Italia)
 Ecole Hyacinthe-Delorme, MONTREAL (Canada)
 Bottega delle Stampe, BRESCIA (Italia)
 Silvana Sabbetuce, PERGOLA (Italia)
 Aurelia Galletti, BRESCIA (Italia)
 H. Karnac, LONDON (GB)
 Moldavian Cultural, Kishinev (RSS-Moldàvia)
 Yevguen Corpachov, KIEV (Ucraina)

Museu d'Art Modern de Barcelona, BARCELONA
 Museo de Arte Contemporáneo de Bilbao, BILBAO
 Museu Municipal de Mataró, MATARÓ
 Museum Oldham, LANCSHIRE (Anglaterra)
 North Chadderton Modern School, LANCS (Anglaterra)
 Museu d'Art Contemporani de Vilafamés, VILAFAMÉS (Castelló)
 Palu de la Diputació d'Alacant, ALACANT
 Collection NMS Tiptoe, LONDRES (Anglaterra)
 Comune di Parigi, MILÀ (Itàlia)
 Museu de Pintura «Azorín», MONÓVER
 Museo de Arte Contemporáneo de León, LLEÓ
 Comune di Pesaro, PESARO (Itàlia)
 Musei d'Arte Moderna di Sassoferrato, SASSOFERRATO (Itàlia)
 Museo de Arte (Palacio Provincial), MÁLAGA
 Museu d'Art Contemporani d'Eivissa, EIVISSA
 Casa Municipal de Cultura i Ajuntament d'Alcoi, ALCOI
 Museo de Arte Moderno del Altoaragón, HUESCA
 Musée d'Art a Łódź, LODZ (Polònia)
 Museo Nacional de Arte Moderno, LA HABANA (Cuba)
 Museo de Arte Contemporáneo de Sevilla, SEVILLA
 Musée d'Art Slovenj Gradec, SLOVENIE (Iugoslàvia)
 Muzeum Narodowe w Kraków, CRACOVIA (Polònia)
 Museo de Arte Contemporáneo de Lanzarote, LANZAROTE
 National Museum in Bytom, BYTOM (Polònia)
 Museu Internacional de la Resistència «Salvador Allende», SANTIAGO DE XILE
 Museu Internacional Escarré, CATALUNYA NORD
 Museu del Monestir de Vilabertrán «Fons d'Art Avui», VILABERTRÁN
 Museu d'Art Contemporani d'Elx, ELX
 Museu d'Art Contemporani dels Països Catalans, BANYOLES
 Museo de Tenerife, Fons d'Art ACA, TENERIFE
 Collezione Università d'Urbino, URBINO (Itàlia)
 Museo Etnográfico Tiranese, TIRANO (Itàlia)
 Palazzo delle Manifestazioni, SALSSOMAGGIORE (Itàlia)
 Palau de l'Ajuntament d'Alacant, ALACANT
 International Psychoanalytical Association, LONDRES (Anglaterra)
 Museo Pierrot-Moore, Fons Gràfic, CADAQUÈS
 Kupferstichkabinette der Staatlichen Museum, BERLÍN (Alemanya)
 Museen Kunstsammlungen Dresdens, DRESDENS (Alemanya)
 Museu de Sargadelos, LUGO
 Sigmund Freud Museum, VIENA (Austria)
 Museu de Dibuix «Castillo de Larrés», SABINÁNIGO
 Verband Bildender Künstler der, BERLÍN (Alemanya)
 Col·lecció Gràfica del Museu de Belles Artes, VALÈNCIA
 Musée Ariana d'Art et d'Histoire, GINEBRA (Suïssa)
 Museum der Bildenden Künste zu Leipzig, LEIPZIG (Alemanya)
 Herzog August Bibliothek, WOLFENBÜTTEL (Alemanya)
 Museu de l'Obra Gràfica del Reial Monestir, EL PUIG
 Museu de la Festa, Casal de Sant Jordi, ALCOI
 San Telmo Museoa, San Sebastián-DONOSTIA
 Panstowowe Muzeum na Majdanku, LUBLIN (Polònia)
 Ukrainian Museum Art, IVANO-FRANKISVSK (Ucraïna)
 Fons d'Art, Xarxa Cultural, BARCELONA
 Centre d'Art i Comunicació Visual «E. Sempere», ALACANT
 Museu de Belles Arts, Arte Eder Museoa, VITORIA-GASTEIZ
 Museu Nacional d'Art, LVIV (Ucraïna)
 Museu de l'Almodí, XÀTIVA
 Museu d'Art Occidental, KIEV (Ucraïna)

FRANQUIN ET CHAIHAN BRUSSELS KIS BELGIUM IMG LONDON

OBRA GRÀFICA D'ANTONI MIRÓ
BARCELONA JULIOL-AGOST 1992
PALAU VICTÒRIA EUGÈNIA

EDITA: DIPUTACIÓ D'ALACANT